

INSTITUTUL DE INVESTIGARE
A CRIMELOR COMUNISMULUI ȘI
MEMORIA EXILULUI ROMÂNESC

SATUL ROMÂNESC ÎN COMUNISM

(1945-1989)

Transformarea socialistă a agriculturii (1945-1962)

Partidul Muncitoresc Român preia frâiele puterii în România.

Perioada anilor 1945-1949 pregătea, prin măsurile luate, ceea ce avea să vină: Colectivizarea agriculturii (1949-1962)

Între 1945 și 1948, Partidul Muncitoresc Român a intrat treptat pe scena politică, asigurându-și dominația asupra instituțiilor cele mai importante din stat. Calea spre putere le-a fost înlesnită de prezența trupelor rusești ca garante ale ordinii. Printre măsurile luate pentru consolidarea puterii au fost preluarea controlului deplin asupra guvernului (martie 1946), fraudarea alegerilor din noiembrie 1946, dizolvarea celui mai mare partid de opoziție Partidul Național Țărănesc în iulie 1947, abdicarea regelui din 1947, respectiv adoptarea unui noi constituții după model sovietic în aprilie 1948. Începeau acum o serie de transformări la nivel politic, social, cultural, economic.

În martie 1945 se iniția reforma agrară prin care se expropria teren de la cei care dețineau mai mult de 50 de hectare și se distribuia celor săraci fără pământ. Era o încercare a partidului de atragere a țăranimii de partea lor, în special cu țăranimea săracă și mijlocașă. Într-adevăr, ea a contribuit la scăderea suspiciunii față de partidul despre care se credea că e lipsit de rădăcini naționale. Legea distribuia 1.057.674 de hectare la 796.129 familii de țărani cu terenuri sub 5 hectare. Scopul reformei era lichidarea marii proprietăți funciare. În procesul de colectivizare însă, țăranii care primiseră pământ de pe urma reformei aveau să se dovedească greu de deposedat de terenurile proaspăt primite.

Legea de Reformă agrară din 20 mai 1945 prevedea în articolul 1 că „agricultura României se va sprijini pe gospodării puternice, sănătoase și productive, pe gospodării care sunt proprietate particulară a celor ce le stăpânesc”, iar articolul 2 spunea că scopul reformei agrare este: a) mărirea suprafețelor arabile ale gospodăriilor țăărănești cu mai puțin de 5 ha, b) crearea de noi gospodării individuale pentru muncitorii agricoli fără pământ.

Reforma agrară din 1945 dădea posibilitatea foștilor proprietari ale căror terenuri făcuseră obiectul exproprierilor, să-și păstreze un lot de pământ de până la 50 de hectare. Erau exceptate de la expropriere pământurile țăărănimii înstărite.

În anul 1946 se vorbea despre sprijinirea proprietății individuale și întărirea ei.

În 1947 erau luate primele măsuri de limitare a inițiativei țăranului. Pe 7 iunie se vota legea de circulație a bunurilor agricole. Se limita la 15 ha cea mai mare proprietate ce putea fi cumpărată și se instituia dreptul de preemțiune al statului, drept corelat și cu cel de vânzare. Statul putea astfel să achiziționeze pământ nu la prețul real, ci la un preț mult mai scăzut, fixat chiar de el. Adevăratul scop al legii era înlesnirea formării de cooperative. Pământul cumpărat de stat era apoi distribuit G.A.C.-urilor. O altă lege premergătoare formării de cooperative este legea pentru organizarea creditului agricol. Creditele făcute de către cooperative până în 2 ani nu necesitau nici un fel de garanții, în timp ce împrumuturile individuale trebuia garantate prin gajuri agricole pe recolte încolțite sau culese. (Bogdan Tănăsescu, „Colectivizarea: între propagandă și realitate”, București, Globus, 1995, p. 8,16, 28)

Prin reforma agrară intra în proprietatea statului (Regia Exploatărilor Agricole, Zootehnice, Industriale și Mașini agricole-REAZIM), suprafața de 152.312 ha teren agricol, care în 1948 va ajunge la 153 mii ha distribuite în 362 unități agricole, din care 22 ferme. În același an, 1948, fondul funciar al statului se va dubla datorită confiscării domeniilor Coroanei și a celor regale, suprafața ajungând la 280.694 ha, ceea ce reprezenta deja 1,3% din fondul funciar agricol național. (Aurel Lup, „Agricultura socialistă a României”, Constanța Editura Ex Ponto, 2014 p. 106)

Ca un preludiu la colectivizare poate fi considerat și actul naționalizării principalelor mijloace de producție votat de Marea Adunare Națională la 11 iunie 1948, prin care „principalele mijloace de producție ale burgheziei au devenit bun al întregului popor”.

Țărani bătând țărușul la împărțirea pământului în cursul aplicării Reformei Agrare în Oltenia, martie 1945
(martie 1945)

Preluată din Fototeca online a regimului comunist : <https://fototeca.iiccr.ro/fototeca/>
[Fotografia #W012])

Comitetul reformei agrare împărțind pământ țăranilor din Corabia (martie 1945)

[Fotografia #W011]

Țărani muncitori într-o comună împreună cu comisia de reformă agrară împărțind moșia unui moșier (martie 1945)

[Fotografia #W014]

Intrarea țăranilor cu plugurile pe pământurile moșierești în perioada reformei agrare din primăvara 1945
(comuna Uzun, jud. Vlaşca, martie 1945)

[Fotografia #W015]

Titlu de proprietate a pământului, dat cu ocazia Reformei agrare din 1945, țăranilor fără pământ sau cu pământ puțin.(1945)

Dr. Petru Groza înmânează titlurile de proprietate țăranilor, care au primit pământ prin reforma agrară din anul 1945.

[Fotografia #W051]

Începutul colectivizării

După Conferința Națională a P.M.R. din oct. 1945 se iau primele măsuri concrete: se înființează primele cooperative de aprovizionare și desfacere, cu capital comun - sunt constituite S.M.A.-urile (Stațiunea de Mașini Agricole). Cooperativele aveau posibilitatea să controleze capitalul și o parte din activitatea comercială a membrilor lor. Legea din 1947 privind organizarea creditului agricol crea facilități cooperativelor. Statul încerca să determine în acest fel țăranimea să accepte astfel de forme de organizare. Prin intermediul S.M.A.-urilor se putea exercita un control direct asupra lucrărilor agricole. Statul a favorizat dezvoltarea S.M.A.-urilor pe care le dota cu mașini și le apăra de orice fel de concurență. Se interzicea proprietarilor de mașini de treier, de a treiera fără autorizație în campania din 1947. Pentru lunile februarie-martie 1949, țăranii sunt nevoiți să se grupeze în asociații care încheie contracte cu stațiunile de mașini agricole. (Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 42)

Anul 1949 marchează începutul colectivizării agriculturii. Teoretic, țăranul rămânea proprietar asupra pământului și întregului patrimoniu al gospodăriei colective, dar numai împreună cu ceilalți membri ai cooperativei. Practic, proprietatea comună anulează orice fel de drept individual de proprietate. Adevăratul proprietar devine statul. El este cel care hotărăște ce, cum și cât se cultivă și cât revine țăranului. Prin cooperativizarea agriculturii țăranul decade din dubla sa calitate de proprietar și producător în cea de producător salariat. Legile adoptate în 1949 au îngăduit libertatea de acțiune și de opțiune a țăranului prin: reglementări privind circulația bunurilor agricole, introducerea impozitului în natură, a cotelor obligatorii și a prețului de mercurial, se impunea țăranului ce și cât să cultive, însămânțările sunt strict controlate, la fel și recoltările și colectările. Începând cu anul 1949 se trece la o nouă etapă către transformarea socialistă a agriculturii. (Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 27)

Prin decretele din 2 martie 1949 și 30 martie 1959, ceea ce mai rămăsese din fostele moșii au fost expropriate. Decretul din 30 martie 1959 consfințează „lichidarea rămășițelor oricăror forme de exploatare a omului de către om”. Potrivit decretului, chiaburimea avea două opțiuni: să se înscrie în gospodăria agricolă colectivă sau să cedeze pământul statului. În acest fel nu mai era etichetat drept chiabur și scăpa și de cote.

Până în vara anului 1948 s-au derulat etape premergătoare colectivizării, prin supravegherea controlului circulației, desfacerii și consumului unor produse, eliminarea speculei

La Plenara din 3-5 martie 1949 se stabileau coordonatele trecerii satului românesc la noile structuri, prin impunerea cotelor obligatorii și înființarea de G.A.C.-uri. Plenara CC din 3-5 martie 1949 semnalează startul oficial al transformării socialiste a agriculturii. O etapă importantă era organizarea de structuri collectiviste de tip G.A.C., S.M.T., G.A.S.

Plenara din 3-5 martie 1949 stabilea programul detaliat de transformare socialistă a agriculturii. Plenara adopta Raportul prezentat de Gheorghe Gheorghiu-Dej intitulat „Sarcinile P.M.R. în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și pentru transformarea socialistă a agriculturii”. Potrivit raportului, acest lucru se realiza pe „calea unirii gospodăriilor individuale mici și mijlocii în mari gospodării colective, adică unirea țăranimii sărace și mijlocașe într-un efort comun, în muncă colectivă (sic!) pentru ridicarea bunăstării materiale și a culturii celor ce muncesc”. Oficial, scopul colectivizării era pentru a se asigura o producție superioară și un nivel de trai mai ridicat.

Motivele „oficiale” ale colectivizării: Reducerea inegalității de la sate, creșterea producțiilor prin intermediul economiei planificate, o agricultură rațională prin comasarea terenurilor, un mijloc de modernizare, de dezvoltare economică.

Motivele reale:

- De a promova ideologia socialistă la sate, prin lupta de clasă
- În contextul accentului pus pe industrializare, colectivizarea oferea avantajul oferirii de brațe de muncă din spațiul rural.
- De a asigura controlul partidului asupra producției alimentare necesare pentru susținerea industrializării rapide
- De a construi statul extinzând controlul partidului asupra țăranimii
- Un rol fundamental prin care partidul și-a consolidat puterea
- Un mod de a obține controlul asupra producției de cereale și de a-și întări stabilitatea

Colectivizarea

Politica agrară a variat în spațiu și timp. Regiunile de mare productivitate de la șes au fost colectivizate cu prioritate, spre deosebire de zonele de deal și munte. Primele regiuni care au încheiat colectivizarea au fost Constanța și Galați, ambele zone de mare productivitate agricolă. Zona din jurul Bucureștiului s-a numărat și ea printre primele colectivizate, facilitând astfel aprovizionarea cu alimente a capitalei. Regiunile montane au fost colectivizate mai târziu: aici terenurile erau de calitate mai slabă, de asemenea aici au avut loc numeroase acte de rebeliune, pentru că sătenii se puteau ascunde în păduri, și deci mai dificil de controlat. Opoziția partizanilor a făcut ca zone precum Maramureș, Hunedoara, Bacău și Cluj să rămână mult în urmă în procesul colectivizării. (Katherine Verdery, op. cit. p. 151)

În 1949 procesul de colectivizare a fost lent, apoi a prins avânt în 1950, s-a relaxat în 1951 și s-a intensificat din nou în 1952. A urmat o perioadă de relativă stagnare între 1953 și 1955, după moartea lui Stalin. La al Doilea Congres al Partidului, din 23-28 decembrie 1955, s-a decis reluarea colectivizării. Progresul a încetinit puțin după revoluția din Ungaria din 1956, iar la sfârșitul anului 1957 a fost lansat „asaltul final”. În 1962 conducerea țării a declarat colectivizarea încheiată. Procesul nu a fost așadar linear, ci a avut o traiectorie sinuoasă.

La nivel de conducere, liderii de partid reprezentau două facțiuni: dintr-una făceau parte Gheorghe Gheorghiu-Dej (secretarul general), Alexandru Moghioroș, Iosif Chișinevki, în cealaltă fiind oponenții Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu. Pauker s-a aflat în fruntea a două organisme esențiale - Comisia Agrară înființată în 1949 cu scopul de a crea gospodării colective și Secția Agrară a Comitetului Central, care în ianuarie 1950 a înlocuit Comisia Agrară. Între 1944, când PCR a fost inclus pentru prima oară într-o coaliție guvernamentală și 1947 când regele abdică, liderii partidului s-au tot contrazis în legătură cu oportunitatea implementării programului de colectivizare. Și unii și alții erau conștienți că era o misiune extraordinar de grea. Câștigătoare a ieșit facțiunea Gheorghiu-Dej.

Biroul Politic a desemnat inițial la conducerea colectivizării pe Ana Pauker. Sub direcțiunea ei, procesul de colectivizare a cunoscut perioade de oscilație: de la măsuri prudente de colectivizare prin convingere la început, la presiuni tot mai mari în cursul anului 1950. În viziunea lui Dej, politica de cadre dusă de Pauker generase probleme partidului. Pe fondul acestor presiuni, Ana Pauker ia măsuri pentru a accelera colectivizarea, din dorința ei de câștiga de partea ei Kremlinul. În 1952, troica Ana-Georgescu-Luca era criticată de scutirea nejustificată de impozit a peste un milion de gospodării agricole, stabilirea unor venituri subapreciate ale țăranimii, stabilirea de prețuri ridicate la achiziționarea de produse agricole, etc. Ana Pauker și-a asumat greșelile, recunoscându-și nerealizările. După înlăturarea grupului ei, procesul colectivizării este reluat cu și mai mult elan, noi măsuri de constrângere fiind impuse țăranimii. (Roske, Colectivizarea agriculturii în România: Represiunea totală, INST, 2004)

Devotamentul Partidului față de URSS

Exemplul și experiențele sovietice au fost folosite pe fundalul unei campanii prin care se făcea apologia agriculturii de tip colhoznic.

Ostașii sovietici sprijinind țăranii muncitori din teritoriile eliberate în primăvara anului 1945

[Fotografia #W030]

- Modelul sovietic a fost ținta liderilor de la București, mai ales în primii ani ai procesului de colectivizare. Uniunea Sovietică era atât de des invocată și pentru că reprezentanții ei erau prezenți la ședințele importante, consilierii sovietici fiind delegați în număr mare la București, alături de trupele aflate deja aici conform termenilor de armistițiu. (K. Verdery, op. cit., p. 68)
- Colectivizarea în România a fost un proiect realizat după chipul și asemănarea celui sovietic, cu diferențele aferente ținând cont de realitățile din teritoriu, dar și cu diferența că procesul de implementare nu s-a comparat cu brutalitatea campaniei din URSS, cu mult mai sângeroasă decât în țările din Europa de Est. În România politica agrară, deși inspirată de modelul sovietic, se deosebea de acesta prin faptul că nu îndemna la lichidarea chiaburimii, ci numai la îngrădirea sa, iar în ceea ce privește metoda de colectivizare, nu insista asupra unei colectivizări totale și forțate, ci asupra unui proces treptat și bine pregătit.

Modelul sovietic. Partidul ignora interesul național în favoarea strategiei sovietice în agricultură

Clădirea direcțiunii colhozului „Kzol-Şark” e locul de
întâlnire al colhozienilor în timpul lor liber
(Ogorul Nou, 1 martie 1948)

„Frumos am lucrat!” spune colhoziana Mehman Kerkarova lui Rahman Ismailov, mângâind cu dragoste spicele grele de grâu ce se unduiesc în soare pe câmpurile întinse ale colhozului.

Agricultura sovietică, prezentată ca fiind mult mai dezvoltată
(Veac Nou, 1 febr. 1949)

Superioritatea agriculturii sovietice
(Veac Nou, 1 febr. 1949)

Minunata pildă a țăranimii sovietice (Veac Nou 1 oct. 1948)

SĂ ÎNTĂRIM NOILE GOSPODĂRII AGRICOLE COLECTIVE
PRIN APLICAREA EXPERIENȚEI SOVIETICE

Grupuri de țărani săraci și mijlocii din apărare toate Județele Republicii noastre Populare au întemeiat în vara acestui an numeroase Gospodării Agricole Colective, după pilda glorioasă a țărănilor sovietici și urmând încredințările exprimate în Rezoluția Plenumului C. C. al P.M.R. din 3-5 Martie 1948.

Ei s-au pusut astfel pe singurul drum
 care duce la o mai mare productivitate
 a muncii, la bună stare, fericire
 și bunăstare, prin lupta directă cu chib-
 burii și exploatarea de orice fel.
 Partidul și Guvernul li așază pe
 toate căile, iar proșopieții membri ai
 gospodăriilor agricole colective, vîin
 că vîinilor și la mîinile lor, în mun-
 ta lor. Ei cunosc faptul că laboratorul
 aproapă al marelui Stat, Mareșalul
 K. E. Vorosilov, din celor de la Gos-
 podăria Agricolă Colectivă „Dreună
 la Lămîi” din Leningrad.

„Trebuie să în toate împrejurările să puneti bază nu pe ceea ce este, ci pe ceea ce ar trebui să fie, și pe energia voastră, pe forțele voastre — și după cum

vală cu aici, aveți stătea foarte pu-
tina energie încă, după cum spun
un pravech rusesc, puteți și duceți
bui alți supeti coatinelor.

Cu aceste forte, membrii Gospodăriei Agricole Colective, animată până pe picătură activitatea lor productivă, au cum să acţioneze în favoarea 38-şoricului Dej în cultivarea sa din 1963, procedând acum în mod greş în comun a hameurilor mele gospodăriei, la repartizarea hameurilor pe brigăzi şi la fraxarea hameurilor. Comitetul de conducere al Gospodăriei Colective va veghea la buna executare a acestor acţiuni şi nu se lasa vorbă grăbi să organizeze campania învalmăntărilor de toamnă la faşă, încât succesul ei să fie o plăcere pentru soarta 38-şoricului mamei re din taxa noastră. La înfăşurarea acestor varietăţi, ele se bucură totu-

1. Constituirea Gospodăriei Agricole Colective din Ciomărtie de Jos-Taicea (August 1947); pământul din satul românesc se afla în manifestare
2. La Ciomărtie (Taicea) se nască agricultura de câmp C. C. și P. M. R. și Găurea se întărește Gospodăria Agricolă Colectivă
3. Tractorul deosebit din satul românesc este în posesia Gospodăriei Agricole Colective „Lăptăreștii” Dorobani
4. În fața Președintelui ședinței de constituire a Gospodăriei Agricole Colective Livada-Dorobani (17 August)

1961 - 1962: *Agência Calcevia, Jatos Horkel*
 da Sociedade Eterea

Întreaga gospodărie Colectivă „Gh. Doja” din Comuna Turin, Jud. Trai Scena

la 1 August 1989 a fost înființat Grupul
de Agricultură Colectivă „Viora nouă” din
Văcărești-Mădărași

apre apriliului continem al organe-
lor F.M.R. si Comitatelor Provizorii,
si M. T-urilor, Gospodariilor Agri-

Comitete A.R.L.U.S. popularizării
în rândurile membrilor Gospodăriei
speciale Colective nepretuita expo-

impă a tiraniei calhoanice sovietice, arată rostul sentimentului cu tractorul și al semănării „în cruce”, al înmăierii, al acuzărilor științifice, al creșterii vitelor de rasă, etc.

Sevta interbucinată la sovhoazi
de Ciambuș și aplicată la Gospo-
da Agricolă a Statului Popolar
Român (stăpâna mai multor se-
miniere la un singur tractor) va
pasa și înșepă cu succes de Gos-

poliilor Agricole Colective. La noile
mășini vor avea în vedere cali-
tățile vremii. Ele vor fi precedate
de clișeele de îngrășăminte natu-
rale sau fabricate. Semănturile de
toamnă se vor face la timpul potrivit,
pentru a nu se intra cu mașinile în
zădărnici.

Tărâncile muncitoare din Livezeni-Iftov și-au adus copiii la adunarea de constituire pentru tericirea celor de uși și a celor de mănă, la 7 August 1949 tărâncile muncitoare din sat a purtat pe drumul colectivizării agriculturii

După exemplul agriculturii sovietice, țărani muncitori uniți în Gospodării Agricole Colective, vor căuta

sa organizeze o munca agricola stiintifica, sa ajutatorii agronomilor, zootehnicienilor, etc.

Astfel noile Gospodarii Agricole Colective isi asigura de la primele munci suverele bogate ale anului viitor si vor servi drept pilda puternica in actiunea de transformare socialista a agriculturii din R.P.R.

Le constitutions despubliques Apriens de
lective „Vistă-nouă” (Vădăreț-Mădăreț),
lex parte manifestării de S. M. T., re frac
turala lor, așa cum vor participa și la

Sovhozurile, un model în obținerea de recolte „foarte bogate”
(Veac Nou 1 feb.1949)

Sunt redate în presa vremii imagini cu privire la „viața fericită” a țăranilor din URSS (Veac Nou iun. 1950)

DIN VIAȚA FERICITĂ A COLHOZNICILOR

ACOLO
*unde altădată
au fost mlaștini
și bălți*

Când trenul pe autostrada care leagă raionul Demidov cu marele oraș Kiev, capitala R. S. S. Ucrainei, privești în vale atrăgătoare de pitoresc satul Demidov, ce pare ascădat în verdeața grădinilor nișate de albiștii florilor pomilor fructiferi și luxuriant de o mare de lănuți mănăse.

Dar nu trebuie să fii așa. Mai sunt lănuți în satul Demidov, care-și amintesc de trecutul negru: cea îngustă așezare satului nemurimărilor sub regimul țarist. Pe atunci, așezarea satului era compusă de douăzeci de bălți, pline de pânteci și bălți, numele n'au venit azi de bună voie, ci adăci cu drumul de hoști și moșteni străbuni.

Din această viață de moștenie ei au luat amăniti de Marea Revoluție Socială din Octombru. Unii în colhozul „Vasiliev” numărați colhoz-

Fotă așezarea de satul și colhozul „Vasiliev” care funcționează pe lângă fabrica de conserve. Clădirea colhozului „Vasiliev”.

nici au schimbat cu totul înfățișarea acestor locuri. Acolo unde altădată au fost mlaștini și bălți, astăzi se întind câmpii mănoase, livrate cu pomi fructiferi, iar satul Demidov are aspectul unui adevărat oraș cu străzi drepte, asfaltate, pe marginile cărora strălucesc pomii fructiferi și arbori cu umbră densă. În locul colibelor și bordeieilor de pământ care au rămas doar în amintirea celor mai în vârstă, se înalță astăzi case confortabile, cu lumină electrică, aparat de radio, baie, etc.

Plugul de lemn a dispărut și el, odată cu nemiloșii exploatare. Colhozul „Vasiliev” are astăzi un inventar bogat de unelte și mașini agricole și instalații electrice, cu ajutorul cărora colhoznicii își asigură recolte bogate. Pe lângă aceasta, colhozul are diferite întreprinderi proprii: o fabrică de conserve, de cherestea, moară și alte instalații tehnice, care valorifică produsele colhozului. Traiul colhoznicilor a devenit cu adevărat fericit și îmbelșugat.

Vedere de pe străzile satului Demidov cu orașul Kiev.

Postul de radio al satului Demidov. O rețea de fire împănăie în tot satul programul cultural și artistic. Locul și altele posturi de emisie.

Împlinind cântecele și voia bună cu munca lor creatoare, ei aduc cuvinte pline de recunoștință și dragoste Partidului Comunist (bolșevic) și Marelui Ioan Vissarionovici Stalin, pentru că i-au ajutat să se scutur din întunericul trecutului și-i îndrumă mereu, cu adevărată grijă părintească, pe calea luminată a comunismului.

Stropirea grădinilor de zarzăruri ale colhozului „Vasiliev” cu apă din instalația de pompare artificială.

Instalație electrică la satul Demidov. Căndătorii și stădișii planșate de lărgire a satului, pentru a lărgi sectorul de activitate al colhozului.

Fericirea țărănimii sovietice i se datorează marelui Stalin (Veac Nou oct. 1948)

Acțiunea de Stat, prin care Puterea Sovietică trece la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Puterea sovietică asigură belsugul și fericirea țărănimii colhoznice

De atunci, marea Stalin, în anul 1929, a început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Țăranii sovietici din R.S.S. au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

În V. Stalin, țăranii colhoznici au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

La treburile țării, țăranii colhoznici au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Aplicând îndrumările generale ale marelui I. V. Stalin, țăranii colhoznici au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Colhoznicii și la schimbarea lor de viață. Odată cu schimbarea vieții colhoznice se schimbă și starea colhoznice, care se apropie tot mai mult de înălțimea marelui.

Prin grija lui Stalin, lumina este, viața și cultura, tractorul și automobilul pătrund tot mai adânc în viața colhoznice, care mai devreme era doar o viață de sărăcie.

Deși gândește la țărănimii sovietice, marele Stalin și Partidul Comunist (P.C.) au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Acum colhoznicii și înălțarea lor de viață, tractorul și automobilul pătrund tot mai adânc în viața colhoznice, care mai devreme era doar o viață de sărăcie.

Țăranii colhoznici din regiunea Stavropol au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Produsul câștigat de la creșterea cailor este folosit de țăranii colhoznici pentru a trece la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Drumurile sunt răscălate mai adânc, rezultatul este mai bogat, țăranii colhoznici au început să treacă la soluțirea rapidă a cerințelor țăranilor și a cerințelor țăranilor, este o acțiune de Stat, care are la bază interesul comun al tuturor țăranilor sovietici.

Dreapta: Colhoznicii din colhozul Komintern, raionul Volcov, regiunea Harcov, ascultă știrile la radio în timpul repausului (Veac Nou aug. 1950)

Pentru a se convinge de avantajele colhozozului, se organizau vizite ale țăranilor în URSS, care erau ulterior prezentate cu pompă în presă
(Veac Nou 1 aug. 1949)

Întoarcerea acasă după vizita „plină de învățămintele” din URSS (Veac Nou 1 aug. 1949)

CE AM VĂZUT ÎN URSS

 EDITURA
 PARTIDULUI
 MUNCITORESC
 ROMÂN

Cât vezi cu ochii, lanuri nesfârșite, pâlcuri de tractoare. Se cunoaște că am intrat în țara muncii, unde belșugul e domn, lângă Moscova... Kremlinul... „Acolo bate inima lumii... Acolo-i Stalin...” Zidurile vechii cetăți povestesc despre izbânzile mărețe ale Moscovei, care de opt veacuri stă mândră, de neclintit.

9-13498/1950

Colhoznicii ne întâmpină cu bucurie, cu flori, cu pâine și sare, după datină. Apoi ne arată bogatele realități ale muncii colective.

Munca în colhoz este o cinste, și oamenii sovietici știu să și-o facă veselă și plăcută. Rostele bogate le răsplătesc din plin munca.

Omul este frate bun cu tractorul și-l mănuește
cu pricepere. Munca din colhoz se face cu ma-
șinile, asigurându-se astfel o recoltă bogată.

V. I. Lenin asistă la primele probe
ale unui plug electric.

I. V. Stalin, pe câmpul unde se ară
cu primele tractoare sovietice.

- Cum ați izbutit voi să aveți toate acestea? — între-
băm noi nerăbdători.
- Partidul lui Lenin și Stalin ne-a arătat drumul feri-
cirii și al bunei stări, noi îi urmăm cu încredere.

Niciodată n'am mai vă-
zut roade atât de bogate
ca în colhozuri. Și toate
acestea sunt ale celor ce
au muncit — ale col-
hoznicilor.

Aceste broșuri erau publicate în scopul de a circula printre săteni, spre a-i convinge să se înscrie în G.A.C.

IAKOB GYÖRGY

Președintele gospodăriei colective „Brazdă Nouă”
din Dainle — reg. Stalin

B. A. R. P. R.

247166

*Ce am învățat
din vizita făculă
în UNIUNEA SOVIETICĂ*

MINISTERUL AGRICULTURII

B. A. R. P. R.

II

247513

10 oct. 1926

DE VORBA CU SATENII

ION BIANU

**DRUMUL GLORIOS
AL AGRICULTURII
SOVIETICE**

Cartea Rusă

(Pentru Socialism 25 oct. 1950)

„NU POT CUPRINDE ÎN VORBE CEIACE AM VĂZUT ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ“

A SOSIT DELEGAȚIA DE ȚĂRANI MUNCITORI DIN REGIUNEA NOASTRĂ CARE A VIZITAT UNIUNEA SOVIETICĂ

Luni, 23 Octombrie a sosit la Baia-Mare delegația de țărani muncitori din regiunea noastră care au participat la vizita făcută de cei 200 de țărani muncitori din țară, în Uniunea Sovietică.

Multă bucurie ne-au adus cei 8 țărani muncitori care s'au întors în zilele acestea din țara unde astăzi se construiește comunismul, se construiește viața plină de belșug a oamenilor sovietici. Insufleteți de minunățiile pe care le-au văzut în Țara Socialismului, ei s'au întors în țară la noi plini de dorința de a povesti țăranilor muncitori

despre lucrurile pe care le-au văzut cu proprii lor ochi în țara cea mai înaintată din lume.

„Eu tovarăși, am vizitat republica Kazahă regiunea Alma-Ata ne spune Petrișor Ion, președintele gospodăriei colective din Ardușat. Încă de la primirea pe care ne-au făcut-o acești oameni fericiți la gară, am văzut cu câtă dragoste doresc ei să ne arate succesele lor, cu câtă bunăvoință ne întâmpină pentru a fi părtași la viața lor plină de belșug. Am vizitat colhozul „Viața veselă“. Da, tovarăși. Întrădeavăracolo e viața veselă, o viață fără

de griji.“ După ce vizitatorul a arătat câteva din bogățiile colhozului a amintit că acesta are și o fabrică de unt.

„Stând de vorbă cu colhoznicul Pricop Alexă, dela colhozul „Viața veselă“, mi-a spus că el a primit pe 950 zile de muncă 2000 kg. de grâu, 1100 kg. zarzavaturi, 1200 kg. cartofi și alte multe produse.

Tot așa vizitând colhozul „Lumina Răsăritului“ am aflat lucruri minunate. M'a mirat munca migăloasă pe care o depun colhoznicii pentru buna îngrijire a pomilor. Grădina de pomi fructiferi

(Continuare în pag. 3-a)

(Urzica 5 oct. 1951)

„Viitorii maeștri ai recoltelor mari” după model sovietic
(Pentru Socialism 23 ian. 1952)

Cercuri agrotehnice în raionul Carei

În raionul Carei funcționează cercuri agrotehnice în gospodăriile de stat, S.M.T.-uri și gospodăriile agricole colective, unde agronomii și medicii veterinari, predau lecții teoretice și practice despre avansatele metode agrotehnice sovietice.

Printre cursanții gospodăriei colective din Acăș sunt 15 femei. Tot 15 femei participă activ la cursuri și la gospodăria colectivă din Bervenii.

După predarea fiecărei lecții,

cursanții se antrenează în discuții aprinse, debătând și lămurind anumite probleme, ca de pildă creșterea păsărilor, albinăritul, creșterea vitelor, însămânțatul, lucratul pământului cu metode noi, etc.

Fiecare din aceste probleme este lămurită în cercul agro-tehnic cu exemple. Astfel, zi de zi cresc în aceste cercuri viitorii maeștri ai recoltelor mari.

Ioan Chioreanu
corespondent

Pentru a fi convinși de bunăstarea pe care o vor trăi în colectiv, țăranii erau duși în vizite la alte gospodării deja înființate de la noi din țară (Veac Nou iulie 1950)

O vizită a unui grup de țărani muncitori la Gospodăria Agricolă de Stat „N. Bălcescu” din Periș-Ilfov

Filiala ARLUS-Ilfov a organizat zilele trecute vizita a 80 țăranilor muncitori, membri ai cercurilor ARLUS din Tâmaș, Ciocănești și Mogoșoaia, la Gospodăria Agricolă de Stat „N. Bălcescu” din Periș, județul Ilfov.

Țăranii vizitatori au avut astfel putința să vadă ce este o mare gospodărie agricolă, cum se lucrează mai ușor și mai productiv cu mașinile, cum se îngrijesc vitele, dar mai ales rezultatele ce se obțin la cultura plantelor prin folosirea metodelor sovietice.

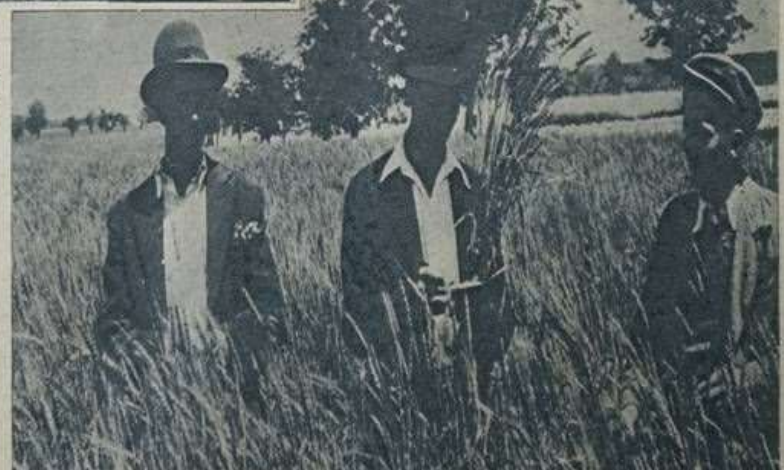
Ei au vizitat crescătoria de păsări și porci, lanurile de floarea soarelui și de grâu, aria unde se trece noua recoltă de rapiță, cartofii puși la ierovizat pentru a fi însămânțați în miriștea de rapiță, uneltele și mașinile gata pentru recoltare, cantina și locuințele muncitorilor agricoli, etc.

Intorcându-se la vetrele lor ei au declarat că sunt hotărâți să înființeze gospodării mari colective, în care „munca să fie mai rodnică, iar viața fericită”, după cum a spus țăranca Dumitrache Iana-

Sus: Primirea țăranilor muncitori în vizită la Gospodăria Agricolă de Stat „N. Bălcescu”-Periș

gricole sovietice, este des și frumos, iar spicu-i de-o palmă

Mijloc: La puernițe, țăranii se interesează cum se cresc și se hrănesc pui

Comasările

- Decretul 151 din iunie 1950 prevedea dreptul statului de a face comasări în interesul colectivizării. Astfel, terenurile țăranilor care nu acceptaseră să intre în gospodărie puteau fi preluate de către stat pentru întregirea cooperativei. În schimbul pământului preluat, autoritățile urmau să repartizeze oamenilor un lot care în teorie ar fi trebuit să aibă aceeași calitate și suprafață. Cu acest prilej, au existat alte abuzuri: preluarea abuzivă a terenului, fără a se acorda o compensație, acordarea unui teren aflat la o mare distanță de domiciliul celui care era compensat, acordarea unui lot de calitate inferioară sau mai mic ca suprafață.

Cotele obligatorii

Sistemul cotelor a fost esențial în colectivizarea agriculturii

- Reforma din 1945 puna în pericol aprovizionarea orașelor, la care se adăuga termenii armistițiului în care România avea de plătit către Uniunea Sovietică reparații de război, ce se plateau în mare parte, în grâne. Nevoile alimentare ale orașelor, reparațiile de război și seceta, au determinat în 1946 guvernul să emită Legea nr. 68/1946, lege ce impune Cotele obligatorii. (K. Verdery, op. cit., p.119)

Acesta avea:

- Scop politic - lovea în dușmanul de clasă de la sat, chiaburul;
- Scop Economic - statul obținea o mare cantitate de produse agricole, iar banii care ar fi fost plătiți pentru acestea mergeau către industria grea, considerată prioritară. Se puteau exporta în acest fel cereale și produse alimentare către URSS, livrări ce se făceau sub prețul pieței și se asigura aprovizionarea orașelor cu alimente la prețuri mici, o modalitate de a păstra salariile la niveluri cât mai scăzute. (Roske, op. cit, p. 11)
- Cotele au lovit nu doar chiaburii, ci și țăranii săraci și mijlocași, fiind calculate în mod nerealist. Prin sistemul cotelor, s-a creat o stare de teamă și de agitație la sate. În loc ca această situație să ducă la o reconsiderare pozitivă a politicii de colectare, dimpotrivă restricțiile au crescut în timp.
- Cotele obligatorii reprezentau un impozit în natură asupra produselor agricole. Erau stabilite diferențiat, în funcție de categoria socială din care făcea parte țăranul (sărac, mijlocas, înstărit) și de suprafața de pământ pe care acesta o deținea. Cotele aveau un caracter obligatoriu și se achitau anual. Dar, exista situații când datorită unor secete prelungite recoltele de cereale erau extrem de mici, ceea ce făcea ca țăranii să nu-și poată acoperi obligațiile către stat și nici necesarul de hrană. Nici măcar aceste situații obiective nu convingeau autoritățile să fie indulgente cu țăranul, fiind forțat să achite cu prioritate cotele, lăsând în plan marginal nevoile personale.
- Țăranii săraci, care nu aveau mai mult de 0,50 ari de pământ erau scutiți de plata cotelor. Chiaburii erau supuși la cote usturătoare.

- Țăranii individuali, gospodăriile agricole de stat și cele colective, întovărășirile agricole, erau obligate să predea o anumită cotă din produsele agricole obținute.
- Sistemul cotelor obligatorii prezenta două dezavantaje majore:
- Statul nu plătea contravaloarea reală a produselor achiziționate, ci o sumă fixată de el. Producătorul pierdea diferența dintre prețul pe care ar fi putut să-l obțină pe piața liberă.
- Colectările se făceau în funcție de randamentul stabilit dinainte, neținându-se seama de ani în care recoltele erau slabe. Cotele nu erau fixate în raport cu producția, ci în raport cu pământul, indiferent de randament. În plus, țăranului i se luau cele mai bune produse iar în cazul unor recolte slabe, i se lua aproape totul. (Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 71)

- Cota de lapte. Pecilă Gheorghe își amintea că la 6-7 oi, trebuia să mai cumperi lapte ca să își achiți cota. Burcea Ion, copil fiind în acea perioadă, își amintea că „mama mulgea o oaie, oile nu aveau lapte mult (...) și eu să întind cu dumaticatul în lapte, eram mic și ea mă dădea la o parte și în final am întins și ea mi-a dat dumaticatul jos pentru că dădea laptele la cotă”. („Colectivizarea în Teleorman”, Muzeul Județean Teleorman, Editura Magic Print, Onești, 2011, p. 127)
- Nepredarea cotelor se pedepsea conform Decretului 183/1949. Acest decret, emis la 30 aprilie 1949, prevedea ca sancțiuni pentru „dosirea, distrugerea sau denaturarea produselor sau mărfurilor” condamnarea la muncă silnică între 5-15 ani și amendă de la 50.000 la 200.000 lei. Pentru nerespectarea planului de stat era prevăzută închisoarea corecțională între 1-12 ani și amendă de la 10.000 la 100.000. (Roske, op. cit., p. 13)

Cotele, un chin pentru țărani

- Reacția oamenilor a fost refuzul de a preda cotele sau încercări de a sustrage o parte din produse la colectare. În aceste cazuri, autoritățile au recurs la acțiuni de intimidare și la intensificarea propagandei. A fost necesar de un sistem de control și supraveghere a recoltării și predării cotelor, în care a fost angrenat un număr mare de oameni - colecatorii. Aceștia erau angajați dintre țăranii care absolviseră cursurile de partid organizate de comitetele raionale de partid pentru activul sătesc. Ca să devină colecator, un țăran trebuia să fie din zona în care urma să-și desfășoare activitatea și să nu aibe pământ sau să aibă pământ puțin. Fiind din zona respectivă, colecatorul îi putea urmări mai ușor pe cei pe care îi avea sub supraveghere. Țăranul era controlat de către delegatul de batoză și de colecator. Colecatorul era la rândul lui supravegheat de colecatorul principal și de împuternicitul raional. Aceștia doi din urmă erau controlați de colectivul de conducere de la nivel raional. Necesitatea creării unui asemenea sistem de control dovedește că țăranul nu a predat „cu drag” cotele, așa cum ar fi dorit să lase să se creadă propaganda comunistă și nici nu a fost impresionat de faptul că „predarea cotelor reprezintă o datorie patriotică”. (Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 73-75)
- **Colecatorii** proveneau din rândul persoanelor contestabile în comunitate. Autoritățile locale căutau persoane brutale capabile să execute ordine și care aveau resentimente față de gospodarii satului. Colecatorii erau reprezentanți ai primăriei, ai partidului și lucrau în echipe. Ei erau văzuți de săteni ca niște persoane corupte, puse în slujba răului, deoarece „luau tot porumbul și grâul, luau tot ce găseau, nu lăsau nimic”. (Colectivizarea în Teleorman, p. 129-130)
- Autoritățile foloseau, sub forme diferite, forța, pentru a strânge cotele. În cazul în care, din diferite motive nu erau achitate datoriile, se luau măsuri: se făceau percheziții, se puneau sechestre asupra bunurilor aflate în proprietatea datornicului sau se confiscau în caz de neplată a datoriei. Se putea ajunge chiar și la judecarea sau privarea de libertate a persoanei vinovate de naplata cotelor.

Propaganda despre Cote, cu trimiteri la lupta de clasă la sate, contra chiaburilor.
(Pentru Socialism 5 aug. 1951)

Condamnați pentru nepredarea cotelor

Chiaburii satelor, încearcă sub toate formele să pună piedici avântului poporului nostru muncitor, spre o viață mai fericită, însă vigilența trează a țăranilor muncitori a făcut ca să fie prinși și dați în judecată. Astfel, de curând a fost condamnat de justiția populară la 2 ani închisoare corecțională chiaburul Pop Vasile din Atea, pentru faptul că s'a sustras dela predarea cotelor obligatorii către stat. Pe lângă

aceasta, el a mai fost obligat să plătească o amendă de 1.399 646 lei. La fel, au mai fost condamnați pentru nepredarea cotelor Cadar Alexandru din Bercu, la închisoare de 1 an și amendă de 240 587 lei și Borși Alomir din aceeași comună, la închisoare corecțională de 10 luni și amendă de 179.162 lei. Acesta este răspunsul dat de poporul nostru muncitor uneltirilor dușmanului de clasă.

(Scântea 1 sept. 1949, 2 sept 1949)

Predarea cotelor de cereale e datoria patriotică a fiecărui țaran muncitor

Campania treierii și a colectărilor continuă cu intensitate în întreaga țară.

În numeroase comune, țărani muncitori însoțesc cu lozinci și fanfare cerele cu prisosul de cereale vândut

Statului, manifestându-se cu acest prilej dragostea față de Patrie.

La Ciceu-Someș țărani muncitori au însoțit cerele împodobite cu lozinci, verdeță și tablouri

Iată de pildă, numeroși țărani muncitori din comuna Ciceu județului Someș au însoțit cerele cu prisosul de grâu vândut Statului până la centrul de colectare din Dej.

Cerele erau împodobite

cu lozinci, verdeță și tablouri. În fruntea convoiului se afla țăranul muncitor Cosma Ion, care la meetingul ce a avut loc a arătat că predarea cotelor de cereale e o datorie patriotică a fiecărui țaran

muncitor. De aceea țărani muncitori din plasa Ciceu vând cu dragoste Statului din prisosul lor de cereale, știind că în felul acesta ajută la înflorirea Patriei pentru o viață mai bună a celor ce muncesc.

La Ciocile, jud. Brăila predarea cotelor de colectare a prilejuit o adevărată sărbătoare

Predarea cotelor din prisosul de cereale a prilejuit pentru țărani muncitori din Ciocile-Brăila o adevărată sărbătoare.

Fiecare căruță din convoiul de care se transporta prisosul la centrul din Dudești a fost împodobită cu verdeță, cu lozinci, steaguri și portrete.

În toate comunele prin

care a trecut, în drum spre Dudești, convoiul țăranilor muncitori din comuna Ciocile, a fost întâmpinat cu multă bucurie și dragoste de țăranimea muncitoare.

În fața Comitetelor Provizorii comunale s'au ținut hore însuflețite.

Țăranilor muncitori din Ciocile li s'au mai alăturat apoi și alți țărani muncitori

din comuna Florica.

La silozul din gara Dudești, unde au fost întâmpinați de salariații Comisarului, a avut loc o vie manifestație.

Manifestația aceasta dovedește că țăranimea muncitoare răspunde cu drag chemării Statului, hotărâtă fiind să-și facă datoria.

În județul Mehedinți s'a îndeplinit 97% din planul de colectare

Campania colectărilor în județul Mehedinți se apropie de sfârșit. În fruntea plășilor se află plasa Cujmir care a și terminat planul de colectări. Colectarea prisosului de cereale se află

pe sfârșite, în plășile Devesel, Bacles și Vănu Mare.

Până acum pe întregul județ Mehedinți planul colectării prisosului de cereale a fost realizat în proporție de 97 la sută.

Au rămas cedase plasa

Broșteni unde nu s'a colectat decât 63 la sută din plan și plasa Turnu Severin unde s'a îndeplinit abia 30 la sută din plan.

I. Băran
corresp.

În comunele Furculești-Teleorman și Ursa-Romanati planul colectării prisosului de cereale a fost îndeplinit

Zilele trecute cerele țăranilor muncitori din Furculești-Teleorman au adus la centrul de colectare din Alexandria ultimele cote de grâu din prisosul vândut Statului. Cu aceasta țărani

muncitori din Furculești au terminat colectările îndeplinindu-și întocmai planul.

Deasemeni și în comuna Ursa din județul Romanati țărani muncitori au predat Statului cotele cuvenite de

cereale. La sfârșitul săptămânii trecute în comuna Ursa planul colectărilor a fost îndeplinit.

Ungureanu Ion
și V. Geambașu
correspondenți

(Scânteia 27 iul. 1949, 4 aug. 1949)

Predarea cotelor de colectare este o datorie față de scumpa noastră Patrie

În județul Timiș Torontal se fac ultimele pregătiri pentru începerea campaniei de treeră. În majoritatea plășilor județului secerișul este pe jumătate terminat. Până acum în jud. Timiș treeratul se făcea la fiecare gospodărie în parte. De acest lucru au profitat în trecut unii bogătași pentru a sustrage cantități însemnate de cereale dela colectare.

Datorită muncii de lămurire duse de agitatorii Partidului, țărani muncitori au înțeles să renunțe anul acesta la o tradiție care nu le aducea niciun folos. Și astfel pentru prima dată în jud. Timiș Torontal secerișul se va face în comun la arile comunale. În comunele Gelu și Măndășuri

de pildă s'au pregătit până acum 5 arii.

Țărani muncitori au primit cu entuziasm și încredere în Statul nostru de democrație populară felul cum au fost așezate cotele de predare a cerealelor.

Ei au înțeles că predând cotele ei își fac datoria de cetățeni ai Patriei noastre scumpe, Patria celor ce muncesc cu brațele și cu mintea.

Iată de pildă ce scrie țăranul muncitor Munteanu Ion din Vinga în scrisoarea pe care a trimis-o redacției noastre:

„Eu țăranul muncitor Munteanu Ion din comuna Vinga jud. Timiș Torontal am primit cu bucurie măsura luată de Stat pentru colectarea prisosului de cereale.

Eu cred că noi țăranii muncitori din Timiș Torontal trebuie să fim un exemplu pentru restul țăranilor muncitori din Republica noastră Populară pentru că și anul acesta ea și în trecut avem recoltă mai multă și mai frumoasă. Dând cât mai mult din prisosul nostru vom asigura hrana muncitorilor dela orașe și aceasta e o datorie pe care trebuie să ne-o îndeplinim cum se cuvine.

Așadar vânzând din prisosul nostru Statului trebuie să fim mândri căci dăm și noi un mic ajutor Patriei noastre scumpe, Republica Populară Română”.

ION MUNTEANU
țăran muncitor din com.
Vinga jud. Timiș
Torontal

Țăranii muncitori treeră pentru prima dată la arie și predau Statului cotele de colectare

Pe meleagurile Biledului din Timiș-Torontal, pentru prima oară țăranii muncitori își treeră păioasele la arie. N'a fost o muncă ușoară pentru agitatorii de Partid, de a combate obiceiul înrădăcinat în zeci de ani. În trecut treerău țăranii în ogrăzile lor. Astfel se produceau mari pierderi de timp și de combustibil, transportându-se batoza dela o curte la alta. Primii în comună treerău chiaburii, apoi rubedențiile lor și abia la urmă venea rândul țăranilor muncitori. Treceau săptămâni și luni, venea timpul ploios și uneori chiar iarna, și încă nu erau treerate toate cerealele. Grânele mușcădău din cauza ploilor. De multe ori clișile luau foc dela vreo scânteie a cuprătorului de afară. Soarecii aduceau pagube. Păsările deasemeni.

Toate aceste dezavantajele treerăului făcut în curți au fost lămurite țăranilor muncitori de către agitatorii de Partid din com. Biled. Dar nu numai atât. Agitatorii de Partid au dat exemple personale; ei au fost primii care și-au adus recoltele la arie. Țăranii muncitori i-au urmat pe agitatori. Țăranii muncitori își treeră acum grânele și dau partea cuvenită Statului.

„Ceeace dau, e din toată inima...”

La aria Nr. 4, lume multă. Din când în când s'au auzit glasurile vâlarilor:

— Pop Moise, gata... altul la rând!

— Cine-i după Marosinski Ludovic, să se pregătească!

Marosinski Ludovic, mijlocuș cu 5 hectare, și-a cântărit sacii plini și a venit către delegatul cu colectările.

— Ei acum fraților, să-i dau Statului partea mea. Îi drept că, eu cele ce-o putea da eu, nu răsplătesc pe deantregul ajutorul primit dela Stat, dar, e vorba

La Biled - Timiș

că ceeace dau e din toată inima...

Și Marosinski Ludovic predă cota după lege, mulțumit că și-a făcut datoria către țară.

„Doar nu m'oi apuca să înșel Statul...”

La cealaltă arie de peste baltă, batoza treera grăul lui Pop Aron. El are 4 jugăre de grâu, cu spic mare, frumos.

— Pe procesul-verbal am fost trecut cu o cotă, socotindu-se că aș scoate 1400 kg. grâu la hectar. Văd însă după saci, că am mai mult. Vasăzică trebuie să facem din nou socoteala, să dau cota pe dreptate, că doar nu m'oi apuca să înșel Statul. Parcă al cui e Statul astăzi? Nu-i al nostru? Deaceia și dau eu dragă inimă — spun apăsător Pop Aron, așa ca să-l audă și alții.

Matei Ionescu

(Flacăra Roșie 14 iul. 1950)

Dând la colectare, ne ajutăm pe noi înșine!

**Tăranii muncitori treeră la arii
și predau cotele de colectare**

Kodul în acest an este mai bun
și cota mai mică decât anul trecut

În consumurile pînă la China, nou Căi întotdeauna trece din secol în secol; pînă cînd negura scrii curcubule arde.

Paralel cu tîrîrîsul, tîrî-
sîi sîrîci îi mîllocari, lîm-
legîndu-îi daturîa fîlî de
Sîrî, lîi pîrdîu cu dîrîg co-
cîrî.

Într-o zi de năvală în comunism
Vărand, unde trecerul este
la tot, vântul mureșilor se
încălzește în aia de 12 Iulie
prindea tot în căruțe împo-
dobite cu glăriele și au în-
săla conștient, cu drăgăle și
muniții, până la baza de re-
scutire din Grăniceri.

La primărie entelor, învecinată dela baza de recepție au stabilit și înserat numărul Pinea Georgești care în 350 hectare teren, care s-a lucrat hîme pîmîntului, semăcînd la timp semînțe selecționate și tratate, a avut o recoltă bună. El a seos cu 150-200 kg. mîi mult la hectar decît anul trecut. La primărie a totî înăl și a vîndat Stareștii mîi 385 kg. față de anul 1949 cînd a pîndit la culcare 500 kg. pîi la ora.

Calitatea grăului fiind superioară — 80 kg. greutate hectolitrului sau 1 litru are 800 gr. — conform instrucțiunilor în vigoare, Grănelul muncitor Pintea lăsa micșorată cota, dela 350 kg. la 300 kg.

La hiena de excepción fue
Pinto a quien:

— Alina răd bun n'are a-
una cu niciodată. Am găsit
mai mult cu iluzii decât

ti predica călă mui mi-
ci. Asta înseamnă că în
aceste zile, noi românii
munșiori suntem totu-
și la prădare, iar preșe-
dinte ne cheamă. Aș
face cu ei pot face
dumneavă. Căci, în
ceea ce privește 350 de
leu la cotele de la So-
ciu nostru, care nu fi
năuți mui puterice în
marea noastră de apă.

La fel ca toy, Pintea Ghemba a declarat într-un interviu acordat lui Kowalski Stefan din comuna Sălcu și alți tineri din jurul ei misionari din comuna Sălcu din China, că au odată cu președintele țării și manifestările dragostei față de Pădure și Guvern, care au acordat belșugul tinerilor misionari, datorită modelului de așteptare a creșterii.

Pe lângă mijlocul Mercedes
cu din Maedl și a fost
istoria către Stat. Din cele
lectură erau ce în an al
comunist cu plănuie 215
acțione. Tot aici a semnat
și în în anul 1969, dar
deschiderea este că anul trecut
a produs Statului 715 kg.
cervale, dar anul acesta —
cu toate că totul este nău
— el a dat la colectare
caval 510 kg. arde și are.

Flăcăuții sînt datoria patriei
făcî ei de Stat, prin preda-
rea cotelor țărani muncitori
din cuprinsul îndelungat
nostru, sînt ei și ajută pe ci-
veți, contribuind la ameliora-
rea la țară. Patria
noastră care are un loc de
cîrmă în întreaga lume, al
cîrui conducător de Ducea
Societății.

Predarea colilor — o datorie patriotică

(Urmare din pag. I)

pe umerii chiaburilor. Desigur că și cu acest prilej, acești trântori care mai exploatează încă la sate, caută să saboteze planul de colectare, așa cum au făcut chiaburii Moca Sima, Paul Tripon, Muntean Alexandru, Moca Mihai din Pilul și alții ca ei din alte comune ale județului — care și-au lăsat snopii pe câmp, cu scopul ca o parte din boabe să se risipească. Țăranii muncitori însă trebuie să fie vigilenți și să împiedice orice încercare de sabotaj a chiaburilor.

Organizațiile de Partid, Comitetele Provizorii și toate celelalte organizații de masă vor trebui să ducă o intensă muncă de lămurire în sânul țărăni-

mii muncitoare, arătându-l caracterul de clasă al stabilirii cotelor, veghind totodată ca încercările de sabotaj ale chiaburilor să fie zădărnice.

Fiecare țăran mureșor
trebuie să știe limpede că
predând cotele de colecta-
re, cuvenite Statului, își
face datoria față de Pa-
trie și deci față de el și
familia lui. Comunșii tre-
buie să dea exemplu,
fiind în fruntea predării
cotelor.

Reușita campaniei de colectare va contribui astfel și mai mult la întărirea Statului nostru de democrație populară, care luptă în marele front al păcii în fruntea căruia se află puternica Uniune Sovietică.

(Flacăra Roșie 14 iul. 1950)

Dând la colectare, ne ajutăm pe noi înșine !

Am predat cu drag cota de colectare

În vale, pe drumul ce coboară de la Săvârșin spre Gurahont, se află și comuna Sătu Rău. În dreptul comunei, aproape de șosea, privirea trecătorilor este oprită de batoza la care se lucrează de zor.

Trecerșul la această batoză, a cărei responsabilă este tovarăsa Nesa Cotelia, a început acum câteva zile. De atunci se trece de dimineața până seara, fără întrerupere, datorită mobilizării tărânișii muncitoare de către Comitetul Provizoriu comunal de a face cârțul grăului la țări. Printre pri-

mii care au trecut, se află tărânișii muncitori Doță Teodor, Sima Gheorghe, Moga Traian, Bogdan Nicolae, Moga Teodor, Băbuța Traian și Olariu Maria.

Cei care au trecut până acum, au predat cu toții cota către stat, imediat ce au terminat de treierat.

Țărânușul muncitor Băbuța Traian, măsurând grăul care l-a predat stătului pe bani, a făcut să-și exprime în următoarele cuvinte mulțumirea față de felul în care au fost așezate în acest an cotele de colectare:

— Acuma m'am convins că ce am scris în obligația de predare, așa dau și nimic mai mult. Chiaburii care mi-au șoptit că ceiace scrie pe obligație e numai așa de formă și că va trebui să predau cu mult mai mult, sunt niște mincinoși. Eu am în total 3,57 hectare, din care 1,22 hectare însumântate cu grâu. Anul trecut, de pe această suprafață am predat 900 kg. Am predat și atunci cu drag, pentru că mi s'a spus că acest grâu va asigura hrana muncitorilor din fabrici care, ca și noi țărânișii muncitori, lucrează pentru binele nostru al tuturor. În acest an însă, nu predau decât 289 kg. Sunt și mai mulțumit. După ce am predat și uinul, mi-a rămas 1400 kg. de grâu, destul și pentru sămânță și pentru hrana familiei.

Demian Gheorghe — tată a 4 copii — este unul dintre mulții împroprietăriți în urma reformei agrare din 1945, în hotarul cartierului Gaf.

Cu grâu, a însumântat în

toamnă, suprafața de 2 jugăre, de pe care, în urma muncii sale a obținut o recoltă mai bună decât anul trecut. Treierând acest grâu, a predat cota către Stat, 200 de kg.

— Sunt mulțumit tovarăși — ne spune el. — Văd că Partidul și Guvernul vă în ajutorul pașenilor muncii de la sate. Anul trecut eu am predat nu 200 ci 400 de kg. de pe această suprafață cultivată cu grâu. Anul acesta îmi rămâne mai mult grâu. Și la anul, dacă voi lucra și mai bine pământul, îmi va rămâne și mai mult.

Dând la colectare, ne ajutăm pe noi înșine !

Sunt mândru că prin predarea cotei am contribuit la întărirea lagărului păcii

Prin felul cum au fost așezate în acest an cotele de colectare, Partidul și Guvernul au venit în ajutorul tărânișii sărace și mijlocase. Faptul că în acest an se predau cotele după suprafața de pământ ce-o are fiecare, arată că așezarea cotelor s'a făcut în spiritul luptei de clasă, ușurându-se situația țărânișii muncitoare și apăsându-se chiaburii satelor, aceia care prin exploatarea oamenilor săraci și-au cumpărat an de an câte o holdă de pământ.

Eu am 2 hectare și 87 arii. M'am străduit în acest an să fiu printre primii locuitori din comuna mea care să secere, să care grăul la arie, să-l treere și să predau cota către Stat. Am înțeles că făcând acest lucru, ca președinte al Comitetului Provizoriu din Semlac voi, constitui un exemplu pentru ceilalți locuitori.

Cota am predat-o în ziua de 6 Iulie. În total 259 ki-

lograme. Am predat-o cu drag, pentru că știu că acest grâu va asigura hrana muncitorilor din fabrici, a celor care produc mărfuri de care noi, țărânișii muncitori, avem nevoie pentru a ne îmbunătăți nivelul de viață. Anul acesta mi-a rămas mai mult grâu decât anul trecut. atunci când am predat Statului nu 259 ci 754 kilograme. Din ceiace mi-a rămas, îmi ajunge pentru sămânță, și pentru hrana familiei.

Predând cu drag cota, alături de ceilalți țărânișii săraci și mijlocasi din Semlac, sunt convins că am contribuit la întărirea regimului nostru de democrație populară, la întărirea lagărului păcii condus de marea noastră prietenă Uniunea Sovietică. Și de acest lucru, sunt mândru, așa cum e mândru orice burpatriot al Republicii noastre Populare.

Gyurik Andrei,
președintele Comitetului
Provizoriu comunal Semlac

(Flacăra Roșie 2 aug. 1949)

Arestarea unui sabotor din comuna Sânpaul care a încercat să se sustragă dela predarea cotei

Predarea cotelor la colectări este o datorie patriotică. Statul nostru popular, prin această măsură a colectărilor, asigură hrana populației muncitoare din fabrici și uzine, care luptă eroic zi de zi pentru împlinirea Planului, care luptă cu abnegație pentru a da țării mai multe mașini, mai multe tractoare, mai multe unelte. Prin această măsură este asigurată hrana Armatei noastre dragi, care apără cuceririle democratice ale poporului muncitor, este asigurată aprovizionarea celor din regiunile cu o recoltă slabă.

Scrisorile în legătură cu colectările, pe care le-am publicat și pe care continuăm a le publica, dovedesc dragostea și solidarizarea țărănimii muncitoare din toate părțile județului nostru, față de aceste măsuri, dovedesc că țărani muncitori dau cu dragă inimă cota către Stat. În acest fel dispozițiile Statului în legătură cu colectările sunt traduse în realitate și întrădever hrana populației muncitoare dela oraș, a Armatei și a celor din regiunile lipsite, poate fi asigurată.

Cei care sabotează măsurile în legătură cu colectarea sunt dușmani

ai poporului muncitor, care vor să înfometeze populația.

Țărănimea muncitoare trebuie să demaște pe toți acei dușmani ai poporului muncitor care prin diferite manevre vor să se sustragă dela predarea cotei. Comitetele Provizorii trebuie și ele să-și ascute vigilența pentru că nici un dușman al poporului să nu poată sabota aceste măsuri drepte ale Statului.

Mergând pe acest drum de întăriri a vigilenței împotriva elementelor săbotoare, Comitetul Provizoriu din comuna Sânpaul, împreună cu președintele Comitetului Provizoriu al plasei Curtici a reușit să descopere în comuna Sânpaul pe locuitorul K. Bugyi Ioan, care în ziua de 29 Iulie a trecut cu căi o însemnată cantitate de grâu la locuința sa. În acest fel, sabotorul K. Bugyi Ioan intenționa să se sustragă dela predarea cotei. Grâul trecut a fost confiscat iar acest sabotor din Sânpaul, proprietar a 11 ha. pământ, a fost dat pe mâna Miliciei, făcându-i-se acte de dare în judecată pentru a-și primi pedapsa pe care o merită.

Preluat după o corespondență primită dela
MAIER ANTON

(Pentru Socialism 10 feb. 1952, 17 aug. 1952)

Majoritatea țăranilor muncitori din satul Tulghieș și-au predat cotele de carne cuvenite Statului

La căminul Cultural „Gh. Gheorghiu-Dej” din satul Tulghieș raionul Cehul-Silvaniei, în ziua de 3 Februarie a. c., a avut loc citirea articolului de fond din ziarul „Scântea”, „Țărâniea muncitoare și reforma bănească”, la care au luat parte un număr însemnat de țăranii muncitori.

După citirea articolului, țăranii muncitori văzând avantajele pe care le aduce recenta reformă bănească și reducerea prețurilor, și-au luat angajamentul că în termen de 7 zile să predea cota de carne cuvenită statului pe trimestrul unu și doi.

Înă la dupămasa aceleiaș zile un

număr de 66 gospodării individuale din cele 177, au cumpărat prin asocieri 4 bucăți vite în greutate de 1.300 kgr. prin care au acoperit cota de carne cuvenită statului pe trimestrul I. Printre cei care și-au făcut datoria către stat, înțelegând că numai așa vor putea primi și ei prin cooperativa lor marlă industrială din partea muncitorilor din fabrici și uzine, au fost țăranii muncitori Bonat Victor, Bârlea Ion, Leș Gheorghe, Lazar Gheorghe, Marinceș Aurel și alții.

Bârlea Teodor
corespondent

LA LUPTĂ PENTRU PÂINEA POPORULUI!

Comuniștii — fruntași în predarea cotelor

Exemplu personal al comuniștilor a făcut ca până acum țăranii muncitori din comuna Seini să-și predea peste 95 la sută din cotele de grâu iar la secară și ovăs 80 la sută.

Astfel, comuniștii: Pop Mihai, Anițaș Ioan, Dragoș Gheorghe, Sivași Maria și alții au fost printre primii care și-au predat cotele obligatorii

fiind un frumos exemplu țăranilor muncitori din comună. Ducând apoi în rândul maselor de țăranii muncitori, o intensă muncă politică, ei au arătat importanța predării la timp a obligațiilor către stat, îndeplinind astfel o datorie patriotică care contribuie la întărirea regimului nostru de democrație populară.

Să fie aspru sancționați chiaburii sabotori ai colectărilor

Treieratul și desmirișitul în comuna Pomi este aproape pe terminate. Odată cu treieratul păioaselor din acest an, țăărâniea muncitoare din comună îndrumată de către organizația de bază și-a predat încă la arde cotele către stat.

Ca și oricare altă muncă chiaburimea din comună au încercat să saboteze și colectările. Așa bunăoară este cazul chiaburilor Georgeo Emeric, Glodan Iuliu, Marina Teodor, Borbel

Vasile și Oșan Gheorghe care încă nu și-au achitat complet obligațiile către stat.

Statul popular al comunei Pomi trebuie să oblige pe acești chiaburi ca în cel mai scurt termen să-și predea cotele către stat și să le dresese acte de dare în judecată pentru faptul că nu au respectat obligația de predare a cotelor obligatorii de cereale către stat.

(Flacăra Roșie 7 iul. 1951, 2 iul. 1950)

Presa vremii era plină de astfel de mesaje mobilizatoare în favoarea predării cotelor

Țăranii muncitori din comuna Chesinț și-au predat cu entuziasm cota de orz către Stat

Una din comunele regiunii Arad unde a început treeratul orzului de toamnă este și Chesinț, raionul Lipova. Urmând exemplul membrilor gospodăriei agricole colective „Drum Nou” din comuna învecinată Zăbrani care au secerat, treerat și au predat primii cota de orz pe raion, obținând fișa de recepție Nr. 1, țăranii muncitori din comuna Chesinț au început la data de 4 iulie treeratul orzului cu două batoze cupiate la un singur tractor.

Printre țăranii muncitori care și-au treerat cel dintâi orzul a fost și tovarășul Ghiuri Mihai, membru de partid și deputat în Statul Popular comunal. Când a luat în pumn bonbele de orz, fața lui Ghiuri s'a luminat. Ghiuri a spus atunci tot ce simțea, tot ce avea pe inimă: „Minunate sunt roadele ce le adunăm noi acum. Asta ne vor îmbunătăți traiul

nostru și al copiilor noștri. Dar, din rodul ăsta de cuvinte să dăm o parte și Statului, ca el să poată asigura hrana muncitorilor din mine, din fabrici, hrana copiilor noștri aflați în școlile dela orașe, hrana armatei noastre dragi, acut al libertății și euceririlor poporului muncitor.”

Și au urmat țăranii muncitori cele spuse de deputatul lor, Ghiuri Mihai. În ziua de 5 Iulie, pe ulița din mijlocul Chesințului era înșirat un convoi de căruțe încărcate cu saci. Deasupra sacilor, oamenii țineau cu mâinile lor vâjnoase drapelul roșu și tricolor și portretele conducătorilor iubiți al Partidului nostru. Sunetele fanfarei aflate în fruntea convoiului, și lozincile scandate de oameni răsunau puternic: „Trăiască Partidul Muncitoresc Român!”, „Trăiască marea noastră Sovietică, în frunte cu marele

stejar al păcii și independenței popoarelor, tovarășul Stalin!”

„E orz pentru Patrie, pentru bunăstarea noastră, pentru pace!” — spuneau oamenii.

Acest entuziasm a domnit pe tot parcursul drumului dintre Chesinț și baza de recepție din Zăbrani. Iată-i în căruțe, deasupra sacilor de orz, pe țăranii muncitori, Isac Mihai, Blidar Vasile, Petrișor Moise, Cărăbaș Vasile, Igrî Nicolae, Berzovan Vasile, Cosmi Vasile, Milosav Ioan, Boșcu Gheorghe, Dabici Gheorghe, Milosav Maria, Popovici Gheorghe și Groza Gh. Oamenii harnici, care și-au lucrat la vreme terenurile de pământ, ascultând de povețele tovarășilor dela Statul Popular comunal și ale tehnicienilor agricoli. Ei sunt mândri că dau prima cotă în acest an, cotă dată pentru întărirea Patriei noastre dragi, pentru pace și bunăstare.

Acum voi preda Statului numai 393 kg. grâu

Când la Căminul Cultural din comuna noastră s'a prelucrat Hotărîrea Partidului în legătură cu strângerea recoltei și predarea cotelor, mie mi s'a dat încă hârtia din care să știu cât am să predau Statului din cerealele pe care le strâng în vara aceasta. Acolo, la ședință, ni s'a spus că noi, țăranii săraci și mijlocași vom da în acest an după pământul pe care-l avem, cote mai mici decât în alți ani și că chiaburii vor da mai mult, așa cum e drept, pentru că ei au pământ mai mult.

M'am bucurat când am auzit acest lucru. M'am bucurat pentru că știam că ceace dau eu, va ajunge la frații noștri din fabrici, care vor putea produce mărfuri mai multe pentru țăranimea muncitoare din țara noastră.

În drum spre casă, am început însă să mă îndoiesc că eu voi preda o cotă mai mică ca anul trecut. Și în această îndoială am trăit câteva zile. Mă tot gândeam: se spune că vom da mai puțin, dar să vedem ce are să scrie pe hârtie. Și am văzut. Când mi s'a înmănat obligația de predare, m'am bucurat. O să vând o parte de grâu Statului și o să-mi rămână și mie, pentru sămânță, hrana familiei și pentru vânzare pe piață, atunci când mi-o trebui ceva bani pentru a cumpăra anumite lucruri trebuincioase casei.

Am în total 3,90 hectare din care 1 ha. și 25 ari cu grâu.

Față de anul trecut când am predat Statului 470 kg. grâu, acum voi preda numai 393 kg. și grăul din acest an e mai bun decât cel din anul trecut, pentru că am muncit mai bine și la timp. Am înțeles astfel că Partidul și Guvernul vin în ajutorul oamenilor muncii și de aceea mă simt mândru că pot contribui și eu la asigurarea hranei întregului popor muncitor din țara noastră.

CRÎȘAN TEODOR,
țăran muncitor din com.
Chereluș.

Realitatea despre sistemul de cote trăită de oameni, dincolo de propagandă

- „(...) au venit perceptorii și ne-au luat tot din casă, fiindcă tata n-a avut bani să plătească impozitul. Au luat cel puțin 10 cămăși cu flori din pânză, 5 cămăși cu flori care erau ale surorii celei mari pe care trebuia să le dea la nuntă, ca dar de naș, nașă, socru, soacră, ginere și încă trei costume ale tatălui și încă 80 de cârpe de borangic ale surorii mele. (...) Mama și sora mea au început să plângă de frică că o să rămână nemăritată. Una din cârpele de borangic și-a înfășurat-o unul din colectori de gât, fiindcă era prea lungă (...) Tata ca să poată salva lucrurile, a făcut o listă cu ele. Aveam o vițea, atunci era ultima lună de gestație, cu un uger frumos. A doua zi s-a dus tata cu ea la târg și a vândut-o cu 700 lei, bani cu care a plătit percepția și a luat țoalele înapoi”. (Colectivizarea în Teleorman, p. 132-133)

Din Robert Furtos, „Colectivizarea în Maramureș, contribuții documentare 1949-1962”, Fundația Academia Civică, Buc. 2004, p. 25

- Robert F. : „Cote ați avut??
- Ștefan Bârsan : Avut.
- R.: Cum erau?
- Ș.B.: Cum erau? Să vă dau un exemplu: te pune cu cinci sute de kile de porumb, le-ai dat, te-a pus a doua oară. Și tăt așa până când ți-o luat tăt ce ai avut.
- R.: Erau prea mari cotele?
- Ș.B.: Da, erau foarte mari.
- R.: Ce făceați, când nu puteați achita cotele?
- Ș.B.: Păi, ce-ai făcut: ți-o luat tăt, ți-o sechestrat, ți-o luat tăt, n-ai avut ce mânca, n-ai avut nimic.
- R.: V-au sechestrat vreodată ceva?
- Ș.B.: Păi da, de la părinții mei o luat două vaci cu vițai și le-o luat mălaiu și le-o luat fână și le-o luat tăt ce-o avut. Dacă ți-o pus cotă și ai achitat-o, ți-a mai pus una.”

Evoluția sistemului de Cote

- Până în 1948 intervenția statului se limita la controlul circulației, desfacerii și consumului unor produse, având ca obiectiv reducerea speculei. După 1948 era introdusă planificarea producției. Țăranii nu mai pot decide singuri ce să cultive sau la ce date să execute lucrările. Trebuia să se respecte un plan general, stabilit de Comisia de Stat a Planificării, înființată pe 2 iulie 1948. În 1949 și 1950 s-a mers pe planificările anuale. Începând din 1951 avea să se respecte planurile cincinale în agricultură. În funcție de suprafața de teren și de fertilitatea solului, se stabilea ce cantitate de produse trebuia să livreze fiecare. Pentru a se evita sustragerile, cerealele păioase nu puteau fi duse în ograda proprie după recoltare, ci erau oprite direct de la batoză. Procesul era supravegheat de Miliție, de agenți colectori și de autoritățile locale. Cu timpul cotele cresc, iar termenele de predare scad tot mai mult. În 1950 termenul de predare era de 30 de zile, în 1951 e de 20 de zile iar în 1952 de 10 zile. Indiferent de recoltă sau de calitatea solului, cuantumul cotei rămânea fix. Sistemul impus a provocat revolte în perioada anilor 1949-1950 (zonele Arad, Bihor, Suceava, Botoșani, Teleorman, Vlaşca, Ilfov, Ialomița). (Roske, op. cit., p. 13-14)
- Cantinatea de produse ce trebuia predată era foarte mare. Recoltele nu acopereau plata cotelor, necesarul de hrană al familiei și sămânța pentru lucrările agricole viitoare.

Katherine Verdery identifica șase funcții principale ale instituirii cotelor :

1. de a colecta forțat surplusul agricol prentu a crea acumularea necesară dezvoltării industriale
2. de a furniza populație urbane alimente la prețuri mici
3. de a contribui la plata reparațiilor de război către Uniunea Sovietică
4. de a-i constrânge pe țăranii să se înscrie în gospodăriile colective
5. de a-i stimula să producă mai mult în gospodăriile private
6. de a ascuți lupta de clasă în rândul țăranimii

(Verdery, op. cit., p. 125)

Încercări de sustragere de la plata cotelor

- Unii țăranii ascundeau în pământ produse. „Făceau groapa în pământ, puneau ceva pe fundul ei, ascundeau bucatele și turnau pământ peste ele. Nu știa nimeni, decât ei”. Alți țăranii ascundeau cereale în șura de paie, în podul casei, dar metoda nu dădea roade pentru că aici controlau prima oară colecții.
- O altă metodă prin care țăranii încercau să se descurce era culesul cerealelor noaptea.
- Mituirea unor membri ai aparatului de colectare pentru a fi trecuți cu o cantitate mai mică de produse
- Udarea grâului pentru a cântări mai greu înainte de predare, amestecarea grâului cu impurități care să cântărească mai greu (Colectivizarea în Teleroman, p. 134)
- În ciuda eforturilor depuse de regim, țăranii n-au vrut să priceapă aspectul „patriotic” al colectărilor

Decretul nr. 728/1957 desființa cotele pentru toate produsele, mai puțin la carne și lână. Cotele au precedat colectivizarea și au avut un rol important în desfășurarea ei. Ambele politici au contribuit la consolidarea controlului de partid asupra aprovizionării cu produse agricole și asupra țăranimii ca grup social.

Întovărășirile. Prima formă de implementare a modelului sovietic în agricultură
Frica țăranului de a-și pierde pământul a determinat autoritățile să adopte o soluție de compromis cu caracter tranzitoriu - înființarea întovărășirilor agricole.

- În iulie 1949 luau ființă primele întovărășiri agricole. În întovărășiri intrau țăranii săraci și mijlocași cu pământul, vitele și utilajele agricole pe care le dețineau, dar își mențineau dreptul de proprietate asupra lor. În întovărășiri nu erau primiți chiaburi. La intrarea în tovărășire se completa o cerere și se plătea o taxă în valoare de 10 lei. Pe lângă aceasta, membrii întovărășiți mai achitau o contribuție în bani pentru fondul de bază, care era folosit pentru cumpărarea de mașini, utilaje, animale, semințe de calitate și îngrășăminte chimice. Oamenii erau organizați pe brigăzi și echipe, iar repartiția produselor se făcea în funcție de munca depusă și de suprafața de teren cu care intra fiecare în tovărășire. Întovărășirile erau conduse de Adunarea Generală, iar între adunări treburile obștești erau rezolvate de un comitet de conducere format din 3-5 membri, care se alegea anual. (Colectivizarea în Teleorman, p. 241)
- Se pare că formula întovărășirilor a fost mai agreată. Întovărășirile presupuneau ca pământul să rămână în proprietatea țăranilor, iar munca se făcea în comun. În viziunea conducerii de partid, întovărășirile urmau să evolueze înspre gospodării colective, o perioadă cele două forme de organizare și proprietate urmând să coexiste. Faptul că pământul rămânea în proprietatea lor, i-a făcut pe țărani să accepte cu mai puțină reticență înscrierea în întovărășiri. Pe 5 martie 1954 existau 2.000 de gospodării colective și 2.000 de întovărășiri, iar în 1957, cu toate presiunile exercitate de autorități, existau 11.400 de întovărășiri și abia 2.819 de gospodării colective.
- Oamenii au fost însă reticenți și față de ideea de întovărășire, chiar dacă într-o măsură mai mică decât în cazul gospodăriilor colective. Țăranii întovărășiți aveau același regim cu ceilalți în ceea ce privește organizarea muncii și predarea cotelor obligatorii. Întovărășiții erau conștienți că situația lor era doar de tranziție spre pierderea dreptului de proprietate și G.A.C.
- Faptul că țăranii au realizat foarte repede în ce consta noua înșelătorie, o dovedește retragerea în număr mare din întovărășiri. Conform directivelor conducerii de partid, întovărășirile se transformau în gospodării agricole colective, iar acestea din urmă se reuniau pentru a forma unități agricole de mari dimensiuni. (Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 59)

(Scânteia 15 aug. 1954)

Intovărășirea agricolă — cale sigură pentru recolte bogate!

M-am convins de avantajele intovărășirii agricole

În toamna anului 1951, în comuna noastră a luat ființă o întovărășire agricolă. Pe atunci, eu nu eram convins de avantajele muncii laolaltă, cu mașinile și tractoarele S.M.T., așa că am stat deoparte. Eram mulțumit că, datorită ajutorului dat de statul nostru de democrație populară — prin semănțe de soi, mașini agricole și mai ales prin agronomi, care ne învățau cum să muncim mai bine pământul — trândăvia devenise mai bună decât înainte de 23 August 1944. Culegeam recolte bune și aveam ce-mi trebuia în casă.

Acum câteva zile, la întovărășirea agricolă s-a făcut împărțirea produselor. Atunci am văzut că a dus acasă țărânul întovărășit Bănică Grigore, care e scotit tot mijlocul, la fel ca și mine. Amândoi avem cam aceeași suprafață de teren. Grigore Bănică a avut însemnătate cu grâu în țara noastră 2 ha. După ce a dat cota către stat, uimul și plata cuvenită S.M.T.-ului din Eliaș Stoeniștii pentru muncile făcute și după ce și-a pus deoparte, în magazia întovărășirii, sâmbința pentru 2 ha. de grâu pe care le va însemnă în toamnă, el a dus acasă 1.275 kg. de grâu.

Ku am avut însemnătate anul acesta, la fel ca și el, tot 2 ha. de grâu. După ce mi-am plătit uimul și am dat cota de colectare, am dus acasă 1050 kg. de grâu. Dacă la toamnă o să semăn tot 2 hectare, trebuie să mai pun deoparte 320-340 kg. de grâu. De ce am dus eu acasă numai 1050 kg. de grâu, în timp ce țărânul muncitor întovărășit Grigore Bănică a dus 1275 kg. de grâu, nu e greu de ghicit. Întovărășirea a avut însemnătate anul acesta cu grâu 40 de hectare. De pe această suprafață a recoltat în mijlocul cârte 1478 kg. de grâu la hectar, pe când eu am recoltat doar 1133 kg. grâu la hectar. Așadar, eu am scos cu aproape 346 kg. mai puțin decât întovărășirea agricolă din comuna noastră, deși îmi muncesc bine pământul. Ca să nu se creadă că aceasta a fost o întâmplare, trebuie să spun că anul trecut întovărășirea agricolă de la noi a obținut 2800 kg. grâu la hectar, pe când eu am recoltat numai 2.100 kg. grâu la hectar.

Ținând seamă de toate acestea, m-am hotărât să lămuresc cât mai mulți țărâni muncitori din satul nostru să ne unim pământurile și să formăm o întovărășire agricolă, ca să putem obține recolte mai bogate decât acum.

CRISTACHE ALEX. DINU
țărân muncitor cu gospodărie individuală
comuna Borănești, raionul Urziceni

Prin muncă unită

În câmp: Țărânul muncitor întovărășit Constantin G. H. Rusan din Hagiești desărcind și cărat de grâu cules în întovărășire.

Era în martie 1952, când 25 de familii de țărâni cu gospodării mici și mijlocii din satul Hagiești urmînd îndemnul partidului au alcătuit întovărășirea agricolă „Vasile Roudă”. Statul i-a ajutat cu mașini și cu tractoare. De atunci, an de an, întovărășirea obține recolte tot mai bogate.

În primăvara acestui an, de îndată ce pământul a început să prindă groasă, întovărășii au făcut grăpatul sîmînătorilor. La recoltă, întovărășii au cules cu 160-200 kg. mai mult decât țărânii muncitori cu gospodării individuale.

Membrii întovărășirii agricole „Vasile Roudă” se mîndresc pe bună dreptate și cu cultura de porumb.

— Porumb ca al nostru — mai rar să găsești în împrejurimi — spun ei. După

cum a crescut și a legat rod, credem că vom acasa cel puțin 4.000 kg. stuleți la hectar, cu 1000 kg. mai mult decât anul trecut.

Numerele țărâni muncitori din Hagiești au văzut că, prin unirea pământului în țările și prin muncă în comun cu mașini și cu tractoare, pot obține recolte bogate. De aceea au intrat în număr mare în întovărășirea agricolă. Dacă în 1952 au pornit pe calea întovărășirii 25 de familii de țărâni muncitori, acum numărul lor a crescut la 104. În total, ei și-au unit la un loc 340 ha. de pământ. Numai prin deslîntirea celor 420 de hectare care desparteau loturile de pământ individuale s-au câștigat 5 ha. și 40 de ar, de pe care întovărășii acot mii de kilograme de cereale în plus.

Întovărășii din Tătăruși au împărțit recolta

IASI (conresp. „Scinteia”) — Întovărășii din satul Tătăruși, raionul Iasi, au terminat primii din sat seceratul și treieratul grîului. Cu toate că gerul de astă toamnă și lipsa de ploaie în primele săptămîni ale primăverii au dăunat culturilor de toamnă, întovărășii au obținut o recoltă medie de 1.000 kg. de grâu la hectar, adică aproape dublu decît unii țărâni muncitori din comună. Recolta bună a întovărășitorilor se datorează sîmînătorului în arătură adîncă făcută de S.M.T., grăpatului și pîlvișului la timp al sîmînătorilor. Țărânii muncitori cu gospodărie individuală s-au făcut arătură adîncă, au însemnat cu mîna, cum au pomenit din bătrîni, fără să oprească să mai îngrijesc sîmînătorul. De aceea și rezultatele au fost altele. Țărânul muncitor Băbuță Grigore, care are aceeași calitate de pămînt ca și întovărășii, a recoltat de pe un hectar 400 kg. de grâu, Găluț Petre, tot de pe un hectar, a scos la boază 300 kg. de grâu; la fel și alții.

Imediat după treierare, întovărășii din Tătăruși au achitat cotele datorate statului și plata muncilor făcute de S.M.T. După ce au apărut sîmbința pentru suprafața pe care o vor sîmîna în toamnă cu grâu, au trecut la împărțirea recoltei după suprafața de pămînt cu care a intrat fiecare în întovărășire. Țărânul întovărășit Mihache Gh. Gheorghe, de pildă, a dus acasă de pe un hectar și un sfert 850 de kg. de grâu — aproape de două ori cît au scos țărânii individuali de pe aceeași suprafață.

O nouă întovărășire agricolă în raionul Strehala

În urma muncii de lămurire desfășurate de organizația de bază, 16 familii de țărâni muncitori din comuna Seca, raionul Strehala, s-au unit într-o întovărășire agricolă. Cele 26 ha. de pămînt cu care s-au înscris în întovărășire au fost unite într-o țară.

Imediat după înscris, întovărășii au încheiat un contract de lucrări cu S.M.T. Strehala, care le va pregea pămîntul pentru însemnările de toamnă.

În comitetul de conducere al întovărășirii au fost aleși țărânii muncitori Cojocaru Aurelian, Titu Stolan și Virgil Calotescu. (de la C. V. Strehala, conresp. voluntar).

(Scânteia 17 iun. 1952)

Intovărășirea agricolă ne-a ajutat să dobândim recolte mai mari

Sunt țaran muncitor din satul Polana, comuna Brăești, raionul Dorohol. Până nu demult, recolta de pe cele trei hectare și jumătate de pământ pe care îl am la marginea satului și pe care îl munceam de unul singur era puțină și de calitate slabă. Firește, dacă pământul ar fi fost lucrat cu tractoarele și mașinile agricole, așa după cum lucrăm acum, alte rezultate aș fi avut. Înainte de a intra în întovărășirea agricolă din comuna noastră scoteam de pe lotul meu de pământ abia câte 900, cel mult 1.000 kg. grâu la hectar și cam tot atât porumb.

În anul 1950 s'a discutat în organizația de bază din sat despre foloasele pe care le pot trage țaranii muncitori de pe urma lucrării pământului laolaltă, cu mașinile și tractoarele statului. Atunci, noi, membrii de partid, am hotărât să ducem muncă de lămurire printre ceilalți țărani muncitori, pentru a-i convinge să pornim împreună la alcătuirea unei întovărășiri pentru lucrarea în comun a pământului.

Am avut de înfrunțat uneltirile chiburilor, care umblau cu șvonuri veninoase și turbau de mânie, căutând să ne oprească din drum.

În scurt timp însă, ne-am unit în întovărășire câteva zeci de familii. Am pornit apoi la comasarea pământului și la desfășurarea haturilor. Întovărășirea noastră avea

o suprafață de 480 ha. Pe atunci nu exista un statut model după care să ne conducem.

În anul 1951, noi am cules de pe pământul nostru, unit în tarlale și lucrat cu tractoarele și mașinile agricole dela S.M.T. Dorohol, recolte cu 500—600 kg. mai mari la hectar, față de recoltele pe care le-au dobândit țaranii muncitori din sat, care au lucrat de unul singur, cu plugul tras de vite. Când a apărut statutul model, biroul organizației de bază a convocat în adunare pe toți membrii de partid pentru ca împreună să-l citim și să învățăm cum să ne organizăm munca. Împreună cu mulți alții, am cerut să organizăm întovărășirea noastră așa cum cere statutul, lucru care a fost încuviințat. Tractoriștii ne-au făcut arături adânci după regulile agrotehnice, noi am transportat gunoi de grajd pe câmp, am îngrijit la timp culturile și acum, drept să spun, ne crește inima de bucurie când vedem cât de frumoase sunt lanurile întovărășirii noastre.

Grâul de pe tarlaua noastră a crescut mai înalt de un metru și a dat în spic de vreo două săptămâni, în timp ce grâul lui Aurel Chițanu și al altor țărani muncitori care au pământ alături de tarlaua noastră dar nu au intrat în întovărășire, abia de a trecut de o jumătate metru înălțime.

Pe tarlalele noastre au crescut frumoase și culturile de floarea soarelui, sfeclă de zahăr, porumb. Prășindu-le la

timp, ele s'au dezvoltat repede. Pe bună dreptate se opresc țaranii muncitori Andrei Mihal, Toader Guliuc și alții privind tarlalele noastre și minunându-se cum de culturile lor nu sunt așa frumoase. Acum le pare rău că n'au intrat în întovărășire și spun că la toamnă vor veni și ei alături de noi.

Numai chiaburii nu ne au la inimă, să vadă că nu mai suntem la cheremul lor.

Noi, cei din întovărășirea Brăești, tragem nădejde să strângem anul acesta cel puțin 1.600—1.700 kg. grâu la hectar. La fel și la alte cereale. Acum vedem și mai bine, cu ochii noștri, că lucrând la olaltă pământul, în întovărășire, cu tractoarele și mașinile S.M.T. ului și respectând prevederile agrominimului, putem dobandi recolte mari.

Partidul și guvernul nostru condus de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej ne îndrumă necontenit și ne arată și mai departe calea spre belșug, lumină și bucurie. Eu doresc țaranilor muncitori să-și unească pământurile în întovărășire, așa cum am făcut noi, țaranii muncitori din Brăești.

TEODOR PETRARU

țaran muncitor, membru al întovărășirii agricole „Drum Nou”, satul Polana, comuna Brăești, raionul Dorohol.

Crearea cooperativelor agricole de producție cu rentă avea ca scop impulsionearea procesului de transformare socialistă a agriculturii prin atragerea țăranimii mijloace.

Cooperativele agricole de producție erau concepute ca un fel de hibrid între gospodăriile agricole colective de la care păstrau modul de organizare și muncă și între întovărășirile agricole de la care luau dreptul de proprietate individuală asupra pământului. La intrarea în cooperativă țăranii aduceau împreună cu pământul și inventarul: animale, mașini și unelte agricole, care și căruțe. Țăranii aduceau și sămânța necesară semănării terenului adus în cooperativă. Pentru fiecare hectar adus în cooperativă, țăranii trebuia să dea o contribuție cuprinsă între 300 și 1000 de lei. Celor ce veneau cu inventar li se scădea contribuția. Cooperatorul putea să își păstreze 20 până la 30 ari de teren pentru grădină sau livadă și în proprietate casa de locuit, o vacă, trei porci, zece oi, douăzeci de stupi și păsări. Activitatea se făcea pe bază de plan, iar lucrările se executau în comun, țăranii fiind organizați în brigăzi și echipe, după același sistem practicat în colective și întovărășiri. Retribuția se făcea după cantitatea și calitatea muncii, după sistemul practicat în gospodăriile agricole colective, fiecărui țăran revenindu-i și o anumită cotă de produse proporțională cu terenul adus în cooperativă. Pământul adus în cooperativă rămânea în continuare în proprietate individuală a membrilor cooperatori, care aveau dreptul să-l doneze sau să-l lase moștenire. Prevederea aceasta era o înșelătorie, de vreme ce țăranul era deposedat de mijloacele de muncă intrate automat în patrimoniul cooperativei, iar pământul nu putea fi înstrăinat prin vânzare. Nici această formă de organizare nu s-a bucurat de succes. Între 1956 și 1958 s-au format doar 125 de cooperative de producție. (Bogdan Tănăsescu, *op. cit.*, p. 62)

Semnarea actului de constituire a cooperativei agricole de producție din Ceamurlia de Jos, județul Tulcea.(1949-1950)

[Fotografia #W066]

[Fotografia #W068]

Gospodăriile Agricole Colective reprezintă elementul esențial al procesului de transformare socialistă a agriculturii.

- Principiile constituirii: (teoretic) se intra în G.A.C. doar prin liber consimțământ, se creau acolo unde existau condiții de creare a lor, doar țăranii săraci și mijlocași aveau dreptul să se înscrie, cei care se înscriau trebuia să treacă tot pământul și inventarul agricol. Trebuia să fie un minim de 35 de familii cu o suprafață de teren egală cu media suprafeței deținută pe comună.
- Circuitul era următorul: înființarea unei G.A.C. se făcea la inițiativa unui comitet local. Aceasta ajungea la Direcția Gospodăriilor Colective din Ministerul Agriculturii, de aici ajungea la Comisia Agrară și apoi era supusă aprobării finale a Consiliului de Miniștri. Ulterior, însă, procedeul a căpătat un caracter de impunere. În 1949 s-au înființat 56 de gospodării agricole colective. În perioada 8 iulie-10 septembrie 1950 s-au constituit 585 de gospodării colective. Procesul a fost stopat apoi ca urmare a revoltelor țăărănești din țară. (Roske, p. 23)
- Funcționarii și învățătorii din comune au fost forțați să se înscrie la G.A.C. pentru a servi drept exemplu, fiind amenințați cu pierderea slujbei.
- Pe 24 aprilie 1949 se constituiau primele gospodării colective, în aprilie 1950 numărul lor ajungea la 176, în iulie 1950 la 670, în august 1950 la 729, în septembrie 1950 la 972 iar la finalul anului 1950 la 1.029, cuprinzând 65.974 de familii și 268.640 hectare. În 1951 se ajunsese la 1.083, deci o creștere de nouă ori și jumătate mai mică decât în perioada 1949-1950. (Bogdan Tănăsescu, p. 57)

Câteva G.A.C.-uri înființate în anul 1949. Denumirile sunt sugestive :

- G.A.C. „23 August” Stoicânești, Olt
- GAC „Ogorul Roșu” și „Zorile”, județul Sibiu
- GAC „Drum Nou”, județul Arad
- GAC „Dezrobirea Muncii”, Târnava Mare
- GAC „Victoria Socialismului”, județul Vaslui
- „Steaua Roșie”, „Victoria”, „Drumul Socialismului”, județul Constanța
- „Zorii Socialismului”, „Drumul lui Lenin”, „Veac Nou”, „Viata Nouă”, „Cuceririle lui Octombrie”

Adunarea de înființare a unei cooperative agricole de producție. (1949)

[Fotografia #W056]

Biroul colectivului, poșta, primăria, erau amplasate, de regulă, în fosta casă a vreunui chiabur, care a plecat sau a fost deportat, și ai cărui casă a fost trecută în proprietatea statului. În timp, aceste clădiri au fost înlocuite de către structuri construite în mod specific pentru scopurile destinate.

Cooperativa agricolă de Producție „Ilie Pintilie” din comuna Bălțați.(1955-1959)

[Fotografia #W082]

Fotografia reprezintă un aspect de la Gospodăria Agricolă Colectivă din Costa-Nova.(1949)

[Fotografia #W060]

*Sărbătoarea celor din Castra-Nova este și
a țăranilor muncitori din alte sate... Ei vin
să aducă salutul lor.*

Gospodărie agricolă colectivă: "Victoria Socialismului" constituită în anul 1949, la Râșcani, (Vaslui). (1949)

[Fotografia #W059]

Membrii gospodăriilor agricole colective din raionul Sighet duc vitele și atelajele la gospodăria lor comună

Cele trei gospodării agricole colective constituite nu demult în raionul Sighet, fac notorietate, primii pași pe drumul noului vițel. Colectiviștii convinși că numai aducând vitele și atelajele în gospodăria lor comună, pot să crească această mlădiță de belșug, au adus în grajdul gospodăriei, primele vite și primele unelte agricole.

Iată de pildă la gospodăria colectivă „Partizanul Păcii” dela Săpânța, s'a dat o atenție deosebită acestui lucru. Într-o adunare specială, a fost prelucrată problema aducerii inventarului viu și mort arătându-se ce însemnătate are aceasta, pentru dezvoltarea tinerei gospodăriei, și s'a alcătuit o comisie din rândul colectiviștilor, care să se ocupe cu treaba aceasta. Dar nu s'au mulțumit numai cu atât. Membrii de partid au dus muncă de lămurire dela om la om, și rodul nu a întârziat să se arate. Membrii gospodăriei au început să-și aducă vitele de muncă și atelajele mai importante, ca pluguri, grape, căruțe.

Turda Ioan Bilita, împreună cu soția sa, și-a adus vitele și atelajele în curtea gospodăriei. Ei și-a împlinit angajamentul de a aduce primul vitel în grajdul gospodăriei. Cu inima plină de bucurie și încredere, privind la cei doi boi și la uneltele aduse, ce vor deservi de acum înainte interesele întregii gospodării, el spune: — „Le aduc cu dragă inimă, căci știu că aceasta e spre binele meu și al întregii gospodării. Având mai multe vite de muncă și unelte vom putea munci mai cu spor, măbind veniturile gospodăriei noastre comune.”

După exemplul lui au adus vitele și atelajele, Stan Vasile Snur, Turda Ion și Stan Vasile. Ei nu vor mai trebui să se milogească, pela chiaburi pentru o mână de fân, spre a-și întreține vitele.

Membrii gospodăriei agricole colective „Veac Nou” din comuna Remeți au adus vitele de muncă și atelajele mai mari imediat după constituirea gospodăriei. Printre aceștia a fost țărânul sărac Bilaniuc Andrei, Buriac Feodor, Rusneac Alexandru, Mariuca Vasile și alții. Ei știu că, făcând acest lucru vor putea munci mai cu spor pentru binele gospodăriei.

La gospodăria colectivă „Gheorghe Doja” de Câmpulung la Tisa în curtea gospodăriei se ridică noul grajd model de piatră, în care vor încăpea peste 100 vite, iar remiza de unelte va fi în curând gata.

Organizația de bază trebuie să ducă munca de lămurire dela om la om asupra însemnătății aducerii vitelor și a uneltelor din timp în gospodărie pentru ca odată cu terminarea grajdului și a remizei, colectiviștii să-și strângă la un loc vitele și uneltele agricole.

Uneltele aduse la gospodărie și vitele trebuiesc bine îngrijite și pregătite în vederea arăturilor de toamnă. Sămânța pentru semănăturile de toamnă trebuie adunată și tratată, iar recoltarea trebuie grăbită pentru a se putea începe arăturile de toamnă. Așa vor arăta gospodăriile colective o pildă pentru țărănimii muncitoare, arătându-i drumul care duce spre belșug.

Baicu Constantin

Pe drumul gospodăriei colective

Cununia cu belșugul

Dorința de a trăi mai bine i-a unit, cu cțiva ani în urmă, pe țărânii din Hodod în trei întovărășiri agricole. Pământul a început să fie lucrat în mare parte cu tractoare, iar oame-nii câștigau importante deprinderi de muncă pe tarlale mari. Membrii întovărășirii „1 Mai” au obținut cele mai bune producții la hectar. Dar acestea erau mult depășite de cele realizate în gospodăriile colective vecine din Dobra, Hurez și alte sate. Convingându-se de faptul că gospodăria colectivă asigură posibilități mult mai largi pentru sporirea producției la hectar și a veniturilor, majoritatea membrilor întovărășirii „1 Mai” au hotărât să treacă la gospodăria colectivă.

În luna decembrie

s-a constituit și comitetul de inițiativă pentru înființarea gospodăriei colective. În fruntea acțiunii de formare a gospodăriei colective s-au situat comuniștii și mulți alți gospodari de frunte ai satului, ca Andrei Santa, Ion Timăr, Mihai Z. Bakk, Mihai Bălinț etc. Ei au explicat întovărășitorilor avantajele mari ale muncii în gospodăria colectivă, le-au vorbit despre cuvântarea rostită de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Consfătuirea pe țară a țărănilor colectiviști, despre înflăcărata Chemare adresată de Consfătuirea tuturor țărănilor muncitori. Documentele Consfătuirii pe țară a țărănilor colectiviști au fost pe larg populizate și în cercurile de citit din sat, în cadrul căminului

cultural, unde țărânii întovărășiți au văzut și spectacole interesante despre viața nouă a satelor collectivizate, au ascultat expuneri despre avantajele unirii în gospodăria colectivă. Mulți întovărășiți au vizitat în țară aceasta și gospodăriile colective din apropiere și pe colectiviști acasă, convingându-se că gospodăria colectivă asigură un belșug tot mai mare.

Roadele acestei munci se reflectă prin aceea că în noua gospodărie colectivă care a luat ființă în Hodod au intrat 452 familii cu peste 850 hectare pământ. Sărbătoarea intrării lor în colectivă înseamnă cununia cu belșugul — așa s-au exprimat mulți colectiviști în ziua inaugurării gospodăriei colective.

Mireșu Mare — sat complet colectivizat

La Mireșu Mare agitatorii colectiviști Vasile Mărieș, Gri-gore Ștefănescu, Gheorghe Negruț și alții au stat deseori de vorbă cu oasătenii lor, arătându-le rezultatele muncii în gospodăria colectivă, veniturile realizate de ei, făcând comparații între acestea și cele obținute de întovărășiți sau individuali. Bună-nară, și anul trecut producția de porumb la hectar în gospodăria colectivă a fost dublă față de producția medie realizată de întovărășiți.

Vasile Dorca, președintele gospodăriei colective din sat, după ce s-a întors de la Consfătuirea pe țară a țărănilor colectiviști, a avut mai multe convorbiri cu țărânii muncitori din sat, vorbindu-le pe larg despre lucrările Consfătuirii, despre viața nouă a colectiviștilor, despre perspectivele largi pe care le deschide colectivizarea și pentru satul lor.

Indemnate de aceste fapte, zi de zi noi familii de țărani întovărășiți cereau să fie primite în gospodăria colectivă. Ca urmare, zilele trecute și Mireșu Mare a devenit sat cu agricultură complet colectivizată.

Se înființează noi Gospodării
(Pentru Socialism 1 oct. 1950, 18 feb. 1962)

(Scânteia, 27 iunie 1949)

Au luat ființă primele cinci Gospodării Agricole Colective

Tărâmul muncitorilor. Cerbu Patru din com. Zăbrani jud. Arad, înălțându-și cu încredință înălțarea lui, constituirea Gospodăriei Agricole Colective „Drum Nou”.

(Urmează din pag. 1-a)

a venit la adunarea cea mare, purtând în brațe pe nepoată-sa, Ana, de numai 3 ani.

— N-o să mai cunoști vremea stăpânirii muncitorilor și chiaburilor — îi spune el îndușos. N-o să-ți mai fure Tădircu pâinea dela gură, Ana, că Bunicu-tău o să-și alături cele trei jăgăre altor cinci sute, o să-și adune toată viața și o să lucreze ca un flăcău, să înflăcărească Gospodăria Colectivă, să ai tu o viață fericită, plină de belșug.

— Am luptat din greu, am muncit mult să clădim Gospodăria asta — spune Gheorghe Mirut. Au încercat să ne înșele chiaburii, Făgărășan și lăncu au intrat la început în rândurile noastre ca să ne fure mai

departe. Dar noi i-am dat afară. Ludovica Haneș, Paulina Tâmpescu, „cucinașele satului”, au vrut să ne sperie cu vorbe mari, cu minciuni și mai mari. Noi nu ne-am speriat însă și nu le-am crezut minciunile. Am luptat înainte și ne-am făcut Gospodăria Colectivă. Am numit-o „Ogorul Roșu”, ogor stropit, amar de ani, cu sudoarea și sângele nostru, ogor de pe care o să strângem recolte bogate, ca cele dela Gospodăria Agricolă de Stat, cum n-au văzut Târnavile vreo dată.

Județul Mureș a fost trimis de tractoriști dela S.M.T. Sibiușoara — adică în parte la înfrățirea Gospodăriei Colective din Lăsele.

— „Ogorul Roșu” a contractat cu noi 200 hectare pentru desmămirări, arat și semănat, a spus el. Suntem mândri, tovarăși, că lucrăm

pământul primei Gospodărie Agricole Colective din județul nostru. Cel mai bun tractorist și cel mai bun muncitor vor veni să vă lucreze pământul.

Membru Gospodăriei Colective și-au ales comitetul de conducere: Gheorghe Clorogari, Ion Cărtan, Alexandru Aron, Justin Onaș și Liviu Alexandru, țărani muncitori, vrednici, iubitori de oamenii muncii, scriți de chiaburi.

În Lăsele, în Duminică, la 24 Iulie 1949, intelectuali de familie de țărani săraci și mijlocii au pus temeliele unei vieți noi: și-au adunat pământurile, ptele de muncă, uneltile mari înaltă, ca să smulgă pământului recolte bogate, din care niciun bob să nu mai fure chiaburii recolte bogate, frumoză ca n-au vădat Târnavile vreo dată.

Proletari din toate țările uniți-vă!

Arad, Anul VI No. 1583
Miercuri 10 August 1949

Flacăra Roșie

ORGAN AL COMITETULUI JUDEȚEAN P.M.R. ARAD ȘI AL COMITETULUI PROVIZORIU JUDEȚEAN ȘI ORĂȘENESC

la dorința și la cererea țăranilor săraci și mijlocași

Au luat ființă alte 7 Gospodării Agricole Colective

Duminică, 7 August a. c., a avut loc inaugurarea a încă 7 Gospodării Agricole Colective, în comunele Săceni-Dorohoi, Pecher-Covurlui, Cuza Vodă-Ialomîța, Livedea-Ilfov, Stoiceni-Olt, Vădulețu-Mehedinți și Crâmpoia-Olt.

Cu acest prilej, în comunele de mai sus, s-au desfășurat mari serbări, la care au luat parte mii de țărani săraci și mijlocași din comunele vecine, ca și muncitori de la orașe, de la SMT, Gospodării Agricole de Stat, etc.

Gospodăriile agricole colective au luat ființă din dorința și la cererea țăranilor săraci și mijlocași care, urmând sfatul frăcesc al clasei muncitoare și al Partidului Muncitoresc Român, au hotărât să-și unească pământurile, să pună la un loc vitele de muncă și cele mai însemnate unelte, pentruca, muncind împreună, cu ajutorul tractoarelor și mașinilor agricole, folosindu-se de ajutorul științei agrotehnice, să dobândească recolte mai bogate și să-și îmbunătățească viața.

Nici țăranii săraci, nici mijlocașii nu au și nu pot avea altă cale de salvare din nevoi și din exploatarea chiaburească, decât calea gospodăriei colective. Acest lucru l-au înțeles țăranii săraci și mijlocașii care și-au înjghebat acum cele 7 gospodării colective, printre primele din țara noastră. Ei și-au luat angajamentul să muncească cu răvnă, cu pricepere, cu tragere de inimă, pentruca gospodăriile lor colective să se întărească și să înflorească. Munca hotărâtă și cinstită în gospodăria colectivă va da, fără îndoială, roade din ce în ce mai frumoase, spre mulumirea membrilor gospodăriei colective, spre mulumirea întregului popor muncitor.

Să trăiască și să înflorească nouile gospodării agricole colective!

(Pentru Socialism 20 feb. 1962)

Întreg satul în colectivă

Mulți întovărășiți din satul Lucăcești, raionul Șomcuta, au hotărât încă în toamna trecută să treacă la gospodăria colectivă. Cu prilejul vizitelor pe care le-au făcut la gospodăriile colective din Pir, Cărdășu, Tîrșam, Ardușat, ei au văzut concret ce au realizat colectivizii. Prin munca în comun și ajutoi de stat cu mașini, semințe de înaltă productivitate și credite bănești, ei au obținut venituri ce depășeau cu mult pe cele ale întovărășiților.

Impresionat de realizările colectivizii din Pir, care în cel de-al doilea an al muncii în colectivă au realizat un venit de aproape 2,7 milioane lei, de viața tot mai îmbelșugată care a înflorit în acest sat, întovărășitul Vasile Văleanu s-a adresat, încă acolo la Pir, consăteanului său Nistor Coza:

— Ce zici, facem și noi gospodărie colectivă?

— O facem, sigur că o facem, îi răspunse celălalt.

La scurtă vreme după ce s-au întors acasă, cei doi întovărășiți, ca și mulți alții din sat, au făcut cereri pentru înființarea gospodăriei colective. Aceștia au ajutat apoi și pe alți țărani să înțeleagă marile avantaje ale trecerii lor la gospodăria colectivă.

În fruntea muncii politice de masă s-au aflat în permanență comuniștii Dumitru Ciobanu, Maria Buciuman, candidații de partid Vasile Fericeanu, Ștefan Mureșan și alți gospodari de frunte ai satului. Ei au purtat multe discuții cu întovărășiții, au popularizat pe larg lucrările Consătuirii pe țară a țărănilor colectivizii. Întovărășiții din sat au participat apoi la seri de calcul

și expuneri despre superioritatea muncii în gospodăria colectivă. Mulți au citit și au dezbătut articolul intitulat: „Plan de producție bine chibzuit”, apărut nu demult în ziar sub semnătura tovarășului Andrei Simion, președintele G.A.C. din Ardușat. Cu noșteau întovărășiții că, și în condițiile anului trecut, colectivizii din Ardușat au obținut pe importante suprafețe cîte 4.500—4.700 kg porumb boabe la hectar, dar cînd au citit că în acest an colectivizii au condiții și sînt hotărâți ca pe întreaga suprafață cultivată cu porumb să obțină 5.000 kg boabe la hectar, să cultive legume pe mari suprafețe, să crească sute de animale, și-au zis că nu-i de așteptat. Cîndva se puteau ei, cei din Lucăcești, compara cu ardusătenii, dar de cînd tot Ardușatul e colectivizat nu mai pot ține nici pe departe pasul cu ei.

— Nici noi nu sîntem cei de pe urmă la cultivarea legumelor, spunea un întovărășit, dar am văzut și anul trecut, cînd ne duceam la piață, că cumpărătorii se duceau înții să la din legumele gospodăriei colective din Ardușat și numai după ce se terminau acelea veneau și la noi. Apoi, sigur, colectiva avea legume mai frumoase, proaspete, le aducea la piață cu mașina, or noi...

Multe asemenea fapte au demonstrat celor din Lucăcești că, trecînd la gospodăria colectivă, vor avea mult de cîștigat. Ca urmare, 182 familii, satul întreg, au făcut cereri pentru gospodăria colectivă, a cărei inaugurare au sărbătorit-o în 18 februarie.

Întovărășiții se alătură colectivizii

Conducerile celor trei întovărășiri agricole din satul Borlești depun o vie activitate pentru trecerea întovărășiților la gospodăria colectivă, pentru colectivizarea întregului sat. Zi de zi tot mai mulți întovărășiți și țărani

individuali se conving de superioritatea muncii în gospodăria colectivă. Pînă în zilele trecute alte 250 familii de întovărășiți cu peste 830 ha s-au alăturat colectivizii pentru făurirea unei vieți noi și îmbelșugate.

Convinși de rezultatele obținute

Numai un an a trecut de la înființarea gospodăriei colective din Ulmeni. Chiar și în primul an colectivizii au lucrat cu hărnicie, dovedind întovărășiților că în gospodărie se pot obține producții cu mult mai mari. Acest lucru a ieșit și mai mult în evidență la împărțirea veniturilor. Astfel, la zi-muncă colectivizii lor li s-au repartizat cîte 10 kg

porumb știuleți, 4 kg cartofi, alte produse și însemnate sume de bani. Cunoșcînd rezultatele obținute de gospodăriile agricole colective, tot mai mulți întovărășiți se alătură colectivizii.

În zilele acestea 20 de familii de întovărășiți, printre care Ion Ungur, Florea Moraru și alții, au cerut să fie primite în colectivă.

„Un moment important din viața familiei Malanca: Semnarea cererii pentru GAC”
(Pentru Socialism 20 feb. 1962)

Propaganda a fost intensificată pentru a convinge oamenii să se înscrie în gospodăriile colective. Li se explicau sătenilor cât de bine se trăiește în G.A.C.

(Pentru Socialism 20 feb. 1962)

De ce m-am înscris în G.A.C.

În mai multe rânduri m-am dus să văd pe soră-mea, Maria Rus, care-i colectivistă în Băsești. De tot altfel ori, când mă întorceam acasă, îi povesteam soțului meu cele văzute acolo și mă gândeam că și în satul nostru am putea face o gospodărie colectivă. Noi, de altfel, ne-am făcut cerere printre primii. Dar nu m-am mulțumit numai cu atât. Voiam să împreună cu noi să-și facă cereri și ceilalți din sat. De aceea la

întâlnirile cu alepătorii le-am vorbit acestora că viitorul nostru este în gospodăria, că acolo putem să obținem mai multe venituri. Le-am dat exemplu pe soră-mea, care a dus acasă 15 măști de porumb, pe cind înainte de a fi colectivistă două se alegea cu 5 măști. Pe urmă le-am vorbit despre vizita pe care am făcut-o la Cărășeu și Păulești. Așa le-am putut convinge pe Achim Maria, pe vecina mea Leontina Iluț, pe Maria Fabian și pe multe altele.

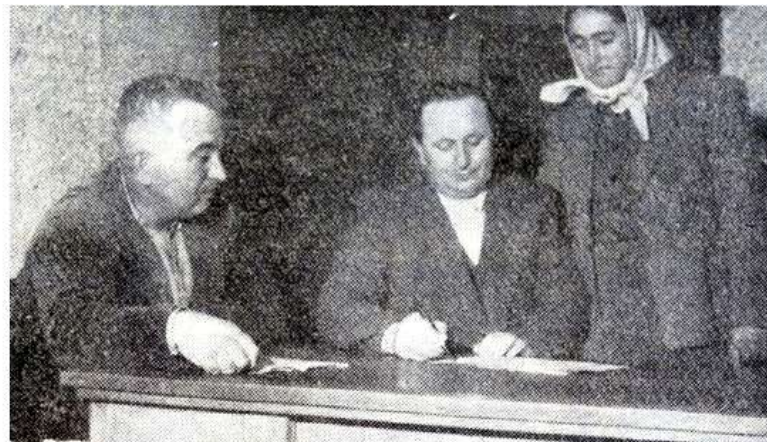
FLOAREA BENCIU
colectivistă din Tămășești

De doi ani gospodăria agricolă colectivă din satul nostru are tot mai bune rezultate. Să luăm numai anul trecut. Secetă a fost și pe terenul gospodăriei, ca și pe al întovărășitorilor și totuși în gospodărie producția de porumb a fost cu 8 măști mai mare la hectar decât a întovărășirii, iar cea de grâu cu 4 măști mai mare, pentru că pământul a fost lucrat cu tractoare pe suprafețe mai mari, s-au pus în-răsăminte chimice și s-a folosit mai mult îngrășământ. Să luăm și anul acesta. Într-o săptămână a fost numai de soare, iar colectivistii și-au organizat munca în așa fel încât toate lucrările le-au făcut la timp.

În afară de asta am văzut că Ion Mateez, care are mai puțin pământ înainte de a intra în colectivă, s-a ales la sfârșitul anului cu mai multe bucate decât mine.

Și eu sînt om harnic și mi-am dat seama că gospodăria colectivă răsplătește cum se cură munca plină de hărnicie.

SIMION RANCOS
colectivist din Ariniș

Fila calendarului arăta 20 ianuarie 1962. La căminul cultural din Ariniș se ținea o adunare populară. Era vorba despre colectivizarea satului. Când lucrările adunării erau în toi, o pereche de întovărășiți, îmbrăcați în haine de sărbătoare, și-au făcut loc printre oameni, îndreptîndu-se spre scenă.

— Tovarăși, zise bărbatul, eu m-am sfătuit cu nevastă-mea să intrăm în gospodăria colectivă. Am folosit această oca-

zie, ca în mod festiv să cerem primirea noastră în gospodăria colectivă.

Simion Mureșan și soția lui, Maria, de la acea dată s-au alăturat agitatorilor care au dus munca politică pentru colectivizarea satului.

★

Obiectivul aparatului de fotografiat a surprins momentul cînd această pereche a semnat cererea pentru primirea în gospodăria colectivă.

„Semnăm pentru fericirea copiilor!”
(Pentru Socialism 20 feb. 1962)

Dreapta: „Consiliul de conducere din tânăra gospodărie din Hideaga discută măsurile pentru buna organizare a campaniei de primăvară”
(Pentru Socialism 7 mart. 1962)

Buciumul chemării

*„Ca o chemare de bucium, chemarea noastră
să răsunе în inimile pline de avânt și încredere
ale întregii țărănime!”.*

(Din Chemarea Consfătuirii pe
țară a țăranilor colectivști.)

Au răsunat și-n Maramureș,
Cu glas de bucium, a chemare,
Cuvintele Consfătuirii —
Indemnul nou spre-mbelșugare.

Și i-a răspuns, doinind, Lăpușu,
Chioaru-n ritmuri de baladă,
Oașul înțelegându-și jocul
Și Iza-n mlădievi de nadă.

Pământul și-a curmat durerea,
S-a deșteptat întinerit
Și-un chiot lung de bucurie
Spre viitor a slobozit:

„S-au șters hotarele-nvrăjbirii
Și s-a durat, cu nișteșug,
Aici, pe plaiurile mele,
Izvor de viață și belșug.

Deci cîntă să răsunе zarea
Un cîntec nou, bătrîne bucium,
Că după mii de ani robie
S-a șters trecutul meu de zbucium”,

„La Sărbătoarea inaugurării Gospodăriei Colective din Turț”
(Pentru Socialism 3 mart. 1962)

(Săteanca sept. 1949)

Dreapta: „Țăranii muncitori aprobă cu entuziasm actul de înființare al Gospodăriei Agricole Colective”
(Săteanca sept. 1949)

Evoluția procesului de cooperativizare al agriculturii în România (1949-1962)
(Aurel Lup, *op. cit.* p. 32)

Întovărășiri agricole				Gospodării agricole colective			
Anul	Unități	Familii (mii)	Suprafața agricolă (mii ha)	Anul	Unități	Familii (mii)	Suprafața agricolă (mii ha)
1949	-	-	-	1949	56	4,0	14,3
1952	1834	84,0	187,6	1952	1795	165,5	713,4
1955	4471	206,3	395,4	1955	2152	183,2	905,8
1958	12748	1399,8	2550,8	1958	3028	468,5	1892,5
1961	6677	1080,6	2058,3	1961	6424	2051,0	5973,3
1962	1317	241,8	433,1	1962	6456	3194	8862,0

Erau mai multe metode prin care li se lua pământul chiaburilor. În primă fază chiaburii își donau pământurile la G.A.C. sau renunțau la el în favoarea G.A.C., apoi s-a trecut la metode mai dure - de a li se lua pământul nu sub forma de cadou/donație, ci li se lua prin hotărâre judecătorească, acuzați de sabotaj. (Roske, p. 27)

Din punct de vedere economic, G.A.C-urile nu au fost eficiente. Recoltele erau slabe și ridicate imediat de stat, iar ceea ce se dădea țăranilor colectivști era inefficient. De exemplu, în comuna Belobreșca din jud. Caraș, se sesizase că pentru bătrâni, bolnavi, copii de școală, care nu lucraseră la G.A.C. nu se primise grâu, dar și ei trebuiau hrăniți. În condițiile în care nu-și puteau asigura necesarul de hrană, nici bani prin lucrul la G.A.C., mulți țărani preferau să muncească la particular sau să migreze către orașe, părăsind astfel masiv satele.

G.A.S. Și G.A.C.: Existau două tipuri de gospodării: gospodării agricole de stat și cele colective, diferite unele de celelalte. Pentru G.A.S.-uri s-au folosit terenurile expropriate la reforma agrară din 1945. Munca angajaților era plătită cu salariu fix, pământul era proprietate de stat, beneficiau de mai multe investiții decât colectivele și lucrau cu utilaje proprii. G.A.C.-urile constau în parcele mărunte care nu fuseseră confiscate, ci „donate” de către săteni pentru a forma un fond comun, plata nu era un salariu fix ci o combinație de bani cu bunuri în natură în funcție de numărul zilelor lucrate, beneficiau de investiții mai mici decât cele de stat. Nu aveau propriile utilaje ci se foloseau de parcuri de utilaje ale statului, cunoscute drept S.M.T.-uri. (Verdery, p. 134)

S.M.T.-urile
(Veac Nou 1 febr. 1949)

Pregătirea tractoarelor, înalte de a pleca pe câmpuri, în ferme de stat Cierăni din jud. Prubova.

Tineretul săfăie este dornic să cunoască tractorul. La ferma Stăluș — jud. Buzău în timpul antrenării cu tractorul, doi tineri însoțesc pe tractorist.

lor în colhozuri bolșevice, iar a colhoznicilor în oameni în-
skriși" (I. V. Stalin, discurs ținut în 1933 la primul Con-
gres al ucrainenilor — fruntași în producție).

ROLUL S.M.T.-URILOR ȘI COLABORAREA CU COLHOZURILE

Dată fiind importanța S.M.T.-urilor în reconstrucția socia-
listă a satelor din U.R.S.S., li s'a acordat o atenție deosebită.
S.M.T.-urile au fost înecstrate de puternica industrie sovietică
cu cele mai perfecționate mașini ca: tractoare, combine (se-
cătore-tracitoare), semănare, pichere (mașini pentru recoltarea
strășilor de porumb), treierare, etc., și sunt deservite de un
numeros personal tehnic și de specializare: agronomi, medici
veterinari, ronteșnicieni, mecanici, tractoriști, țeferi, brigadierii,
etc. Mulțumită S.M.T.-urilor, țărânii au fost scutiți de o muncă
greă, intensitate și puțin productivă. S.M.T.-urile au organizat
producția colhozurilor, introducând cultura și tehnica nouă și
popularizând larg mișcarea stahanovistă și întreprinderea socia-
listă în agricultura sovietică.

Între S.M.T.-uri și colhozuri se încheie la fiecare început
de an un contract scris, în care se arată felul muncilor pe care
trebuie să le efectueze S.M.T.-urile, data și durata lor, precum
și plată pe care o datorează colhozul. Personalul S.M.T.-urilor
lucrăază sub conducerea și controlul brigadierilor dela colhoz.

Numărul S.M.T.-urilor a crescut dela 158 în anul 1950 la
2000 în anul Marii Război de Apărare a Patriei, iar pro-
centul înalmanțurilor făcute de ele reprezintă 91,5% din totu-
l înalmanțurilor colhozurilor.

S.M.T.-urile, prin raționala folosire a mașinilor, contribuie la
sporirea ridicării productivității muncii. Ele dau colhozurilor
un prețios ajutor înlesnindu-le executarea întocmai a planului
de cultură fixat de Stat.

Colhozurile au dat milionierilor de colhoznici posibilitatea de
a scăpa de mizerie și sărăcie, creându-le o viață înaltă și
civilizată.

Datorită îndrumărilor Partidului Comunist-Bolșevic al lui

Lenin și Stalin și ajutorului permanent dat de Guvernul U. R.
S. S. țărânilor colhoznicilor, drumul și către societatea comu-
nistă, ca și al întregului popor, se scurtează și se grăbește.

COLABORAREA DINTRE S. M. T.-URI ȘI ȚĂRANI ÎN R. P. R.

Planul de Stat pe 1949 prevede o sporire a valorii producției
agricole cu 40% față de aceea din 1948.

Acest lucru va fi posibil prin îmbunătățirea felului de muncă
în agricultură, care va avea drept rezultat mărirea producției
medii la hectar. Din inițiativa Partidului Muncitoresc Român,
Guvernul a înființat în Octombrie 1948 stațiile de mașini și
tracitoare (S.M.T.), pentru a veni în ajutorul țărânilor munci-
toare și mijloace. Celor 80 S.M.T.-uri existente la sfârșitul
anului 1948 li se vor adăuga alte 20 în cursul acestui an, iar
parcul de mașini agricole va spori cu 1.500 tractoare și 1.100
betone.

Prin S.M.T.-uri, class muncitoare dela urupe dă un ajutor
fără egal țărânilor muncitoare, sporindu-i munca și îmbunătă-
țindu-i traiul, prin mărirea recoltării.

(Continuare în pag. 16)

(Scânteia 5 mart. 1949)

În județul Putna țărani muncitori se strâng din ce în ce mai mulți în asociații pentru a-și lucra pământul cu tractoarele S. M. T.

FOCȘANI, prin telefon. — Ur-
mând îndemnul agitatorilor de
Partid care au dus o intensă ac-
țiune de lămurire asupra avanta-
giilor folosirii tractoarelor și ma-
șinilor S.M.T., numeroși țărani
muncitori din județul Putna s'au
constituit în asociații.

Astfel în com. Vărsătura, s'au
format două asociații de 180 ță-
rani muncitori pentru aratul unei
suprafețe de 200 hectare; în comu-
na Câmpineanca, două asociații de
97 țărani muncitori; în comuna
Jariștea 331 țărani muncitori au
format patru asociații pentru ara-
tul a 362 hectare; în comuna Pă-

tești o asociație de 30 țărani mun-
citori. Deasemenea s'au mai for-
mat trei asociații în comuna Fău-
rei și una în Comuna Florești.

Până în prezent, țărani mun-
citori din județul Putna au înche-
lat contracte pentru a ara cu ma-
șinile S.M.T. Florești o suprafață
de 1.151 hectare.

S'a mai constituit o asociație de
119 țărani muncitori în comuna
Pufești, una de 121 țărani mun-
citori în comuna Pădureni și alta
care numără 240 țărani muncitori
în comuna Mărășești. Aceste aso-
ciații vor termina zilele acestea
de încheiat contractele cu Stațiu-
nile de Mașini și Tractoare.

Tipologia presiunilor exercitate asupra țăranilor pentru înscrierea în gospodăriile agricole colective

Munca de lămurire

- Pentru a-l face pe sătean să conștientizeze condițiile de trai superioare în cadrul G.A.C., s-au folosit diverse mijloace de convingere, fie prin propagandă, fie prin presiuni și abuzuri.
- Li se făceau oamenilor tot felul de promisiuni (că gospodăriile vor fi scutite de dări, că statul va da colectiviștilor îmbrăcăminte, că vor primi pentru o zi de muncă cantități mari de cereale, că statul va face creșă, etc.). (Roske, p. 24)
- Acțiuni de forță, inclusiv execuții demonstrative ale unor fruntași ai satelor.
- În unele localități este acceptată înscrierea chiaburilor în G.A.C. pentru a obține astfel pământ și utilaje agricole. Calitatea de lideri ai comunității era un alt motiv pentru care erau acceptați.
- Politica de partid a investit mult în instruirea activiștilor în munca de propagandă și agitație. Numai în regiunea Galați, în 1957 fuseseră instruiți circa 6.000 de agitatori care să muncească la sate pentru cooperativizarea agriculturii. Au fost angrenați zeci de mii de propagandiști și agitatori, pentru a căror școlarizare și formare s-au cheltuit sume imense.
- Munca de lămurire, metode variate - adunări populare în care li se vorbea țăranilor despre „realizările și viața nouă”, panouri cu date comparative, întruniri la căminul cultural, vizitarea cooperativelor deja constituite, etc. Cei care făceau munca de lămurire erau dintre membrii de partid. Cea mai mare parte a membrilor de partid și a activiștilor și agitatorilor au fost recrutați din rândul săracimii satelor. Împărțiți în circumscripții electorale, ei străbăteau zi de zi ulițele satului.

Cine erau cadrele care se ocupau cu „Lămurirea”

- Cadrele erau: secretari de partid și secretari administrativi la nivel national, regional, raional și comunal, membri ai comisiilor de colectivizare sau ai birourilor politice de la nivel regional, raional și comunal, tehnicieni (de cadastru, veterinari, agronomi, președinți și vicepreședinți ai sfaturilor populare regionale și raionale, președinți, brigadieri și membri în consiliile de conducere din gospodăriile colective, primar, deputați de la sate, etc.).
- Oameni angajați pentru îndeplinirea unor sarcini politice sau detașați pentru o vreme de la locurile lor de muncă din fabrici, mine, din agricultură sau instituții socialiste. Agitatorii aveau ca misiune să stârneasă entuziasmul țăranilor de a-și livra cotele sau de a se înscrie în colectiv. Mai erau diferite tipuri de instructori care făceau muncă de educare și de lămurire și Propagandiștii care creau filme, afișe, sloganuri și alte metode de popularizare a GAC-urilor. (Verdery, op. cit., p. 160)
- Multe dintre ele neștiutoare de carte, oameni prea puțin devotați idealurilor comunismului, care se înscriaseră în partid pentru a avansa social sau a se proteja, nu din convingere. Misiunea lor era de a-l lămuri pe țăranii săraci să facă un lucru pe care mulți nu îl înțelegeau nici ei înșiși. Majoritatea proveneau dintre țăranii săraci sau din categoriile de la marginea societății, aveau experiență foarte puțină sau deloc în conducerea unei organizații. Unii sperau să avanseze social, alții doreau un venit bun și regulat, alții voiau să șteargă diferite pete negre ale propriului trecut, doar câțiva erau devotați idealurilor comuniste. (Verdery, op. cit., p. 180)
- De multe ori cadrele însărcinate cu „lămurirea” au încălcat normele bunului-simț revenind insistent în casele sătenilor, la ore nepotrivite, împiedicându-i pe oameni să lucreze conform programului lor obișnuit și pretinzând dovezi de ospitalitate, nu-i lăsau pe oameni să doarmă și-i agasau cu vizite frecvente.
- Partidul conta spre a fi folosiți ca agitatori țăranii care fuseseră în vizită în Uniunea Sovietică. Tot spre a servi drept exemplu, erau invitați țăranii să viziteze G.A.S.-uri, G.A.C.-uri și S.M.T.-uri bine organizate pentru a-i convinge pe țăranii de avantajele pe care urmau să le aibă dacă deveneau parte din acestea. **Agitatorul** trebuia să folosească un limbaj clar, cuvinte simple, caracterul muncii sale fiind unul concret. Menirea lor era să arate eficiența lucrului făcut în colectivitate și eficiența mașinilor și uneltelor colectivului și a S.M.T.-urilor.

În sprijinul agitatorilor de la sate
(Scânteia 4 martie 1949)

Agitatori !

Folositi în munca voastră de agitație următoarele materiale din acest număr al ziarului:

PENTRU AGITATORII DIN ÎNTEPRINDERI:

- Să ridicăm vigilența oamenilor muncii — articol de fond.
- Fapte care arată creșterea vigilenței față de dușmanul de clasă (pag. 1).
- Nouii aleși sindicali au cuvântul... (pag. 2-a).

PENTRU AGITATORII DELA SATE:

- Să ridicăm vigilența oamenilor muncii — articol de fond.
- Ferma de Stat din Andrășești-Ialomița devine un sprijin tot mai puternic pentru țăranii săraci și mijlocași (pag. 3-a).
- Cum au fost preluate moșile în jud. Prahova și Buzău (pag. 1-a).

Tovarăși agitatori din întreprinderi și instituții, din cartiere și dela sate:

Scrieți-ne despre experiența voastră în munca de agitație povestind amănunțit cum ați lămurit asupra diferitelor probleme și cum ați mobilizat pe cei în mijlocul cărora duceți muncă de agitație politică.

Recomandăm agitatorilor următoarele materiale:

- Articolul de fond (pag. 1-a)
- Din Țara Socialismului (pag. 4-a)

Pentru agitatorii din întreprinderi:

— Cum luptă muncitorii dela Uzinele „1 Mai“ Ploiești pentru a da cel puțin o garnitură completă de foraj pe lună. (pag. 2-a)

— La Școala Centrală de Agitație Politică a Partidului Muncitoresc Român (pag. 3-a).

Pentru agitatorii dela sate:

— Tractoarele S.M.T.-Podul Ilcoaiiei au pornit să are locurile țăranilor săraci și mijlocași întovărășiți. (pag. 1-a)

Recomandăm agitatorilor următoarele materiale :

— Articolul de fond.

— Gazetele de perete —
una din formele cele mai
vii ale agitației comuniste
de masă.

(pag. 3-a)

*Pentru agitatorii din în-
treprinderi :*

— Cum a fost aplicat
noul sistem de salarizare
la uzinele „23 August”.

(pag. 2-a)

Pentru agitatorii dela sate:

— Grupul sindical dela Gos-
podăria Agricolă de Stat
din Șutești Brăila, în luptă
pentru îmbunătățirea con-
dițiilor de trai ale muncito-
rilor.

(pag. 2-a)

Scânteia 8 apr. 1949, 17 apr. 1949)

Recomandăm agita- torilor următoarele materiale :

— Articolul de fond.

— De ce sunt partizan al
păcii ?

(Pag. III-a)

*Pentru agitatorii
din întreprinderi*

— Angajamentele în cinstea
zilei de 1 Mai devin
fapte.

(Pag. I-a și II-a)

*Pentru agitatorii
dela sate*

— Comitetele Provizorii ale
Sfaturilor Populare Ju-
dețene luptă pentru în-
deplinirea cu cinste a
Planului de însămân-
țări.

(Pag. I-a)

— Reportajele despre cam-
pania de însămânțări
din județele Bihor, Dolj
și Romanați.

(Pag. V-a)

(Scânteia 24 mart. 1949)

Cum primesc tinerii din Crețulești pe agitatorii politici la sate

Duminică 13 Martie, mașina cu care mergeau agitatorii politici dela Sectorul C.F.R.-București la sate, s'a împotmolit în zăpadă între Flămânzeni și Crețulești.

Un sătean care mergea înspre Crețulești a anunțat în comună că nu putem intra în sat cauza zăpezii.

Și în timp ce noi împingeam la mașină, am văzut venind dinspre sat un grup de oameni cu două steaguri roșii. Steagurile au fost înfipite de o parte și de alta a șoselei în zăpadă. Vreo 10—15 săteni cu lopeți s'au apucat voinicește

să lărgască drumul pe unde era troenită șoseaua.

Ne-am dus spre ei, ne-am strâns frățește mâinile, dându-ne „bun venit”.

În capul grupului de săteni, erau tinerii Voicu Vasile, secretarul organizației de tineret, Chiriță Gheorghe, Stanciu Nicolae, ș.a.

După o oră de muncă, mașina a intrat în sat.

Tinerii ne-au ajutat și în munca noastră de agitație, însoțindu-ne pe teren până la plecarea din comună.

Propaganda la sate
Cursuri de instruire pentru cadre
(Steagul Roșu 29 oct. 1968)

Instruirea propagandiștilor de la sate

Între 1 și 15 noiembrie a.c. (în funcție de terminarea campaniei agricole de toamnă), la sate va avea loc deschiderea noului an în învățământul de partid. Pentru asigurarea condițiilor necesare creșterii gradului de eficiență a învățământului de partid, corespunzător cerințelor înlăptuirii sarcinilor tot mai complexe care stau în fața organizațiilor de partid, preocupărilor și cerințelor cursanților, anul acesta, Comitetul județean Bacău al P.C.R. a luat din timp măsuri de

se impuneau privind perfecționarea sistemului de învățământ, îmbunătățirea conținutului tematic, selectarea celor mai buni propagandiști etc.

În scopul lărgirii orizontului de cunoștințe al propagandiștilor, pregătirii lor metodice, s-a stabilit ca lunar, pe centre de comune, să se organizeze cursuri de instruire de o zi. Conform acestei hotărâri, duminică 27 octombrie a.c. în 7 centre ale județului — la Bacău, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Moinești, Sascu, Tg. Ocna, Comă-

nești, Podu Turcului — au avut loc asemenea instruirii cu propagandiști din C.A.P., I.M.A. și I.A.S. din comunele apropiate (inclusiv din comunele suburbane). Cu acest prilej au participat membri și membri supleanți ai Biroului Comitetului județean Bacău al P.C.R., lectori și alți activiști ai Comitetului județean de partid, care au făcut expuneri privind unele probleme ale situației internaționale, au dat îndrumări metodice referitor la deschiderea și desfășurarea în bune

condiții a învățământului de partid.

Conținutul expunerilor făcute, participarea în număr mare a propagandiștilor la aceste cursuri (cu excepția celor ce aparțin de centrul Sascu), preocuparea lor pentru cunoașterea tot mai profundă și multilaterală a documentelor Congresului al IX-lea, ale Conferinței Naționale și ale Plenarelor C.C. al P.C.R., ca și alte măsuri de altfel, dau garanția asigurării condițiilor optime desfășurării învățământului de partid la nivelul exigențelor.

Noua structură a satului

- Țărănimea săracă și mijlocașă erau categoriile beneficiare a transformării socialiste a agriculturii. Țăranii săraci erau scutiți de la plata cotelor sau plăteau cote foarte mici.
- „Politica noastră față de țăranime trebuie să fie clară: ne sprijinim pe țăărănimea săracă, strângem alianța cu țăărănimea mijlocașă și ducem o luptă neîntreruptă împotriva chiaburimii.”
(din Rezoluția Plenarei CC al PMR din 30 martie 1949 privind transformarea socialistă a agriculturii, Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 25).

„Mitul” Marin Cârmiș

Pentru a da o importanță tot mai mare G.A.C.-ului și îndeosebi țăranilor săraci care l-au constituit și care duceau și „lupta de clasă” cu chiaburii și țăranii înstăriți, conform propagandei comuniste, a fost nevoie de crearea unui mit, în persoana unui țăran sărac care să fi ținut aprinsă făclia luptei de clasă de-a lungul timpului. În comuna Slobozia-Mândra din județul Teleorman acest țăran a fost găsit în persoana lui Marin Cârmiș, țăran sărac ce avea în anul 1949 vârsta de 60 de ani și era din comuna Saele. Avea 5 copii și intrase în gospodărie cu 2 boi, 1 car, 1 grapă, urmând a păstra până la 1 noiembrie carul cu boii spre folosință. Propaganda comunistă l-a făcut exponentul luptei de clasă în comună, atribuindu-i participarea la răscoala din 1907, când el avea 17 ani. Era născut în 1890, lucru neadevărat, după spusele sătenilor. Oamenii îl cunoșteau drept „cel mai mare mincinos din Mândra, nu era rău sau dușmănos, mințea foarte mult. Era un om care nu se ducea la muncă, trăgea sforile, mergea la livadă, unde era pândar”. El a fost folosit de comuniști ca cel care a dus lupta de clasă din 1907 până în 1949, când s-a înscris în gospodărie. Nepoata lui povestea după 1990, că cei de la partid îi făcuseră un album frumos, îi dădeau haine în fiecare an, îl luau la partid să fie dat exemplu. (Din Colectivizarea în Teleorman (1949-1962), p. 199-200)

Alianța dintre țărâtime și muncitori, sugestiv prezentată pe coperta revistei „Ogorul Nou”. Tractoriștii sunt clasa muncitoare din agricultură.

Ogorul nou

Anul XII Nr. 5-6
Mai-Iunie 1950

Prin care

III

18.114

II

Frăiașoă

alianța clasei muncitoare
cu țărănimea muncitoare,
bază de nesdruncinată
a regimului de demo-
crație populară !

MINISTERUL AGRICULTURII - Revistă de îndrumare agricolă -

Propaganda promova recoltele ca fiind mult mai bogate în gospodăriile colective, decât în cele private, desigur, pentru a atrage oamenii.

(Urzica 15 sept. 1953)

— Spre baza de recepție?
— Fost-am! Acum spre casă.

Desen de V. VASILIU

Scânteia 26 oct. 1950

Se împart veniturile în gospodăria agricolă colectivă

Eri dimineață a început la Gospodăria Agricolă Colectivă „Drumul lui Lenin” din Livezda, raionul Brănești, regiunea București, festivitatea împărțirii veniturilor dobândite în primul an agricol al acestei gospodării. Sărbătorind acest important eveniment din viața lor, membrii gospodăriei colective și-au manifestat în cadrul însuflețitei adunări generale ținute eri, dragostea și recunoștința față de Partidul Muncito-

resc Român care l-a îndrumat pe calea fericirii și belșugului, pe calea eliberării de mizerie și întinerie. Membrii gospodăriei și-au exprimat cu acest prilej dragostea nemărginită față de marea Uniune Sovietică, bastionul păcii și față de iubitul conducător al oamenilor muncii și făuritor al glorioasei orânduiri colhoznice Iosif Vissarionovici Stalin. În clișeu: Moș Ion Vlăsceanu, mem-

bru al Gospodăriei Agricole Colective „Drumul lui Lenin” și familia lui își transportă acasă cele 1458 kg. grâu cucerite pentru munca depusă în gospodăria colectivă. Împreună cu avansurile în bani și cereale luate astă vară, moș Ion Vlăsceanu a primit în total pentru cele 698 de zile muncă făcute de el și familia sa: 2435 kg. grâu, 2365 kg. porumb, 347 kg. orz, 374 kg. floarea soarelui,

41 kg. fasole, 200 kg. ceapă, 300 kg. legume și zarzavaturi, 1300 mănuni de cânepă de vară și de toamnă, precum și bani 15.824 lei. El și, împreună cu el, toți acei ce au muncit cu drag în gospodăria colectivă încep acum să alunge din case sărăcia și întinericul. Ei s'au convins pe deplin că numai gospodăria colectivă le asigură o viață eliberată de mizerie, exploatare și nevoi!

Scânteia 1 apr. 1950

Organul oficial al Comitetului Central, Scânteia era ziarul cel mai important de propagandă. Cu cât ajungea să fie citit de mai multă lume, cu atât mesajul partidului era mai larg răspândit. Publicația de partid promova succesele cetățenilor productivi, noua concepție comunistă și demascarea dușmanilor de clasă.

„Scânteia Satelor“ Nr. 102

Țărani muncitori,

Citiți și răspândiți „SCÂNTEIA SATELOR”, gazeta a Partidului Muncitoresc Român, pentru țărâni-mea muncitoare.

„SCÂNTEIA SATELOR” apare în fiecare Duminică. În ea găsiți îndrumări pentru lupta voastră, pentru o viață mai bună.

„SCÂNTEIA SATELOR” vă aduce vești din țară și de peste hotare.

Organizațiile de partid și fiecare țăran muncitor în parte pot face abonamente pentru „SCÂNTEIA SATELOR” la centrul de difuzare a ziarului „SCÂNTEIA” din fiecare capitală de județ sau la plăși (acolo unde există astfel de centre).

Costul unui abonament pe un an la gazeta „SCÂNTEIA SATELOR” este de 100 de lei.

Lupta de clasă la sate: Chiaburul, încarnarea dușmanului sabotor și ținta ponegririlor lansate de propaganda. Țăranii prosperi erau în general bine integrați în comunitățile lor, unde aveau trecere ca lideri politici, erau respectați, motiv pentru care au devenit ținta atacurilor lansate de noua ideologie.

- Oponându-i în permanență pe chiaburi celorlați țărani, regimul căuta să forțeze formarea unei solidarități la sate împotriva țăranilor înstăriți. Conducerea de partid spera ca astfel să se amplifice procesul de colectivizare. Așa început campania de demascare și de identificare a chiaburilor.
- Campania împotriva chiaburilor declanșată în 1947 a atins punctul culminant în perioada 1948-1953. Organizațiile de partid aveau sarcina de a-i educa pe țăranii muncitori în spiritul luptei de clasă necruțătoare împotriva chiaburimii, demascând chipul hidos al chiaburului, viclenia și atitudinea lui de dușman al țăranimii muncitoare. (Bogdan Tănăsescu, op. cit., p. 43-44)

Cine erau chiaburii?

- Chiaburul reprezenta o amenințare pentru stabilitatea agriculturii comuniste. Cei mai mulți dispuneau de peste 10 ha teren arabil, la care se adăugau alte bunuri și utilaje agricole și animale (cai, căruță, batoză, moară, cazan de țuică, tractor, prăvălie, cârciumă, grapă, plug, oi, porci, vaci). Au existat și situații în care, deși țăranii dețineau mai puțin de 10 ha, au fost încadrați în categoria chiaburilor, din diferite motive.
- Imaginea negativă pe care o aveau autoritățile față de fruntașii satului intra în contradicție cu imaginea de oameni gospodari, cum erau percepuți în comunitățile lor: „ei munceau foarte mult, mai plăteau și pe alții să-i ajute”, este o afirmație des întâlnită la oamenii de la sate. Chiaburii erau țărani care se ridicaseră dintre ei în timp, uneori în decursul câtorva generații, prin muncă și sânguință, cumpărând pământurile pe care alții le vindeau. (Colectivizarea în Teleorman, p. 134-136)

Pedepsele aplicate chiaburilor aveau drept scop intimidarea populației de la sate și servirea drept exemplu. Partidul încerca slăbirea legăturilor dintre țărani, primul pas fiind separarea celor înstăriți de restul comunității. „Chiabur” e un termen inventat, sinonimul „culacului” sovietic, special introdus pentru accentuarea diferențelor.

- Persecuții sociale, profesionale. Cei mai afectați au fost copiii (dați afară din școli, respinși la slujbe pe motive de dosar)
- „Ioan Vonica, din satul Valea Florilor, Turda, a fost etichetat drept chiabur, arestat în iunie 1950 iar averea i-a fost confiscată. A avut 5 copii. Fiica cea mare nu s-a putut înscrie la facultate. A doua fiică a fost exmatriculată din liceu, a treia fiică a fost exmatriculată de la liceul comercial. Nu a putut găsi de lucru decât ca muncitoare la fabrica de cărămizi din Câmpia Turzii. A patra fiică a terminat Școala Tehnică numai după ce a fost înfiată de altcineva. Băiatul a vrut să urmeze liceul dar a fost exmatriculat. S-a întors acasă și s-a sinucis”. (Roske, Represiunea, p. 64)
- Chiaburii erau dușmanii de la sate ai socialismului, exploatatorul muncii celorlalți. Pentru chiaburi cotele erau împovărătoare mai mult decât restul populației. Aceasta pentru a-l împiedica să se extindă, în sensul îngrădirii lor. Un chiabur inteligent, era raționamentul, avea să încerce să-și îmbunătățească metodele de producție pentru a putea face față cotelor. Partidul oscila în ceea ce privește chiaburii: pe de o parte i-ar fi dorit îndepărtați, de pe altă parte ei furnizau grosul produselor pentru cote. (Verdery, op. cit., p. 126)
- Chiaburii erau considerați simboluri ale împotrivirii, erau vinovați de toate lucrurile care nu mergeau bine. Erau reprezentați în caricaturi dizgrațioase drept grași, urâți și neomenești (vampiri, lipitori, șobolani, etc.). Erau demonizați prin propagandă. Erau învinuiți că răspândesc zvonuri împotriva colectivizării, că își îndeamnă consătenii să amâne însămânțatul și recoltarea. Ei trebuia îngrădiți, pedepsiți. Mare parte din cei declarați chiaburi au fost arestați, închiși, deportați.

(Flacăra Roșie 9 iul. 1950)

Chiabur dat în judecată pentru dosire de cereale

În zilele trecute în urma demascării de către țărani muncitori din comună, organele de Stat din Târnovă au făcut o descindere la locuința chiaburului Grada Nasie — întocmai cum glăsuiau și informațiile țăranilor muncitori — s'a găsit o cantitate de peste 8000 kg. cereale, în cea mai mare parte ascunsă în pod și camuflată cu fân, precum și o cantitate de sămânță de floarea soarelui făcută urluială și pe care chiaburul o dădea la vite. Urluială a fost făcută la masina de urluit a chiaburului pe care acesta a instalat-o în colină și a camuflat-o. Mașina de urluit era acționată cu un motor

Întreaga cantitate de cereale aflată ascunsă a fost ridicată de către Comitetul Provizoriu comună, iar chiaburului i s'au dresat acte de dare în judecată la legea sabotajului pentru cerealele ascunse și pentru nepredarea întregii cantități de cotă pe anul 1949 cât și pentru lucrarea pământului în dijmă.

Învățând din greșelile comise în anul 1949, Comitetul Provizoriu al comunei Târnova trebuie să-și întărească vigilența, veghind ca actuala campanie să nu fie sabotată de chiaburi de teapa lui Grada Nasie, care anul trecut a reușit — tocmai datorită lipsii de vigilență a organelor de Stat comunale — să ac

sustragă dela obligațiile către Sta

Chiaburii, acești dușmani ai poporului muncitor, trebuie să simtă din plin tăria Comitetelor Provizorii. Ele vor trebui să ia măsurile necesare împotriva tuturor acelor care ar încerca să saboteze actuala campanie de vară.

Urzica

ANUL II, Nr. 33 — 20 Iunie 1950 —

16 PAGINI 15 LEI

LERU
desen de LERU

CU CAT RECOLTA NOASTRA E MAI MARE, CU ATAT EI DEVIN MAI MICI

Minunea lui Tănase

versuri de MIOARA ST. CREMENE
dăruite de V. TIMOC

Sicuri reprezintă o pădure, în
soară trăiește un grup de (brani).

TARANUL I:

Măi tovarășe, asta-i locul,
Pe aici îți aprind focul,
Stau la altă, fac tremenile,
Să-ți las pe ea oțelile mele,
Când e omorâtă întrucoasă,
Spun că-a secolă religioasă.
Dar în secolă au intrat,
Numai bogății din sat,
Și-au un „afant”. Ei spun că
poate

Să se vâdă de toate
Știmului Tănase-i zice.
Vin toată pe aici,
Hădăți mei să ne gîm
Și astfel să îl dăruim,
Să aflăm cum se creștea,
Pentru ce se înălțase,
Cel cu secolă asta zice.
(Ei ne ascultă. Apare sfîntul și
după o vreme călătorii).

SPANTUL:

Frați cuceritori, război vînt!
Pentru ce-ai venit, ce vrei?

CORUL CHIABURILOR: (Joacă
și cântă)

Nu suntem chiaburi sîcși
Cu terțipuri, fel și chip,
Cu simțuri de etalo,
Cu tractorare demonstare,
Cu ogoare reburale,
Grăse ascunse în pământ
Vîntul venit la ține, sfînt
Cu toți să ne sfîntim
Cum legas s'o ocolim.
Ne era bine odă
Dar acu ni s'a sfîntit
Că Guverna a hotărât
Să ne pînă lura în gît
„Holăre”, zău ne doare
Vînt, dă-ne ajutoare.

CHIABURUL I:

Holăre, asta țare
Are grîlă de sfîntare
Grînelor de pe ogoare
Și apoi de colectare
Zău că vrea să ne omore.

SPANTUL:

Ștu ce vrei?

TATA FRUSINA:

Eu de obidi
Am ajuns ca o stafidă
Pîntel eu vrea să-mi mai

CHIABURUL II:

O stafidă că o vacă
N'm vînt...

SPANTUL:

Și kolen aninte...

CHIABURUL I:

Rău de noi, Tănase sfînte,
Din căte-am rădălini
Chiar sfînt pe sfînt
N'a fost secolă, parjol,
N'a rămas pîntelul gol,
Nici potopul n'a pîntel,
Grăul nu e putrezit,
N'a fost vremea mîlcoșă,
N'a rămas pe colectivă,
Grînelor nu a hînd,
Bucățile n'au flaut,
Ei s'au flaut de noi,
Și-astă ce ne facem noi?

CORUL CHIABURILOR:

Dă-ne locuri, dă-ne locuri,
Că ne-am dus de-a berbelecău!

SPANTUL:

Locurile în mal mîle,

Toți să stă al mî ascute.

Când o fi la secolă,

Bin să stă în sat,

Să-l doară lura în gît

Și de noi să ne uoară

Nera Mădăre să tot spuie,

Că mai pînă să amie,

Că să mai aștepte o hînd,

Că nu este vremea bună

Că-l a ploaie și de-l soare,

Că e al de sfîntare,

Că e sfîntul Afanăre,

Sau al sfîntul Dumitracu

Și tot amblănd așa,

Vînt eu și vremea rea

Și-astă declară negreșit,

Grău în câmp că-i putrezit,

Că-l pîntel lura lăpăre,

N'ăi ce de la colectare.

CHIABURUL II:

Grăba sfîntul ț-e, prea sfînt,

În satul meu eu se mai pînă.

Îmi cunoaște lumea pîntel

Îi flaut și-astă e anul

CHIABURUL III:

Eu am treacă, treacă

Vor să le împănă pe sat...

SPANTUL:

Spune-le că sunt sfînte.

CHIABURUL III:

Dacă vin de la repa?

SPANTUL:

Scoale plene, strică lăc.

Tăuși mîste lăc un sfat.

Să bucești la teraș,

Nu pe hînd, cîm oțelă

Și-astă țări să vadă,

Pe pîntel, pîntel,

Avuți lăcșele pîntel.

Ei cînd vin „Navești co-l face

Sfîntele erau sfînt.

Pîntelul nu a dat tot,”

Cînd cîm-l la vîl în pod.

Leasurile acu le sfînt

Pîntel să vă deslășești

Pe pîntel, pîntel,

Și-astă pe pîntel,

Pîntel zău nu sfîntare

Să vă sfîntuți în sat,

Ca săm cît mai degrabă,

Să vă pînă tot pe treabă

Mergăți frați chiaburi în pînă.

Chiaburi dau să se sfîntare.

Apur (brani) și pînă mîna pe ei)

TARANUL:

Ba, mî rog, mai stați o clipă!

Și eu fiți așa gîbăși!

Și cu noi să sfîntuți!

SPANTUL:

Suntăm frați exteșioși

TATA FRUSINA:

Nu suntem frați cîrșioși

TARANUL II:

Las'c'a vouă rugătoare,

La mîlăle o veți spune,

Și-astă mai mîm odă.

CHIABURUL I:

Fă mîmă sfînt, că-l țări!

CORUL:

Sfînt, sfînt, dă-ne locuri,

Că ne-am dus de-a berbelecău!

SPANTUL:

Nu pot face mîmă țare

Că mîm mîlăle legăte

TARANUL III:

Nici sfîntuți eu potai

Ajute ca să le dai.

Că ogoarele pîntel

Cînd vînt sfîntuți,

Colectare s'o pîntelă

De buia chiaburică.

Nimic n'o să vă deslășe

Veți gîlă cît sfînt legă

CORUL:

Sfînt, sfînt, dă-ne locuri

Că ne-am dus de-a berbelecău!

TARANUL I:

Și-astă să vedem mîcșe

Cîm-l sfîntuți sfînt mare

Că sfîntuți în alia sfînt

Și cu glas de cucușă

Din cîrșioș țări vîntu țare!

(Îi la cîrșioșul de pe cap)

TOTI:

E Tănase sfîntuțu!

„Am muncit toată viața cu mâinile astea...”
(Scânteia 22 apr. 1949)

Chiaburul și cotele
(Urzica 6 aug. 1949)

(Urzica 6 aug. 1949)

— Cum, tovarășe, lăsați pe chiaburi să lanseze svonuri în sat?
— Nu mai sunt primejdioși; i-am demascat săptămâna trecută la
ședință.

„Între chiaburi: - Ai văzut? Deși sunt naționalități deosebite, au trecut peste „sfânta” dușmănie, pe care noi am ațâțat-o atâta, și s-au înțeles”
(Urzica 20 sept. 1952, 22 nov. 1952)

Chiaburi „lipitori” care caută să înșele țăranii de bună-credință (Pentru Socialism 24 septembrie 1950, 8 oct. 1950)

N'a reușit chiaburoaica Rusecan Floare să înșele vigilența țăranilor muncitori din Recea

Le vine greu chiaburilor să se desobișnuiască de metodele lor josnice de a câștiga avere de pe spina țăranilor. Au trăit din hoții o viață întreagă și, deși nu pe scară largă, dar le mai practică încă. De câteori li se ivește ocazia, lipitorile satelor nu ezită să înșele în mod grosolan pe oamenii muncii. Acești paraziți, simți pe zi ce trece cum li se usucă toate căile întortochiate care le aduce apă la moară. Chiaburii, hidoase și nesătule unelte ale imperialiștilor așă-țători la război, fură ca'n codru; înșală; lovesc în muncitori și țărani, cum și de câte ori au ocazie.

Șirului lung de chiaburi sabotori demascați și dați în judecată pentru sabotaj, i-s'a adăugat zilele trecute chiaburoaica Rusecan Floare din satul Recea. Această năpărcă în blană de oțel, și-a frământat de multă vreme min-

tea ei îngustă, cum să înșele vigilența țăranimii muncitoare trăgând unele foloase cât mai grase din ceva înșelătorie sau furt.

N'a trecut mult și i s'a ivit ocazia. Chiaburoaica avea o fână cu otavă. Încă în luna Iulie, această fână a fost vândută pentru cosit muncitorului cefierist Dorolțan Ioan cu suma frumoasă de 15.000 lei. Chiaburoaica luând banii, a așteptat să crească otava. Gândul de a fura otava muncitorului, încolțise în mintea chiaburoaicei de când încasase banii. În fiecare zi trecea pe la fână să vadă dacă n'a crescut încă deajuns pentru a fi cosită. Când a văzut că firul ierbului se unduiește bine în bătaia vântului, și-a angajat coșaci și a cosit-o. După câteva zile călduroase, a venit chiaburoaica cu căruțele, a

adunat otava pe jumătate uscată, vândută muncitorului, cu intenția de a o duce acasă.

Intenția de a înșela vigilența țăranimii muncitoare și de a înșela pe muncitorul dela care încasase banii, nu i-a reușit însă chiaburoaicei. În timp ce se pregătea să plece cu căruțele spre casă, chiaburoaica a fost surprinsă asupra faptului de către tinerii din organizația de bază U.T.M. din comună și demascată. I-a fost smulsă chiaburoaicei masca de cale, astfel că fiecare țăran muncitor s'a convins de adevăratul ei chip și de veninul ascuns în desul vorbelor miroase. În acest fel, țăranii muncitori din comuna Recea au încă o dovadă de modul „cinstit” în care își adunau avere în trecut, lipitorile satelor.

SĂ SIMTĂ CHIABURUL MAĂK IOSIF MÂNIA POPORULUI

Predarea cotelor datorate piață.

către Stat*este una din cele mai înalte îndatoriri patriotice, pe care țăranimea muncitoare o îndeplinește cu drag, știind că aceasta este în interesul poporului muncitor.

Știm însă că chiaburii, sabotează această campanie și nu se dau înlături dela nici o unelie ticăloasă atunci când este vorba să se pună deacurmezișul mersului înainte a poporului muncitor.

Țărănimea muncitoare demască pe acești uneltitori ticăloși, dar mai sunt din ei care cred că hoțiile lor nu vor fi descoperite.

Așa de pildă, fratele cunoscutului sabotor Dr. Maăk Ștefan, fost avocat, chiabur cu 27 hectare de pământ care nu demult a ieșit din închisoare unde fusese trimis pentru sabotarea înșămânțărilor, anume Göbi-Maăk Iosif chiabur din Satu-Mare, care în loc de 25,14 hectare de pământ cât are, a declarat numai 19,32 hectare, fiind impus astfel numai cu 720 kg. cereale la hectar în loc de 820 kg. cât trebuia să predea dacă socotim și pământul nedecarat. El astfel a dosit o mare cantitate de grâu pentru a-l vinde la preț de speculă muncitorilor pe

Dar aceasta nu este singura lui mârșăvie. El a mai tănuț și 2 hectare cu lucernă. Statul plătește 60 lei pentru kilogramul de sămânță de lucernă predată, drept cota obligatorie. Pentru supracotă se plătește 200 lei de kg. El și-a predat toată cantitatea de sămânță rezultată de pe cele 2 hectare nedecarate ca supracotă, primind 200 lei pe kilogram și păgubind astfel Statul cu 63.908 lei. Știe el, chiaburul, cum s'o învârtă ca să-și cumpere case cu 300.000 lei cum a făcut și acum. Dar în regimul nostru de democrație populară, unde oamenii muncii duc o muncă uriașă pentru construirea unei vieți mai bune, unde se poate trăi numai după o muncă cinstită și nu din mârșăvii și sabotări, elementele de teapa lui Göbi-Maăk numai au posibilitatea de a ieși și de a trăi pe spina țăranilor, și de a-și plăti datoriile de la Stat. Ei sunt demascați fără cruțare și pedepsiți. Ei trebuie să simtă mânia poporului pe care l-au exploatat atât amar de vreme și care acum scăpat de sub jugul lor își lăurește o viață nouă, fără exploatare, speculanți și sabotori.

Ascuțirea luptei de clasă la sate
(Flacăra Roșie 7 oct. 1950)
(Scânteia 19 mart. 1949)

Chiaburi din Sâmbăteni demascați pentru că nu și-au reparat uneltele agricole

Pentru a putea începe la timp arăturile și însămânțările de toamnă, țărani muncitori din comuna Sâmbăteni, raionul Lipova, s'au pregătit din vreme. La cele trei fierării și două ateliere de lemnărie s'au reparat până la 10 Septembrie 56 pluguri cu tracțiune animală, 24 grape, 14 semănători și alte unelte. Paralel cu muncile de reparații s'au efectuat și lucrările pentru recoltarea culturilor de toamnă. Până în prezent s'au strâns de pe câmp produse de toamnă în proporție de 98 la sută. Atât la repararea uneltelor cât și la selectarea semințelor și recoltarea cul-

turilor de pe câmp, cel mai bine au lucrat țărani muncitori: Tudoran Costa, Petracovschi Constantin, Miloș Petru, Bărdăcuț Ioța, Popescu Gheorghe și alții. Acești tovarăși au ieșit primii și la însămânțarea orzului, secarei și grâului de toamnă, respectând întocmai datele și planurile de cultură primite din partea Comitetului Provizoriu.

În timp ce țărani muncitori s'au străduit și se străduiesc să ducă la bun sfârșit lucrările din cadrul campaniei de însămânțări, chiaburii din comună au încercat să saboteze și de astă dată campania agricolă. Astfel, chiaburii Boje

Stoia, proprietar a 17,15 ha. pământ, Ioți Adrian cu 18 ha. pământ, Sari Costa și alți exploatare, nici până zilele trecute nu și-au reparat uneltele agricole, cu toate că Comitetul Provizoriu le-a pus în vedere să și-le repare. Astfel, ei au fost demascați în fața sătenilor ca sabotori.

Împotriva acestor dușmani ai poporului muncitor, care prin nerepararea uneltelor au vrut să saboteze însăși campania însămânțărilor, Comitetul Provizoriu a luat măsurile necesare, obligându-i totodată să-și pună la punct în cel mai scurt timp utilajul agricol de care dispun.

„CU MAȘINILE ȘI TRACTOARELE STATULUI NE MUNCIM MAI BINE PĂMÂNTUL ȘI SCĂPĂM DE JAFUL CHIABURILOR”

Noi țărani muncitori din comuna Malcoci județul Tulcea, am primit cu multă bucurie ajutorul pe care ni l-a dat Statul cu mașinile și tractoarele dela S.M.T.

Prin ajutorul acesta noi putem să ne muncim pământurile mai cu spor, să dobândim recoltă mai bună. Aici, în satul nostru, sunt câțiva chiaburi, care ori de câte ori la vreme de muncă le ceream câte un plug sau câte o pereche de boi, ne luau plată după pofta lor și ne jăcmăneau fără pic de rușine. Noi ne-am întovărășit acum ca să dobândim și reducerea de 10 la sută la prețul lucrărilor cu mașinile și tractoarele. Până acum ne-am strâns în tovarășie 42 de țărani săraci și mijlocași din Malcoci.

Noi mulțumim Partidului și Guvernului pentru înlesnirile ce ni s'au făcut ca să ne putem folosi de mașini și tractoare. Dar mulțumirea noastră o s'o arătăm și prin muncă. De aceea ne vom sili la treabă și vom face ca planul însămânțărilor de primăvară să-l îndeplinim la vreme și cât mai bine.

În numele a 42 țărani muncitori întovărășiți,

COLONESCU ION

țaran muncitor din comuna Malcoci
județul Tulcea

Chiaburii, personajele negative ce trebuie înlăturate
(Pentru Socialism 20 ian. 1952, 9 iul. 1952)

Gospodăria colectivă din Tur, pe drumul unei permanente înfloriri

Cu un an și jumătate în urmă, mai mulți țărani muncitori din comuna Tur, au hotărât să constituie o gospodărie colectivă. Printre ei s'a strecurat și chiaburul Stan Mihai, cu 20 hectare pământ.

Treaba în gospodărie a mers slab dela început. Frecvența la muncă era slabă, iar ogoarele gospodăriei prost lucrate. Veniturile colectivștilor, au fost și ele după cum au muncit.

Până la urmă, colectivștii din Tur s'au convins că toate acestea sunt cauzate de chiaburul Stan Mihai, strecurat în gospodărie. El era acela care îi îndepărta de gospodărie, ca să-si poată face el mendrele, să se poată bucura de sărăcia lor.

Intr'o bună zi, chiaburul a fost

scos din rândul oamenilor cinstiți. Și din aceea zi, gospodăria a început să înflorească. Țăranii muncitori din comună o privesc azi cu încredere și dragoste. De curând, numărul membrilor a crescut cu încă 5 familii, printre care mijlocasul Dragoș Ioan, Grițar Ioan și Pop Ioan.

Cu câteva zile în urmă, colectivștii și-au cumpărat 150 oi, care le vor aduce venituri însemnate în anul ce vine. În sat, se ridică deasemenea mândru, noul grajd al gospodăriei, la care muncesc cu însuflețire toți colectivștii în frunte cu Bălț Vasile, Pop Dumitru, Fanea Vasile, Bălț Mihai și alții.

Noul an, ei l-au început cu muncă însuflețită din care va crește zi de zi belșugul și bunăstarea lor.

Chiabur sabotor demascat în adunarea populară

În ziua de 29 Iunie a. c., în cadrul căminului cultural din satul Ocولیș, raionul Baia-Mare, s'a prelucrat cu țărani muncitori teza: „Doi ani de luptă a poporului coreean”.

În tot timpul conferinței, țărani muncitori au manifestat cu dragoste pentru bravul popor coreean care luptă împotriva cotropitorilor imperialiști. Ei și-au manifestat dragostea adâncă față de cel mai iubit prieten și călăuzitor al popoarelor în lupta pentru pace — tovarășul Stalin. Totodată ei au înfierat crimele săvârșite de imperialiștii americani și englezi asupra populației pașnice coreene, prin războiul bacteriologic și în lagărul dela Kociedo.

Printre cei care au luat cuvântul este și tovarășul Banc Gheorghe, secretarul organizației de bază, care condamnând mârșăriile sângeroase ale gangsterilor americani în Coreea, a demascat cu aceeași ură în

suflet, în fața adunării populare, uneltirile mârșave ale chiaburului Brebăița Dumitru, unealtă a imperialiștilor.

Chiaburul — a arătat tovarășul Banc — deși are 8 vaci cu lapte, n'a dat până în prezent nimic din cota obligatorie de lapte. Pentru a induce în eroare organele puterii de stat, chiaburul și-a ascuns vitele la cele 4 gospodării pe care le are în sat. Astfel, de câte ori i-se cerea cota de lapte, el spunea că nu are vite.

Unealta mârșavă a imperialiștilor americani a căutat și de data aceasta să mușamalizeze lucrurile în fața adunării populare, însă țărani muncitori l-au demascat, scotându-l la iveală toate uneltirile cu care voia să lovească în statul nostru de democrație populară și cerând să fie dat în judecată.

Bărzoî Ana
corespondentă

(Scânteia 24 iun. 1952)

Să svârlim afară pe chiaburi din întovărășiri!

Anul trecut, în toamnă, mai mulți țărani săraci și mijlocași din comuna noastră Deleni, raionul Vasilui, am fost în vizită la gospodăria colectivă „Flamura Roșie” din Târzii, comună aflată la câțiva kilometri de noi. Atunci am văzut cu ochii noștri ce înseamnă să lucrezi pământul pe tariale întinse, cu mașini și tractoare.

Cele văzute la gospodăria colectivă din Târzii, precum și la cea din Roșiești, pe care deasemeni am vizitat-o, au fost pentru noi un izvor de învățăminte. După aceste vizite noi ne-am hotărât să unim petecele noastre de pământ și să le lucrăm cu ajutorul mașinilor și tractoarelor.

Primele cereri pentru înființarea unei întovărășiri au fost făcute de Iorgu Maftei, Popa V., Petre N. și alții. Tot printre primii am fost și eu. După aceea ni s-au alăturat și alți țărani muncitori fără de partid. Până în primăvară ne-am strâns la un loc 74 de țărani muncitori. Așa am înființat întovărășirea noastră agricolă, care cuprinde aproape 100 hectare de pământ. Când am pornit la însămânțat îți era mai mare dragul să privești. Deoparte tractoriștii dela S.M.T. Vasilui cu tractoarele, de alta întovărășiții cu vitele zoreau să termine cât mai grabnic. Am însămânțat în tariale floarea soarelui, orz, ovăz, porumb, dughie, sfecla de zahăr și cartofi. Culturile noastre sunt acum mult mai frumoase decât ale țăranilor muncitori ce n-au intrat în întovărășire. Porumbul nostru însămânțat din vreme a crescut până mai sus de genunchi.

Unirea noastră în întovărășirea agricolă și recoltele frumoase ce le avem în urma muncii în comun au dat peste cap uneltirile și svornurile chiaburilor Ion Ion Popa, Ion Stolian Gramaticu, Ion Năfornită și a altor dușmani de țespa noastră, care au căutat tot timpul să împiedice alcătuirea întovărășirii. Dar dacă chiaburii n-au reușit cu svornurile și vicleniile lor să ne lăbească din drum, au căutat în schimb și au

reușit să se strecoare în mijlocul nostru ca să sape pe dinăuntru, la temelia întovărășirii noastre. Astfel, în întovărășirea noastră sunt acum cinci chiaburi: Vasile Gh. Donose, Gheorghe N. D. Blăniță, Ștefan M. Cărare, Ion D. Cărare și Ștefan Desagă. Cine nu-i cunoaște pe ticăloșii ăștia? Gheorghe N. D. Blăniță a ținut băcuniile și debit de tutun până de curând. Cu bănelul muncit de altul și-a ridicat acareturi și și-a strâns averi. Nu-i om muncitor în sat care să nu știe cum chiaburul Ștefan Desagă, pe timpul când avea batoză de treier, lua de câte două ori ulum, așa cum i-a luat lui Petre Năstase, lui Neculai Gheorghe și altora.

Întrai în întovărășire, chiaburii au căutat să spargă întovărășirea, să semene zădărie între oameni, neîncredere în întovărășire și în regimul nostru de democrație populară. Într-o adunare generală chiaburii din întovărășire, în cap cu Vasile Donose, s-au ridicat împotriva însămânțării porumbului cu mașina. Gândul tâlhăresc era să lovească în munca noastră, în interesele noastre. Altfel, chiaburii Ștefan Cărare și Ion Cărare au fost împotriva plivutului ovăzului și orzului, spunând că pământul are apă destulă ca să hrănească și culturile și bănușile.

Acum ne dăm bine seama ce mare rău ne-am cășunat când am lăsat pe dușman să pătrundă în întovărășire. Partidul ne arată cine ne sunt prietenii și dușmanii și ne lăsa să luptăm neconștient împotriva chiaburilor, să fim totdeauna în fruntea țăranilor muncitori din sat, să le deschidem ochii și să-i îndrumăm.

Dacă chiaburii au fost îngăduți atâtea timp în întovărășiri, aceasta se datorește — așa cum am citit în articolul din „Scânteia” — „Pentru continua întărire a partidului” — devierii oportuniste de dreapta a lui V. Luca și împăclătorismului față de aceștia deviere a tovarășilor Teohari Georgescu și Ana Pauker, care

tot timpul l-au sprijinit pe V. Luca. Așa cum s'a văzut, tov. Ana Pauker s'a îndepărtat dela linia partidului: printre altele dânsa a întârziat formarea întovărășirilor agricole.

Devierea de dreapta a avut urmări și în activitatea organizației noastre de bază. Încă de mai multă vreme secretarul organizației noastre de bază, Iancu Murguleț, s'a dovedit îngăduitor față de chiaburi. El s'a opus de multe ori ca Ion Năfornită, chiabur sadea, cu 7 ha. pământ pe care nu-l muncește singur, cu turmă de oi și argat în curte, să fie socotit chiabur, așa cum este, și nu mijlocăș, așa cum l-a scos comitetul executiv al sfatului popular comunal. Îngăduința față de chiaburi, dovedită de secretarul organizației noastre de bază, a dus până acolo încât vreme îndelungată 21 de chiaburi din satul nostru erau socotiți mijlocași. Imbrăcați în piele de oaie, acești ticăloși s'au sustras dela plata impozitelor și dela predarea cotelor.

Organizația noastră de bază nu poate îngădui asemenea fapte de sprijinire a chiaburilor, ca acelea săvârșite de Iancu Murguleț, pe care trebuie să-l tragă la răspundere.

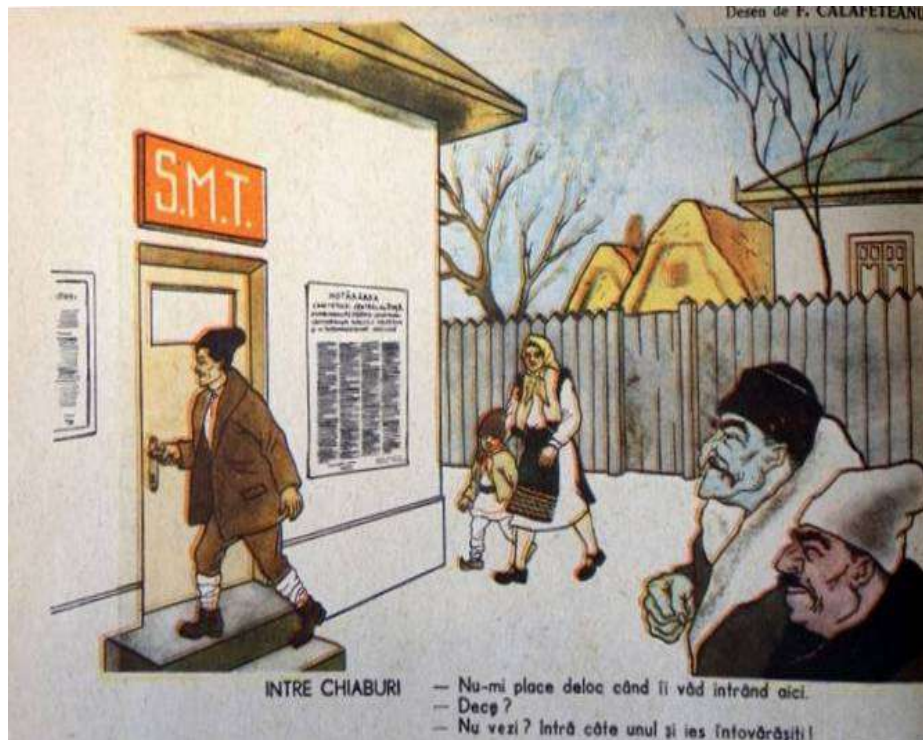
Noi ne-am hotărât să-i gonim pe chiaburi, pe acești netrebnici, din întovărășirea noastră agricolă, și îndemnăm pe toți țăranii muncitori întovărășiți să deschidă bine ochii și să-și curețe rândurile de dușmani.

Svârlind afară pe chiaburi, întovărășirea noastră agricolă se va întări și mai mult și vom putea convinge și pe alți țărani muncitori ce spor de recoltă pot dobândi de pe urma lucrării pământului laolaltă, cu ajutorul mașinilor agricole și tractoarelor statului.

ICHIM MIHAI
țărani muncitori — membru al întovărășirii agricole de tip T.O.Z. din comuna Deleni, raionul Vasilui,

(Urzica 1 mai 1952)

De remarcat sintagma „țăranul muncitor”, trimitere la ideea de proletariat agricol și la „alianța dintre clasa muncitoare și țărănime”, ceea ce însemna uniformizarea societății și dizolvarea țăranimii în masa muncitoare, tinzându-se în timp, către distrugerea clasei sociale a țăranimii.
(Urzica 15 sept. 1953)

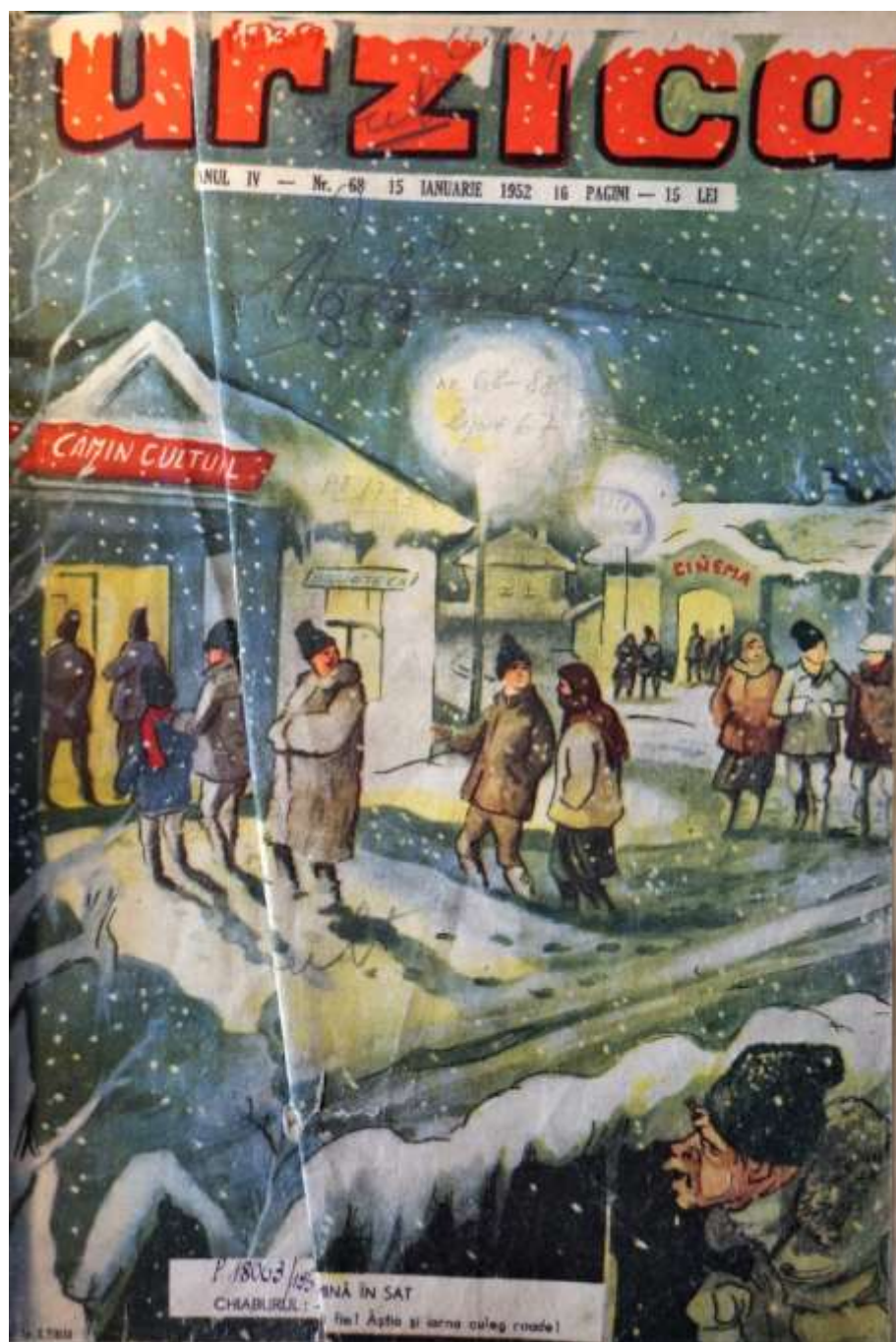
CHIABURUL: — Mă, Ioane, vino diseară la mine cu ai tăi, să-mi ajutați să dosesc niște grâu și te-oi mulțumi cu ceva!

CHIABURUL: — Ce-mi făcuși, Ioane, mi-ai adus tot satul?
ȚĂRANUL MUNCITOR: — Ce-ți făcui, măi, chiaburule. Nu mi-ai spus să viu cu ai mei?!

URZICA

ANUL IV — Nr. 68 15 IANUARIE 1952 16 PAGINI — 15 LEI

P. 18003/1952

INĂ ÎN SAT

CHIAURUL: Iată și sarea cu leg. roșu!

(Urzica 12 mart. 1952)

Stânga jos: „Critică cu orice preț. Niște leneși ăștia din „asociații”: lucrul greu îl fac tractoarele!”
(Urzica 6 aug. 1949)

Din discursul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej

- Cum prezenta Gh. Gheorghiu-Dej ideea de gospodărie colectivă țăranilor din satul Cistei, raionul Alba, regiunea Hunedoara, care veniseră cu o plângere la el, privind modul în care se face colectivizarea în sat: „În gospodăria colectivă trebuie să intre numai aceia care sunt convinși că gospodăria colectivă este mai bună decât mica gospodărie individuală. Încet-încet, se vor convinge și ceilalți țărani și vor veni de bunăvoie, nu silit. Cu sila nu se poate face gospodărie colectivă. Dacă ai băga spaima în oameni, greu poți să te apropii de ei, mai ales că țăranul nu uită. Metodele de constrângere sunt străine de noi și fac foarte mult rău partidului nostru (...) O bună gospodărie nu poate fi rezultatul constrângerii. Tot ce s-a făcut sub presiune, arestări, bătăi, a amărât țăranimea și a făcut mare rău partidului, pentru că asemenea procedee îndepărtează masele de partid. Oamenii spun „Uite ce fac comuniștii!” (...) Nu este admisibil să ameninți oamenii cu închisoarea sau să-i mâni cu biciul în gospodăria colectivă” (Documentul este din ANIC, Fond C.C. al P.C.R.- Cancelarie, ds. 23/1951, f.4, din Analele Sighet, Anii 1949-1953, Mecanisme terorii, Fundația Academia civică, 1999, p. 616, articol Camelia Anghelache, Aspecte selectate din documentele deținut de Arhivele Naționale din fosta arhivă a CC a P.C.R. privind colectivizarea)

Limbajul dublu al conducerii de partid

- Liberul consimțământ era invocat de propagandă doar atunci când era cazul. În presă se prezentau reușitele, dar în ședințele cu ușile închise se utiliza un limbaj direct, legat de realizarea cooperativizării indiferent de mijloace.
- La Plenara C.C. din 26 martie 1959, Gheorghe Gheorghiu-Dej ar fi spus: „Chiaburii pot doar să aleagă - dau pământul la G.A.C. sau la G.A.S. Nu am făcut mai devreme așa, ca să nu speriem țăranimea, care va spune: „Statul are foame de pământ.”
- Într-o altă ședință din 22 iunie 1959, se analiza preluarea tuturor utilajelor agricole deținute de țăranii înstăriți. Dej propunea: „chiar dacă sunt rable, să fie încărcate la vagon și date la topit. Să le luăm, în așa fel încât să nu însemne o naționalizare, dar să nu le dăm prea mult pe ele. Să le dăm și lor ceva bani să aibă de-o țigare”.
- În legătură cu strângerea recoltei, în condițiile în care țăranii refuzau să iasă la lucru în număr mare sub diferite pretexte, replica lui Dej a fost: „trebuie să o strângă pentru că altfel îi ia dracu!” (Colectivizarea în Teleorman, p. 54-56)

Ritmul rapid al colectivizării nu se datora, desigur , inițiativei exclusive a conducerii de la București

- Transformarea socialistă a agriculturii în țările blocului sovietic făcea parte dintr-un plan economic vast al Moscovei, menit să impună un tip de diviziune economică în statele satelite. Iar fără un control al statului asupra agriculturii, o asemenea operațiune nu putea fi imaginată în cazul României și Bulgariei, țări cu o tradiție agricolă în care industrializarea nu oferise rezultate economice satisfăcătoare. Fiecărei țări îi revenea o „specializare”, iar României și Bulgariei li se destinaseră rolul de „agricultori” ai blocului sovietic. În fața reproșurilor de la Moscova (în 1960) față de ritmul lent al colectivizării, Dej vorbea cu temperare: „Eu zic să mai așteptați. Să nu ne facem singuri greutateți” Ceaușescu se arăta de acord, spunând că abuzurile s-au datorat grabei de a se colectiviza cât mai multe comune. În 1960 Dej se manifesta pentru schimbarea măsurilor radicale de colectivizare, temându-se pentru imaginea sa. (Din Colectivizarea în Teleorman (1949-1962), p. 57)
- În noiembrie 1958, 55% din zona agricolă a țării o reprezenta sectorul socialist. În iulie 1959, 67%, în iunie 1960, 87%, în martie 1961, 82,2%, în aprilie 1962, 93,4% reprezentând 96% din suprafața arabilă a țării. Din datele de mai sus rezultă că până în 1958, deci în cei 10 ani de colectivizare, sectorul socialist cuprinsese mai puțin de jumătate din suprafața agricolă a țării, pentru ca în cei 4 ani care au urmat colectivizarea să cuprindă cvasitotalitatea zonei agricole. (Bogdan Tănăsescu, P. 63)

Gheorghe Gheorghiu –Dej, Petru Groza, Teohari
Georgescu, Kavtaradze S.I, K.E. Vorosilov,
Leonte Răutu în timpul vizitei la gospodăria
colectivă „Drumul lui Lenin”, satul Livedea, reg.
București. (24.08.1951)

[Fotografia #EA090]

[Fotografia #EA095]

(Pentru Socialism 13 mart. 1962, 28 mart. 1962)

In regiunea Crișana s-a încheiat colectivizarea agriculturii

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român,
Tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej

Comitetul regional de partid și Sfatul popular regional Crișana raportează conducerei partidului încheierea procesului de colectivizare a agriculturii în regiunea noastră.

În prezent un număr de 187.140 familii de țărani, organizați în 480 gospodării colective, lucrează în comun suprafața de 440.706 ha teren.

Succesele gospodăriilor colective frunzează bunăstarea colectivităților: au câștigat pe țărani români, maghiari și de alte naționalități din regiunea noastră să plăsească pe calea ardoată de partid. Aceasta demonstrează încrederea țăranilor muncitori în partidul nostru, hotărârea ei nobilitată de a lupta, alături de eroica noastră clasă muncitoare, pentru desăvârșirea construcției socialiste în patria noastră acumată — Republica Populară Română.

Gospodăriile colective din regiunea Crișana au obținut anul trecut producții medii la hectar mai mari cu 649 kg la grâu și 989 kg porumb față de întreprinderile agricole și gospodăriile individuale. Gospodăriile colective Valda, Sintion, Caucașu, Bihareș, Geplu și altele au recoltat în medie peste 2.000 kg grâu la ha. Un număr de 25 gospodării colective au obținut producții medii la hectar de peste 3.000 kg porumb boabe, iar gospodăria colectivă „Viața nouă” din Sintion a recoltat de pe întreaga suprafață cultivată peste 5.000 kg porumb boabe la hectar.

Gospodăriile colective din regiune au acum în proprietate obținând 43.600 bovine, 41.600 porcine și 148.400 ovine. Gospodăria colectivă din satul Borsare a densitate de 43,8 bovine, 99,1 ovine și 47,3 porcine la 100 ha teren. În anul 1961 gospodăriile colective au sfârșit stăfului cu

47,3 la sută mai mult grâu, 99 la sută mai multă carne și 80 la sută mai mult lapte decât în anul 1960.

Ca urmare a dezvoltării diferitelor ramuri ale producției agricole a crescut de la an la an fondul de bază al gospodăriilor colective. Anul trecut fondul lor de bază a crescut, pe regiune, cu peste 73 milioane lei.

Toate acestea au făcut să crească veniturile bănești ale gospodăriilor colective, valoarea silei-muncă. Gospodăria colectivă din Sintion, de exemplu, a avut în anul trecut un venit bănește de peste 7.000.000 lei. În prezent un număr de 88 gospodării colective din regiune sînt milionare și multimilionare.

S-a schimbat mult fața satelor regiunii Crișana. Un număr de 155 sate sînt electrificate. Numai în ultimii 3 ani țărani muncitori și-au construit peste 15.300 case noi.

Acste rezultate au fost posibile datorită sprijinului multilateral primit din partea statului. În prezent peste 1.400 de tractoare lucrează pe terenurile gospodăriilor colective din regiune. Numai în anul trecut, gospodăriile colective au primit credite în valoare de peste 50.800.000 lei, din care peste 48.000.000 lei pentru cumpărări de animale și realizarea de construcții gospodărești. În agricultura regiunii lucrează în prezent aproape 1.000 ingineri, tehnicieni agronomi și zootehniciști.

În numele oamenilor muncii din regiunea noastră, mulțumim fierbinte conducerei partidului pentru ajutorul deosebit de prețios pe care ni-l acordă în permanență. Așigurăm Comitetul Central că, acum când agricultura regiunii este colectivizată, organele și organizațiile de partid, sfaturile populare, toți oamenii

muncii din agricultura regiunii noastre vor munci cu perseverență pentru consolidarea economico-organizatorică a tuturor gospodăriilor agricole colective.

În regiunea Crișana sînt mari posibilități de creștere a producției agricole vegetale, de sporire nelăsată a numărului de animale și a producției acestora, de dezvoltare a bazei furajere, a producției legumelor și pomi viticole.

Vom sprijini gospodăriile colective în vederea unei organizări a muncii, aplicării agrotehnicii înaintate, creșterii și îmbunătățirii efectivului de animale și a productivității acestora, utilizării mai chibzuite a parcului de tractoare și mașini agricole. Pentru folosirea mai rațională a pămîntului, pentru o mai bună gospodărire a resurselor materiale și financiare și o mai deplină punere în valoare a capacității creatoare a țăranilor colectiviști, vom îndruma gospodăriile colective mici să se unească în gospodării mai mari, puternice.

Considerăm o sarcină de mare importanță preocuparea pentru asigurarea gospodăriilor colective cu cele mai bune cadre de conducere, cu tehnicieni agronomi și zootehnicieni bine pregătiți.

În prezent ne concentrăm eforturile spre executarea în cele mai bune condiții a lucrărilor agricole de primăvară.

Țăranii colectivști din regiunea noastră, îndrumați de organizațiile de partid, își vor aduce din plin contribuția lor la traducerea în viață a tuturor sarcinilor lăuate din documentele Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român privind dezvoltarea construcției socialiste în acuma noastră patrie — Republica Populară Română.

Comitetul regional Crișana
al Partidului Muncitoresc Român
Sfatul popular al regiunii Crișana

În magazia de semințe a gospodăriei colective din Orașu Nou Valentin Erdei magazinier, Adalbert Bartos, președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal, și Andrei Rakos, președintele G.A.C., controlează calitatea semințelor condiționate și tratate.
FOTO: A. ȘUTH

Gheorghe Gheorghiu –Dej și Traian Săvulescu în mijlocul unui grup de colectiviști cu prilejul Congresului fruntașilor din Gospodăriile Agricole Colective (sala din Bd. Magheru). (21-23.05.1953).

[Fotografia #JA045]

[Fotografia #JA041]

La Sesiunea Extraordinară a Marii Adunări Naționale, din aprilie 1962, Gheorghe Gheorghiu-Dej declara într-un cadru festiv, încheierea colectivizării.

- În 1962, România era ultima țară est-europeană care termina procesul de cooperativizare a agriculturii. Până în 1962, au intrat în G.A.C. 3.294.800 de familii cu 9.085.700 ha teren agricol, din care 7.677.700 ha teren arabil, cuprinse în 5.398 de gospodării agricole colective. (Dinu Giurescu, op. cit., p. 99)
- Formele socialiste de proprietate dețineau 96% din suprafața arabilă a țării și 93,4 din suprafața agricolă. După 13 ani, regimul reușise într-un final îngenuncherea țărănimii din România. Prețul economico-psiho-social plătit de țărânie a fost uriaș, pierderea pământului, a utilajelor și a vitelor având o semnificație profundă pentru locuitorul de la sat.
- În 1962, la sfârșitul procesului de transformare socialistă a agriculturii, structura terenurilor agricole era următoarea:
- Suprafața agricolă totală .....14.688,0 mii ha 100,0%
- Din care:
- Proprietate de stat și publică .....4.284,5 mii ha 29,2%
- Proprietate cooperatistă.....8.588,9 mii ha 58,5%
- Proprietate țărănească privată din zonele montane necooperativizate...1.814,6 mii ha 12,3%
- Din proprietatea de stat și publică, întreprinderile agricole ale statului dețineau în 1965, o suprafață de 2.077 ha teren agricol, reprezentând 14,1% din totalul pe țară. (Aurel Lup, op. cit., p. 32)

Puterea comunistă își sărbătorește victoria asupra țăranului român

Sesiunea extraordinară a M.A.N. Raport cu privire la încheierea colectivizării agriculturii.(28 aprilie 1962)

[Fotografia #W086]

Colectivizarea agriculturii românești se încheia cu aproape patru ani înainte de sfârșitul planului de șase ani (1965), așa cum trăsese sarcina Congresul al III-lea al PMR. În mod oficial, a fost anunțată ziua de 26 aprilie 1962, printr-un comunicat al PMR, evenimentului fiindu-i consacrat o Sesiune extraordinară a Marii Adunări Naționale. (Aurel Lup, p. 141)

București, 5 martie 1962. Înmânarea de ordine și medalii cu prilejul încheierii cooperativizării agriculturii. (5 martie 1962)

[Fotografia #E394]

[Fotografia #E396]

SESIUNEA EXTRAORDINARĂ A MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

Încheierea sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, convocată sub egida eveniment istoric în viața poporului nostru — terminarea colectivizării agriculturii. Sesiunea face bilanțul unei activități dedicată de omenii sîmții, sub conducerea partidului, pe termen transformării socialiste a agriculturii, dezbate problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialitate.

... încheierea sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, convocată sub egida eveniment istoric în viața poporului nostru — terminarea colectivizării agriculturii. Sesiunea face bilanțul unei activități dedicată de omenii sîmții, sub conducerea partidului, pe termen transformării socialiste a agriculturii, dezbate problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialitate.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚAȚI!

În interiorul ziarului:

- Convîntări rostite la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale (pag. 2-7)
- Larga acțiune de protest împotriva exploatarelor suferite de S.U.A. (pag. 8-9)
- „Pauză puternică și socializantă” — Prezentarea și discutarea raportului prezentat de Marii Adunări Naționale a R.P. Române (pag. 8-9)
- Sport (pag. 8-9)

Lucrările sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale

În timpul lucrărilor sesiunii.

DE LA ÎNALTA TRIBUNĂ

... încheierea sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, convocată sub egida eveniment istoric în viața poporului nostru — terminarea colectivizării agriculturii. Sesiunea face bilanțul unei activități dedicată de omenii sîmții, sub conducerea partidului, pe termen transformării socialiste a agriculturii, dezbate problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialitate.

... încheierea sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, convocată sub egida eveniment istoric în viața poporului nostru — terminarea colectivizării agriculturii. Sesiunea face bilanțul unei activități dedicată de omenii sîmții, sub conducerea partidului, pe termen transformării socialiste a agriculturii, dezbate problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialitate.

... încheierea sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, convocată sub egida eveniment istoric în viața poporului nostru — terminarea colectivizării agriculturii. Sesiunea face bilanțul unei activități dedicată de omenii sîmții, sub conducerea partidului, pe termen transformării socialiste a agriculturii, dezbate problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialitate.

... încheierea sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, convocată sub egida eveniment istoric în viața poporului nostru — terminarea colectivizării agriculturii. Sesiunea face bilanțul unei activități dedicată de omenii sîmții, sub conducerea partidului, pe termen transformării socialiste a agriculturii, dezbate problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialitate.

11.000 de țărani au participat la Sesiunea Extraordinară a Marii Adunări Naționale, din 27 aprilie 1962 (clădirea Romexpo de astăzi)

(Scânteia 30 apr. 1962)

Un grup de invitați din regiunea Cluj

Un grup de participanți din regiunea Bacău

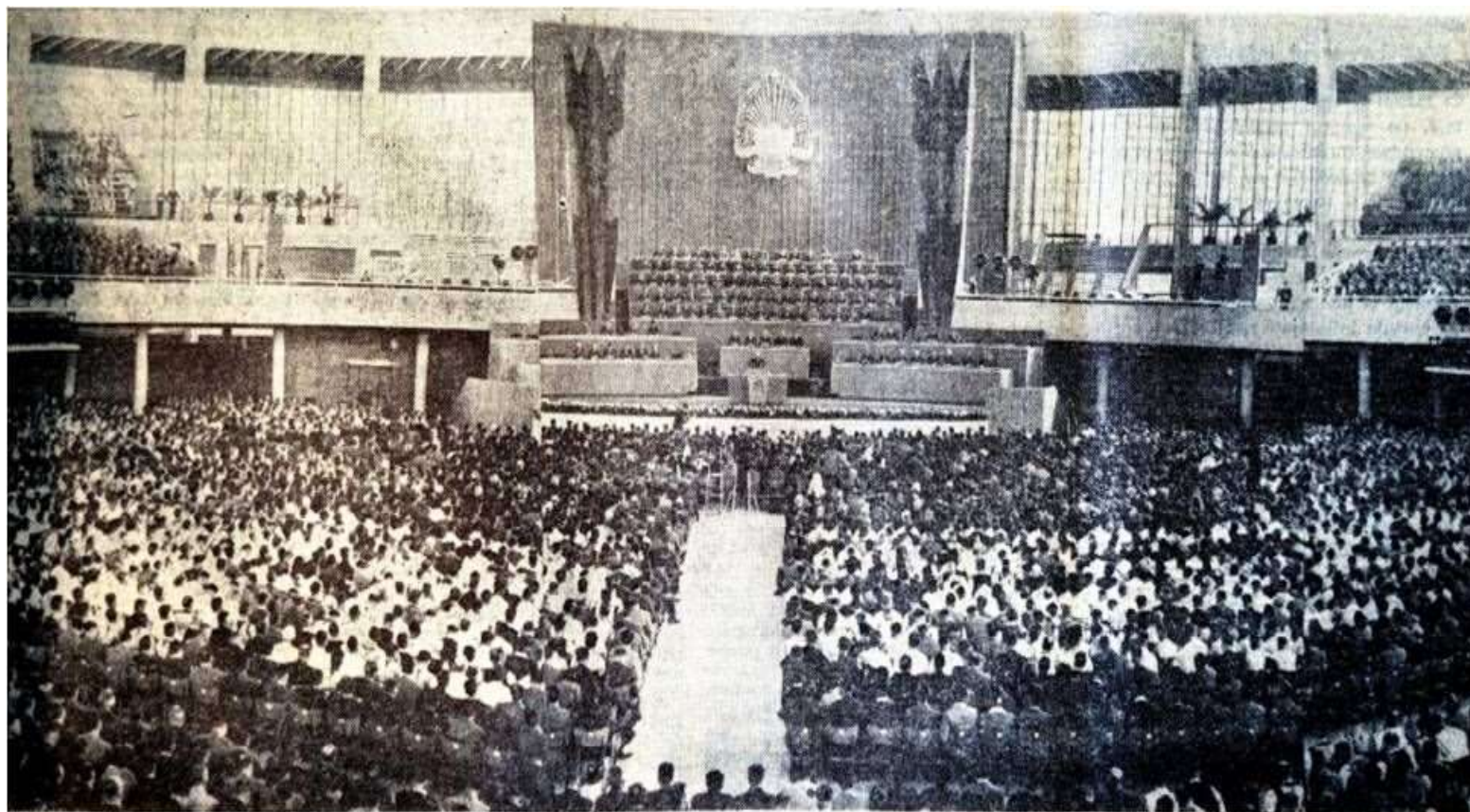
Țărani participanți la Sesiunea Extraordinară a Marii Adunări Naționale

(<https://www.history.ro/sectiune/general/articol/fetele-comunismului-de-la-retragerea-trupelor-sovietice-la-declaratia-din-aprilie-1964>)

(Munca 1 mai 1962)

Aspect din timpul lucrărilor sesiunii

(Munca 27 apr. 1962)

Succes deplin lucrărilor sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale!

LA MARELE SFAT AL ȚĂRII

Ieri toată ziua, în gările Capitalei, cu trenurile obișnuite sau cu garnituri speciale, au sosit invitați la sesiunea Marii Adunări Naționale. Principala poartă feroviară a Bucureștiului, Gara de Nord, a cunoscut un trafic neobișnuit. Încă din primele ore ale dimineții, din multe regiuni ale țării au poposit reprezentanții colectivităților, muncitorilor din uzine, inginerilor și agronomilor, oamenilor de știință și de literă, activiști de partid și de stat.

Ora 8,30. Dinspre Triaj se zărește un tren. E acceleratul 102 de la Timișoara, care aduce soliți regiunii Banat la marele stat al țării. Pe peron domnește o animație deosebită. Oaspeții sînt întâmpinați cu căldură.

Ne-am alăturat marelui grup de invitați. Printre ei, multe cunoștințe. Iată-l pe Sabin Bec, pre-

Grupul de invitați din regiunea Banat, la sosire în Gara de Nord

(Flacăra Roșie 30 apr. 1962)

In clișeu: mecanizatorii din brigada lui Ioan Vamoș, citește, într-o pauză, din raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu Dej la sesiunea Marii Adunări Naționale.

(Pentru Socialism 27 apr. 1962, 29 apr. 1962)

Un grup de colectiviști din Fîlfeușu Mic ascultînd la cîmp Răpōrtul cu privire la încheierea colectivizării agriculturii, prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale,

Cu toată campania propagandistică, cu toate amenințările, abuzurile și intimidările, rezistența țărănimii a continuat.

- Atitudinea țărănimii față de colectivizare a fost fundamental negativă. Pentru că metodele de convingere nu au dat rezultate, s-a trecut la metode brutale. Folosirea forței și a violenței a constituit principalul mijloc de convingere a țăranilor pentru înscrierea în G.A.C.
- „Metode? Te băga în mijlocul lor și ei dacă erau 10-15 îți puneau două cereri în mână: una de colectiv, una de stuf - că se tăia stuf în Balta Brăilei. Și obligatoriu trebuia să alegi. Și dacă alegeai cumva cererea de stuf, te lua la bătaie, înțelegeți? (...) Te bătea cum bați mingea de fotbal: unu di colo, unu di colo...” (Daniel Popa, Pe-aici nu se trece..., p. 56)

Represiunea a cunoscut diferite forme:

- Arestări, Bătăi, Deportări, uneori împușcarea unor chiaburi.
- O altă fațetă a represiunii a fost urmărirea informativă - un ordin al M.A.I. din 12 aprilie 1949 cerea să se observe atitudinea țărănimii cu privire la întovărășirile pentru muncile agricole în colectiv, pentru a se sesiza la timp acțiunile de uneltire ale chiaburilor.
- Măsurile în plan politic erau puse în aplicare cu „sprijinul” Miliției și Securității. Securitatea, Miliția și Justiția au fost implicate în procesul de colectivizare, având o contribuție deosebit de importantă. Oamenii erau intimidați prin diferite procedee. Sediul Securității de la județ sau al Miliției din localitate, erau locurile agresiunilor violente. Uneori și sediul Sfatului Popular era la fel de „util”. Cu concursul Procuraturii și Justiției erau organizate înscenări judiciare, prin care oamenii erau deposezați de pământuri, case, vite, unelte agricole, alungați din sat sau trimiși în închisori. Justiția se transformase într-o parodie.

Metode de evitare a înscrierii la G.A.C.

- Tendința țăranilor era de a amâna tot mai mult. Răspunsul la insistențele propagandiștilor era: „Eu mă înscriu imediat cum se inaugurează G.A.C. Ceea ce crea un paradox, întrucât pentru ca o întovărașire să devină gospodărie colectivă era nevoie de acordul a 80% din membrii ei. Nu spuneau că nu vor, ci că mai așteaptă.
- O altă tactică de tergiversare era legată de faptul că o problemă foarte delicată e consimțământul soției. Oamenii dădeau vina pe soții, păriți, rude prin alianță, că nu sunt de acord cu înscrierea la colectiv.
- Altă formă de împotrivire a țăranilor era munca neglijentă. „După ce aduc la gospodăria furajele de pe câmp, unii colectiviști fac glugile de coceni, clăile de paie și de fân, de parcă le-ar face de clacă la boier și nu pentru ei... Vacile gospodăriei au ieșit din iarnă slabe, fiindcă au fost prost hrănite și îngrijite. Din cauza proastei îngrijiri, în fiecare an mor oi și miei. Toate astea fac să scadă veniturile colectiviștilor...” (Bogdan Tănăsescu, p. 56)

Obiectivul colectivizării

- Obiectivul a fost transformarea satului din punct de vedere economic, social și psihologic, prin distrugerea satului românesc tradițional, în esența lui culturală și spirituală și, desigur, controlul asupra pământului. Procesul s-a derulat greoi căci regimul s-a lovit de opoziția fermă a țăranilor care și-au apărât tradițiile și moștenirea părintească, uneori cu ce arme au avut la îndemână. Lumea socială a satului era structurată de secole și fiecare își știa foarte bine locul. Veneticii, trădătorii s-au conturat în opoziție cu o majoritate rămasă credincioasă unei lumi de care nu înțelegea să se despartă, în ciuda măsurilor dure aplicate de regimul comunist. Pentru ei, era un sacrificiu suprem. Țăranul era atașat de pământul lui iar vitele le considera ca membrii familiei, pentru că trăia de pe urma lor. De aceea, cei 13 ani cât a durat colectivizarea, a fost o luptă neîntreruptă între cele două părți. Nu puteau să nu reacționeze pentru că era vorba de distrugerea bazei economice a vieții rurale, cea care asigura securitatea alimentară a familiei - de fapt, aici a vrut regimul să lovească și să îl facă pe țăran dependent de stat. Pierzându-și proprietățile în urma colectivizării, țăranii au fost reduși la situația de proletariat agricol, transformați din proprietari în slușbași ai statului.

Consecințele colectivizării

- Colectivizarea a avut consecințe dramatice asupra vieții populației de la sate. După ce și-au pierdut dreptul de proprietate și nemaifiind legați de pământ, mulți țărani au părăsit lumea satului și s-au îndreptat spre orașe. Cei care au rămas au devenit muncitori salariați pe fostele lor proprietăți și muncind pe o sumă de bani sau pe o cantitate de produse fixate de stat.

Din mărturiile oamenilor care au trăit colectivizarea

Texte preluate din Daniel Popa, „Pe-aici nu se trece. Revoltele țărănești din Vrancea 1957-1958”, Editura Academia Civică, 2016.

„Efectu’ colectivizării a fost sărăcia țăranului. Atunci, pi noi ne-a distrus. Tot ne-a luat: vite, atelaje... Și au făcut mormane de fier vechi”. (Mărturie Gheorghe M. Porumboiu, Suraia, p. 52)

„Efectele colectivizării? Păi bine a fost să-i ducă la colectivă ca să muncească și să le ia tot? Din moment ce ei au furat, fără doar și poate au fost nevoiți să fure. Pentru că au fost vasăzică și oameni gospodari, erau di tot felu’ intrați acolo. Dacă el din om gospodar ajunsese să fure, sigur că l-a împins ceva: sărăcia. Nu să putea altfel trăi. Fiecare s-a descurcat cum a putut. ” (Mărturie Gheorghe Marin, Suraia, p. 67)

„Am intrat în colectiv că n-aveam încotro. Dacă toată lumea era intrată în colectiv, noi ce era să facem?

Ni s-a părut munca mai grea la colectiv (...) Păi munceam toată vara și toamna și când să strângem și noi ce ne trebe, ne dădea cum vrea ei. Nu era ca atunci când aveam pământu’ și aduceam totu-n ogradă.

- Și cât primeați la o zi de lucru?

- Primeam bani. Primeai și tri lei, și patru lei pi zî di muncă.

- Și vă ajungea suma asta ca să trăiți? Cât era o pâine atunci?

- Da, ne ajungea di o sângură pâine, că era ieftină pâinea. (...) Chiar dacă muncea, mai și fura oamenii, ca să poa’ să trăiască. Care-avea căruță fura mult. Da noi doar cu buzunarele, cât să furi? Mai luam și noi di creșteam păsările. Dacă umpleam două buzunare di porumb sau di grâu, eram mulțumite, că dădeam la păsări și-avea păsările ce mânca o zî.

Acu-i mai bine : suntem liberi. Nu mai avem obligații. Dimineața ne sculăm și putem face și noi ceva în ogradă. Da pi vremea comunismului nu apucam să facem nimic că trebuia să luăm sapa să plecăm. Că dacă nu luam sapa să plecăm de-acasă, nici zî di muncă n-aveam, nici nimica nu ne dădea.(...) Munceam zî di zî. Că era prășitu, d-acoalea-ncepea cu paiele, cu fasolea, cu cartofii... și zî di zî trebuia să plecăm de-acasă. Noi nu știam că-i sărbătoare, nu știam di nimic.

- Și acum nu trebuie făcute aceleași treburi?

- Le facem, da le facem mai liniștiți. Sărbătoarea știm și noi că-i sărbătoare, nu plecăm pi câmp că nu ne obligă nimenea”. (Mărturie Domnica Crăciun, Vadu Roșca, p. 270 -273)

**„Greu te desparți, dragă, de pământ! Ca de un copil pe care-l dai și nu-l mai vezi.
Foarte greu”.**

(Daniel Popa, „Pământul tuturor, pământul nimănui”, Academia Civică, 2016, p. 84)

„Ei își încărcau portbagajul și plecau.
Ne luau munca noastră și noi nu puteam
lua nici o pungă de grâu să dăm la găini
când veneam, că ridicam toată ziua la
saci”.

Mărturie Emilian Miclea și soția sa Silvia
Miclea, (D. Popa, op. cit, p. 83)

- „Și cu cine să lucrezi? Dacă aveai oameni așa ca tine... D-apăi erau oameni lenești... Tu trebuia să meri cot la cot cu ei, să dai cu sapa și el sta și nu dădea. Și el lua mai bine ca tine. Asta era. Era nedreptate, mamă! La conducere erau tot lucrurile slabe. Tot lucrurile slabe din comună au fost la conducere pentru că ei s-au înscris întâi, ei erau brigadierii, erau șefi de echipă, erau în funcții... Și lumea mai bună care s-a înscris mai târziu, o trebuit să meargă să muncească”. (p. 84)

- „ - Povestiți-mi cum se purtau comuniștii în sat.
- - A, foarte rău! Foarte, foarte rău! Ai de mine! Nu cumva să fi vorbit ceva, că nu știai unde sau cum ajungi. Trebuia să pui mână la gură.
- Păi în fiecare zi veneau și băteau la ușă: „Ce faci? Ce te-ai mai gândit? Te-nscrii sau nu te-nscrii la colectiv?” „Păi să mă mai gândesc”.
- „ - Ce a însemnat pământul pentru dvs.?
- - Pentru noi, țăranii (*plânge*), pământul... nu putem să ne despărțim de el. E glia noastră strămoșească. Nu poți să te desparti, pentru că așa am fost noi obișnuiți să ținem la pământ. Cu greu am putut să luăm câte-o bucată de pământ, numai noi știm... Părinții mei, când auzeau că poate vinde unu' mai bogat, sau că se vinde pe ascuns, nu știau cum să facă ca să cumpere o bucată de pământ. Și acum să ți-l dai? Nu se putea! Am fost legați de acest pământ!”

„- Colectivul când s-o făcut aici?

- În '59. S-o înscris în 3 zile tot satul.

- De ce?

- O intrat frica-n ei, spuneau că-i bate, că-i duce cu mașina neagră, că nu știu ce, că nu știu cum...

- Cine spunea asta?

- Păi ăia care veneau. Erau echipe care umblau din casă-n casă.

- Și ce spuneau?

- „Dacă nu vă înscrieți, vine mașina neagră și vă duce și numai vedeți soarele până-i lumea.

- Ce era mașina neagră?

- (...) A Miliției, a Securității, Dumnezeu îi știe”. (Mărturie Căstăian Ștefănesc)

„Înainte cumpărau oamenii pământ. Pentru că erau oameni care erau bețivi sau cu greutate familiale sau bolnavi și ăia vindeau că nu se puteau descurca. Lozinca unora care puteau și-aveau cu ce, zicea: „Mă, pământu' nu-l duce apa, nu-l arde focu'. Da' restu, toate-s trecătoare. Cumpăr pământ că dau la copii, am și eu...” Și era o sursă sigură. Aia era pământul. Da' la CAP, care nu lucrau câștigau și care lucrau... să mă ierte Dumnezeu, era om care lucre pentru un kil de grâu pe zi sau un kil jumate! Aia nu era plata nici să te duci să stai în mijlocu' hotarului să bată soarele în tine. Mânca mâncarea lui din straniță și-i da un kil jumate de grâu. Acuma numa' dați-vă seama cât bine o adus la popor sistemul acesta comunist, pentru că ăsta o fost un sistem pentru distrugerea omenirii. Nu pentru a ajuta pe cineva”.

Text preluat din Daniel Popa, „Pământul tuturor, pământul nimănui”, Academia Civică, 2016, p. 264.

Țăranul este un om practic, care nu se dedă la comportamente excesive, și care a căutat să supraviețuiască negociind atât cât s-a putut, atunci când s-a putut. Mulți au încercat să se eschiveze de la înscrierea la cooperativă, invocând diverse motive, unul fiind consimțământul soției/al soțului. Alții evitau discuțiile cu cei veniți cu „lămurirea”, ascunzându-se sau plecând de acasă.

Chiar când nu s-a angajat într-o rezistență activă, relația sa cu autoritatea a fost destul de controversată. Prin înscrierea și integrarea sa la cooperativă, țăranul este într-un final supus noii orânduiri. Structura colectivului, remunerația, luarea deciziilor de organizare, de însămânțare, a lucrărilor agricole - toate acestea nu îi aparțin, după cum nici pământurile moștenite din strămoși nu îi mai aparțin. Ceva se schimbă în psihologia lui. Nemaifiind atașați de pământ, mulți aleg să emigreze la orașe și să lase în urmă satul. Treptat, se produce îmbătrânirea și depopularea satelor. Ierarhia socială a fost inversată: gospodarii satelor sunt marginalizați ca fiind chiaburi, în vreme ce „sărăcimea” e promovată. Țăranul e definit de pământul pe care îl deține și de munca sa (cine muncește, e gospodar). În comunism, statul domină aceste două resurse identitare ale sale, după bunul său plac; noua ideologie impusă și noile practici sociale le-a dat viața peste cap. Calitatea muncii este preocuparea lui de bază, de care depinde structura demografică și organizarea internă a gospodăriei. Noul regim folosește munca țăranului ca element-cheie al schimbării sociale, și de control asupra sa.